

GORE VIDAL

**PŘÍMÝ PŘENOS
Z GOLGOTY**

EVANGELIUM DLE GOREA VIDALA

NAŠE VOJSKO / PRAHA

© Gore Vidal, 1992
Translation © Jaroslav Holba, 1995
Digitalizoval Lusiko 2003

ISBN 80-206-0454-5

KAPITOLA I

Na počátku všeho byla noční můra a svatý Pavel držel nůž a obřízka patřila mezi židovské vynálezy a já bych se bez ní klid'ánko obešel.

Jsem Timothej, syn Židovky Eunike a Řeka George. Nacházím se v kuchyni domu svých rodičů v Lystře. Ležím docela nahý na dřevěném stole. Mou jedinou ozdobou je kaskáda zlatavých kadeří, pomněnkové oči a největší penis v celé Malé Asii.

Noční můra začíná pokaždé stejně. Přesně jako ve skutečnosti. Obklopuje mě horda Židů a schází jen můj otec a Svatý, jak nazývám Saula z Tarsu, známějšího v říši římské, jejíž občanství získal, pod jménem Pavel. Ovšemže byl Svatý původně Žid, ale později skončil jako křesťan druhého či třetího řádu. Tím „později“ mám na mysli dobu asi padesát let po betlémském zrození našeho Spasitele neboli - pro ty, kteří se vyžívají v matematice a všechno si musejí přepočítat - sedmnáct let po jeho smrti na kříži, když předtím slíbil, že se za pár dní, maximálně za týden, vrátí.

Já sám spatřil světlo světa jen několik let poté, co se s námi náš Pán poprvé rozloučil za hradbami Jeruzaléma na vrcholku Golgoty. Můj otec brzy přestoupil na křesťanskou víru a já ho záhy následoval. Nové náboženství mě docela lákalo a jak jinak taky zabít nudu v neděli odpoledne vlakovém hnízdě, jakým je Lystra.

Stal jsem se tedy křesťanem a díky tomu poznal Svatého a jeho přátele. Zakrátko jsem si však uvědomil, že mé tělo, přesněji řečeno můj hezounký ptáček, bude představovat jablko sváru mezi znesvářenými frakcemi ještě nedospělé křesťanské církve.

S nápadem, že Ježíš patří jako Mesiáš všem bez výjimky, pohanům i Židům, přišel Svatý. Většině Židů se to nezamlouvalo a my se kvůli tomu za ně každé ráno, v poledne i večer modlíme. Jeruzalémští Židé, jako například ten úlisný Jakub, mladší bratr Páně, anebo Petr, jenž získal přezdívku Skála, protože je natvrdejší jak šutr, se však nakonec smířili s Pavlovou myšlenkou, že ačkoliv jsou pohané nečistí, byl by Ježíš na jeden malý národ tuze velké sousto, a dovolili Svatému šířit křesťanskou zvěst neboli evangelium, jak jsme si zvykli říkat, i mezi ně. Především díky jeho obdivuhodné výřečnosti a mistrné schopnosti hromadit kapitál se k nám pohané včetně mého řeckého otce George hrnuli proudem.

Svatý tedy harcoval po Malé Asii a zakládal křesťanské obce, obvykle

za doprovodu grandiózní podívané. Vydatně mu v tom pomáhali jeho bratrance Barnabáš a Jan, příjmením Marek. Nicméně přestože peníze, které Svatý na svých toulkách vyžebal a jež poctivě odesílal do generálního štábu, jeruzalémským Židům nikterak nesmrděly, v hloubi duše se jim z pohanu zvedal žaludek a nadále odmítali usednout s námi zajeden stůl. Prostě nedokázali zapomenout na naše obrovské neobřízané brabčáky. Situace se vyhrotila, když Svatému padl do oka mladý konvertita a hejsek Titus, kterého přivezl s sebou do Jeruzaléma, aby si tam spolu v radovánkách užili víkend. Titus trochu přebíral silného babylonského piva, a když ucítil potřebu, šel se vychcat ke zdi pevnosti Antonia, kde sídlila římská posádka. Při vši smůle spatřilo několik okounějících Židů jeho masitou předkožku a hned běželo žalovat na rabinát, že viděli pohana čurat, jen co by kamenem dohodil od chrámu. Centrální úřad tehdy přitlačil na Jakuba, chrámového zaměstnance, který pak Svatému nakázal, aby byli všichni na křesťanskou víru obrácení gójové obřezáni. Tím tomu nasadil korunu.

Svatý se začal stavět na zadní a hrozit, že praští s apoštolskou funkcí, přestane se trmácet po venkově a shánět prachy, že se na všechno vykašle a raději se odebere na zasloužený odpočinek. Teprve pak pustili jeruzalémští křesťané, kteří si s oblibou nechali říkat ježíšovci, celou aféru z hlavy, protože byli na důchodech z Malé Asie zcela závislí. I potom ale na Svatém hledali pořád nějaké mouchy a snažili se dokázat, že není tak úplně košer.

Nakonec Svatý navrhl Janovi Markovi, aby podstoupil veřejnou obřízku a přesvědčil tak Jeruzalém, že Pavel není žádný odpadlík anebo antisemita, který nenávidí všechny Židy včetně sebe. Jan Marek vzal ale raději nohy na ramena, čímž uvolnil místo jak v řadách osazenstva kanceláře Svatého, tak i v jeho posteli. Jako typický Řek, jenž baží po poznání světa, jsem si řekl, že podržet občas Svatému zas není tak vysoká cena. Holky v Lystře sice budou mého odchodu litovat, ale já ani v nejmenším nepochyboval, že se jako tajemník a děvečka pro všechno můžu vcelku dobře uplatnit. Dozajista nebudu horší než Jan Marek! Práce je to určitě zajímavá a k takovým zkušenostem se člověk hned tak nedostane.

Pak ale přišel ten průšvih. Starší jeruzalémské obce Svatého obvinili, že obědvá s pohany, křtí pohany, a dokonce se prý tělesně stýká s pohanským Řekem, který je skoro ještě pod zákonem a kterému přebývají dva centimetry růžovoučké kůže. I když se v tomto případě jednalo o pouhé domněnky a nikdo nevěděl nic určitého, každopádně to stačilo, aby Svatého

na každém kroku kamenovali, kdyby náhodou Jakubovi ruplo v kouli a poštal proti němu Židy.

Snad už chápete, proč mě pronásleduje ta noční můra, které se asi nikdy nezbavím. Posledně se ale těsně před probuzením přihodila taková podivná věc.

Zase tentýž sen. Ležím na zádech. V místnosti je chladno. Naskakuje mi husí kůže. Všude kolem mne Židé v těch směšných kloboucích. Svatý stojí u stolu, v dlani opatrně svírá můj poklad nejvzácnější. Snad ani nemusím podotýkat, že se mi zimou a rozčilením z nadcházející operace pěkně scvrknul.

„Necht' všichni, kdož tu přihlížejí, slavnostně dosvědčí, že Timothej, náš mladý bratr v Kristu, podstoupí o své vůli posvátný akt obřízky, jímž vstoupí mezi vyvolené z vyvolených.“

V tomto okamžiku jsem pokaždé sklopil víčka, i když asi říkám pěknou hloupost, protože kdo spí, tak má vždycky zavřené oči už od začátku, jenže, jak je známo, sny mají své vlastní zákonitosti a občas jsou s logikou na štíru. Abych to ale nezdržoval... Prostě zavru oči, takže už nevidím Svatého, ani jeho uhrančivý, jako noc temný pohled, ani jeho kulatou plešatou hlavu s věncem na černo obarvených štětin. Slyším jen, jak sonorním hlasem komusi prikazuje: „A nyní učiň, co učiniti máš!“

Nějaká zhrublá ruka pak uchopí můj úd, zatáhne za něj... potom palčivá bolest, ostří nože... zaječím... a probudím se.

Včera v noci jsem se ale neprobudil, ačkoliv se mi to zrovna v tomhle okamžiku vždycky podařilo. Místo toho sen pokračuje dál. Péro v jednom ohni, kolem mne neproniknutelná tma a tlumený šepot. Hned mě napadlo, že tu něco neštímuje. Z ničeho nic se vám neprobudím na svém loži v diecézním sídle v Tesalonice, kde coby pastýř celé Makedonie a v budoucnu i titulární biskup efeský právě pobývám, ale trnu dál na kuchyňském stole v domě svých rodičů v Lystře. Pomalu zvedám víčka, rozžíraná slanými slzami.

Místnost je najednou prázdná. Sjedou pohledem po svém nahém těle. Po svém *jinošském* těle, což znamená, že se mi všechno pořád ještě zdá. Můj rozbolavělý bimbásek je ovinut plátnem jako egyptská mumie. Pot se ze mne řine. Posadím se a spouštím nohy ze stolu. Obestřely mne mrákoty. Je tu někdo?

Náhle se odkudsi vynoří Svatý. „Timmy,“ pohládí mě láskyplným zra-

kem. „Jak se cítíš?“

„Hrozně,“ odpovídám. „Proč ten sen neskončil jako normálně?“

„Sen...?“ Předstírá, že neví, že jsme ve snu. Tváří se, jako by *nyní* - tedy mé skutečné nyní v Tesalonice - bylo opravdu *tehdy* v Lystře, jako by nás opět nesvedl dohromady pouhý spánek a jako by nebylo nic divného na tom, že skomírám na stole v kuchyni své matky.

Polehoučku pohnu nohou a snažím se nevnímat nesnesitelnou bolest ve středobodu mého já. Na okenním parapetu spočívají zbytky staženého králíka. Vskutku snová dekorace. Pochutnávají si na něm mouchy. Eunike je hrozná šmudla a děsná kuchařka. Chce se mi zvracet.

Sedím na hraně stolu a šílím při představě, co všechno jsem musel vytrpět, jen aby si to Svatý nerozházel s oporami jeruzalémské církve. Historicky i teologicky vzato, nic mu nebránilo, aby dal pod perfektní záminkou záchrany mého přirození Židům z fleku kvinde. Vždyť pak mohl klidně kázat jenom gójům, ne? Nerad bych se mýlil, ale hádám, že se na něm Mossad, pro který dlouhá léta pracoval jako tajný agent, podepsal víc než jeho „Velkej kámoš“ na nebesích.

„Jo... To víš, že jo, zlatíčko. Ovšem že je to sen...“ Kdykoliv začne Svatý mluvit, jako by kloktal husí sádlo, stavím se do střehu. „Takový *periodický* sen, abychom byli přesnější...“

„Ne,“ troufnu si drze na odpor. „*Periodická* noční můra.“

Když se Svatý mračí, svraští husté obočí tak, že se mu jedno s druhým skoro překrývá. Jako by šukaly dvě housenky. Tohle si musím poznamenat do svého zápisníku přirovnání, který si vedu od té doby, co jsem podlehl pokušení a začal psát pojednání o hovorové řečtině 1. století.

Svatý se zakabonil, housenky se pustily do šoustání. „Drahý Timmy, tohle všechno se odehrálo už dávno, i když ti možná připadá, že jsi byl pro větší slávu boží obřezán před nepatrnou chvilkou.“ Nejspíš si uvědomil, že to nevzal za nejsprávnější konec, a proto začal z jiného soudku. Sesul se u okna na kolena, sepal ruce jako světec a špitl: „Jsem sice mrtev, avšak žiji dál v království božím.“

„Zdá se mi to? Zdá. Tak proč bys nemohl být mrtev? Naštěstí noční můra zmizí, sotva se vzbudím v posteli vedle Atalanty, své drahé polovičky...“

„Aleluja!“ zazpíval Svatý. „Jenže tohle není noční můra, Timmy. Kopeme za první ligu! *Tohle je vidění! Řízení prozřetelnosti!* Konečně mi do-

volili, abych se napojil na tvůj sen, hošánku. Chtěl jsem vidět, jak se ti vede. Vlastně vedlo. V době, kdys byl ještě mladej, zdravej a k nakousnutí.“ Jeho prsty zašátraly po mé pravé bradavce. Plácnul jsem ho přes ruku. Zvláštní, jako chlapec jsem takovou upejpavostí netrpěl. Jenže moje ruka prošla rukou Svatého, jako by to byl vzduch, což ovšem není ve snu nic divného. Ve snu nemusí všechno klapat do puntíku, že?

„Ze všeho nejprve ti musím vyřídit vzkaz od našeho sponzora,“ pronesl Svatý hlasem, který zněl poněkud zastřeně. „Od našeho trojjediného Boha. Timmy, dnes se rozhoduje o tvé duši. Věz, že sedím na nebesích po levici boží, jen pár metrů od božího trůnu. Ale souběžně se nacházím zde, ve tvém snu, jenž jsme právě povýšili na vizi, a nesu ti poselství... poselství... poselství...“ opakoval dokola. Připomínal naprogramovaného robota a já chvíli přemítal, jestli mě místo skutečného Svatého nenavštívilo nějaké d'ábelské mámení.

„Poselství? Jaképak?“ Při pohledu na králičí mrtvolku obalenou mračnem much se mi dělalo blivno.

„Kdosi částečně vymazal a částečně zkomolil slovo boží obsažené v Novém Zákoně, který Jan Marek spolu s ostatními s takovou námahou sepsali, aby na věčné časy uchovali Největší příběh, jaký kdy svět poznal, ale teď už nepozná, protože paměťový systém všech počítačů na zemi, na nebi i v předpekli napadl neznámý virus. Víme, že v tom má prsty šílený kybernetický mozek neboli Padouch, kterak budiž na věky věků zván, ale jak a proč satan tomu chlápku nebo té ženské nakukal, aby si vzali na paškál evangelia, mou vlastní práci nevyjímaje, je pro nás stejnou záhadou jako pro tebe tenhle sen.“

Vůbec mi to nedávalo smysl. „Milý Svatý, slyším, leč nerozumím. Vykládáš mi tu pěkný hovadiny. Co že kdo vymazal? Buď tak hodný a vysvětli mi alespoň tohle, oukej?“

„Přece příběh našeho Pána Ježíše Krista, tak jak jej podávají tři synoptická evangelia plus evangelium toho nechutáka Jana.“ Svatý neměl Jana nikdy moc v lásce, protože to byl takový typický jeruzalémský pobuda a paktoval se s Jakubem.

„Co míníš výrazem vymazány?“ Vyzvídal jsem a přitom přemýšlel, co asi znamená slovo počítač, paměťový systém a virus.

„Malý příklad...“ Svatý sunul svou nehmotnou ruku k mému pulzujícímu, do plátěných ob vazů zabalenému čuráčkovi. „Představ si, že bych se

sem namontoval o hodinu dřív. A představ si, že bych včas zarazil mohela a překazil tvou obřízku, takže by se ti vlastně nemělo co zdát nejen dnes, ale ani když ti bylo patnáct, tedy nějakých padesát let po tom, co panna porodila v Las Vegas našeho Pána...”

„Kde?”

„Ale v Betlémě samozřejmě. V Betlémě ve státu Izrael. Promiň, malé přebreptnutí.”

Svatý začínal plácát nesmysly jako vždycky, když měl něco za lubem. Dar výřečnosti a nezávazného blábolení bývá v takových případech značnou devizou, zejména když mlátíte prázdnou slámu. „Klidně jsem tu obřízku mohl zarazit a změnit tak své vztahy s Židy a tím pádem i podobu Největšího příběhu, jaký svět teď už nepozná. Kdyby ti neušmikli předkožku, ušmikli by mi toho roku 50 našeho letopočtu hlavu. A výsledek? Žádná křesťanská zvěst, žádný křížový výpravy, žádný Lourdy, žádnéj Oral Roberts, žádnéj Wojtyla. Nesmíme se nechat vyšachovat z toho, co by *mohlo* přijít, když už jsme se do toho jednou namočili. V evangeliích je guláš, pokud už se po nich neslehla zem jako po tom, co napsal Jan Marek, můj báječný sekretář, který, dovolím si tvrdit, mě miloval zrovna tak, jako já miluji tebe a tvé rozkošné pŮlky...”

„Drž už hubu, Svátý!” Jsem zároveň patnáctiletým klackem z venkova a stárnoucím biskupem. Děsivý sen tíží obě součásti mé osobnosti bez rozdílu. „Proč vůbec Padouch ty texty ničí? A pokud není pouhým výmyslem, jak to vůbec dokáže? Sprovodit ze světa tolik knih...!”

„Proč je stejně nejasné jako *kdo*. Každopádně v současnosti panuje v křesťanské zvěsti pořádný zmatek. Právě před chvílí jsem se přeřekl a opakoval nejčerstvější Padouchovo rouhačské tvrzení, podle něhož Spasitelova matka slehla v Las Vegas. Tam se také údajně spojil s mafií, se kterou spolupracoval i ten dareba Laxalt, bývalý senátor za Nevadu, ale nejenom on...”

Bolí mě hlava. Bedra mi svírá železná pěst. Vstávám. Chytá mě závrať, kuchyň se mi roztančila před očima.

„Už se mi ztrácíš...!” vykřikl Svátý. „Ještě než se rozplyneš v temnotách a já ve světle věčném, zapamatuj si jedno: nyní všechno závisí na tobě. Právě ty zachrániš Největší příběh, jaký kdy svět pozná. Evangelium podle Timotheje, žáka svatého Pavla. Podle Timotheje, titulárního biskupa efeského a *de facto* biskupa celé Makedonie, jenž za vlády prezidenta

Bushe... tedy chtěl jsem říci za vlády císaře Domiciána (nebo to byl ten dědek Nerva...?), až se velký Izrael zhroutl zachvácen plameny zkázy, přijme korunu mučednickou... Napiš to, Timmy, protože ty zůstáváš jediným očitým svědkem, kterému virus nemůže ublížit. Jsi proti němu imunní, což znamená, že z evangelií, která sesmolil Mates, Marek, Lukáš zvaný Lu-Lu a Jan Jan, nezbyde nic než mlhavá vzpomínka, předávaná ústní tradicí, a lidstvo bude čerpat z jediného pravého evangelia, kteréžto slouti bude evangeliem podle svatého Timotheje! Jsi naše poslední naděje, drahoušku. Protože všechno, co bylo a bude o našem Pánu sepsáno do roku 96 po Kristu - ty sám, andílku můj sladký, zemřeš roku 97 - zničí nebo zpotvoří počítačový virus, jenž se řítí kosmickou rychlostí a, aj, v mohutných explozích bombarduje kanály paměti člověčenstva myriádami fotonů Luciferových, strháváje přitom kvarky do hlubin pekelných, ba co dím, až do chřtánu nejposlednější z černých děr, v níž se obraz skutečnosti zrcadlově převrací a v níž jest i Padouch se svým prokletým počítačovým dílem satanem a satan jest Bohem a ty jsi já a já jsem ty a ty a my a Timmy my... a čekej na Marvinu Wassersteina z General Electric!“

Během této úděsné tirády jsem se pomalu rozostřoval. Opouštěl jsem kuchyni, tak jak vypadala někdy před padesáti lety, a zhmotňoval se ve svém vlastním loži, kde obvykle pochrupovala má věrná družka Atalanta, vedle níž jsem za to dlouhé čtvrtstoletí našeho poklidně vášnivého křesťanského manželství, jak si vykládám svazek dvou lidských bytostí rovných si alespoň před Kristem, když už ne v posteli, uléhal již nespočetněkrát.

Otevřel jsem oči. Atalanta stála nade mnou. Cárem vlhké látky mi utírala pot z obličeje. „Křičel jsi ze spaní,“ oznámila mi. „Zase ten sen?“

Srdce mi bušilo jako o závod. Vzal jsem jí z ruky hadřík a osušil si orosený zátylek. „Zase...,“ přikývl jsem. „Jenže tentokrát za mnou přišel Svätý... Už skoro ke konci.“

„Jak se mu vede?“ Atalantu pokaždé zajímala nějaká podružnost. Oknem pozorovala služku, věšící na dvorku prádlo. V Makedonii nastal další slunný den.

„Trochu přibral.“ Jako obyčejně jsem po svém znovuprožitém zmrzačení procítl. Před lety jsem po návratu pravidelně obšťastňoval Atalantu, ale dnes už svou mimořádnou potencií neplýtvám a šetřím si ji pro kratochvíle v lázních U nové hvězdy, které jsem dal z titulu své biskupské funkce uzavřít jako hnízdo neřestí. Naštěstí je náš prokonzul hmotně zainteresován na

výdělcích sdružení, kterému patří všechny lázně v Tesalonice, a tak se zas jednou museli císař a Kristus rozumně dohodnout a já mohl opět chodit do páry a na koncerty, které se tam v sezóně pořádají. „Povídal, že bych měl něco napsat, protože všechna evangelia kromě mého, jež ovšem ještě napsáno není, byla zničena.“

„Božíčku!“ Atalanta většinou dělá, že neposlouchá, ale pochopitelně slyší moc dobře. „Jak byla zničena?“

„Počítačový virus.“

„Aha.“ Atalanta posmutněla. „Toho jsem se vždycky bála. Já tušila, že si nějaký padouch najde cestičku, jak proniknout jen tak z legrace, pro zábavu, do databází a vybílí je do mrtě. Že objeví klíč k tajným kódům a pak... šmitec.“

„Moc mluvíš,“ napomenul jsem ji, ale jako pokaždé, když spustila stavidla své výmluvnosti, popadl jsem písátka a poznamenal si všechny ty nevšední výrazy, které vypustila z úst.

Později si Atalanta nedokázala vybavit, zda tehdy nepropadla za bdělého stavu nějakému blouznění a jestli snad neopustila na kratičkou chvíli tento svět. Zdálo se, že ne. Kdykoliv přepadnou pošetilé vidiny (pokud je lze nazvat pošetilými) mne, tvrdě spím, jako teď se Svatým. Jenže Atalanta byla zcela při smyslech a rozhodně se nikde nevznášela, a přesto hovořila o počítačových virech, jako kdyby věděla, co to je.

Nyní sedím v prvním patře za stolem své pracovny, plné ruchu z ulice. Atalanta odešla do prokonzulova paláce, aby připravila vše k nadcházející dražbě. Já, uposlechnuv Svatého rady, počínám psát *Evangelium podle sebe*. Na počátku stojí, jak je v našich krajích zvykem, Slovo. Nejdříve vyličím svou noční mýru a pak ocituji ty kuriózní věty, které ráno vyřkla má upovídaná Atalanta.

Potom přijde na řadu Ježíšův rodokmen. Přestože mnoho autorů evangelií s oblibou zahajovalo své dílo odkazem na Jeho vznešený rod, osobně považuji genealogii za hrozitánskou nudu, i kdyby se jednalo o vaše vlastní příbuzenstvo. Avšak Svatý si na podobné hlouposti potrpí, protože Židům přece jen lichotí, že Ježíš pocházel z lepší rodiny, ačkoliv zastávám názor, s nímž jsem se netajil ani před Svatým, že jestli Ho seslal opravdu Bůh, tak není spojen s nikým a ničím pozemským, vyjma snad dosti početné rodiny Své matky. Svatý mi pokaždé oponoval a vymýšlel nejrůznější kličky, jako že je Ježíš spojen se všemi lidmi, co jich země nosí, protože my všichni

jsme stvořeni k obrazu Božímu a jsme jeho děti a tak dále.

Nakonec jsem tyhle pindy přeskočil. Marek to udělal taky a jeho kniha je mnohem populárnější než Matoušova, pokud lze věřit žebříčku, který uveřejňuje alexandrijský *Publishers Weekly*, i když za podobné přehledy bych nedal zlámanou grešli. Nebudeme si nic nalhávat - je všeobecně známo, že křesťanské firmy často falšují údaje o prodaných výtiscích, a pro příklady nemusíme chodit daleko...

„Jsou tu nějací pánové s televizorem...“ Přesně těmito slovy mě vyrušila služebná, zrovna když jsem popisoval první setkání svatého Pavla s naším Pánem, k němuž došlo na autostrádě vedoucí z Jeruzaléma do Damasku.

KAPITOLA 2

Tak proběhl nejzmatenější týden mého života. Jak se však ukázalo, nebyl ještě všemu konec. Člověk, kterému není cizí účel funkcí „rewind“ a „fast forward“ ostatně ví, že konec nemůže být nikdy ničemu. Stačí jen, když s tou mašinkou umíte zacházet.

„Ta mašinka“ stála vedle mého stolu. Přinesli ji dva podivně vyhlížející chlapíci. Zprvu jsem se domníval, že jsou to Skytové, protože na sobě měli kalhoty a nikoliv víceúčelovou tuniku anebo koktejlové šaty, které si naši nec obléká pod chlamys anebo pod tógu, náleží-li k vyšším vrstvám. Jenže kdyby to byli Skytové, tak by mleli pořád pantem, zvláště když ovládali náš jazyk dokonale, jak se dalo vydedukovat z toho, že mluvili úplně bez akcentu. Televizor nese štítek s názvem „Sony“. Mám dojem, že se tak jmenuje germánský bůh hromu, ačkoliv se také může jednat o něco ryze metafyzického. Ani jeden z techniků mi nedovedl smysl tohoto slova uspokojivě vysvětlit.

„Posílá nás pan Claypoole.“ Jinou informaci jsem z nich nevydoloval. Lhostejně na mne civěli, okukovali nábytek a z okna shlíželi na centrum naší krásné Tesaloniky, tak jak vypadala onoho teplého podzimu roku 96 léta Páně. Nezdálo se však, že by je to nějak zaujalo.

„Kdepak máte zásuvku?“ zněla jejich jediná otázka.

„Nevím, o čem mluvíte.“ Pak mě trklo, že jsem vlastně biskup, a proto jsem pravil: „Doufám, ačkoliv očividně nepříslušíte k mé diecézi, že jste oba věrní bratři v Kristu.“

„Já jsem něco jako Žid,“ utrousil jeden. Jeho „... *něco jako Žid...*“ mě zarazilo. Buď je někdo Žid anebo není, stejně jako je někdo lotr anebo není lotr. Položili černou, matně se lesknoucí skříňku na truhlu u zdi a vytáhli z ní jakési kovové pruty.

„No, teď by to mělo fachčit,“ prohodil ten „něco jako lotr“ a stiskl tlačítko. A ono to opravdu *fachčilo*! Na obrazovce se objevily burzovní zprávy stanice CNN. Jak je vidět, dolar si nestojí moc dobře. „Jede vám to na baterky. Výrobce poskytuje záruku tisíc hodin ničím nerušeného poslechu.“ Potom se zčistajasna vypařili.

Celý týden jsem nedokázal od televize odtrhnout oči. Přepínal jsem z kanálu na kanál jako cvok. Nemohl jsem se nabažit úžasného elektronického světa budoucnosti, jenž jsem sledoval oním malinkatým okénkem. A ty barvy! Jedovatá žlut' a atakující výrony červené připomínaly nekonečné, stále se proměňující a přitom neměnné záchvaty šílenství. S čistým svědomím mohu prohlásit, že jsem hleděl přímo do plamenů pekelných a že je to ještě horší, než by si člověk pomyslel.

Atalantu nadchl Sony daleko méně než mne, i když třeba přiznat, že našla zvláštní zalíbení v muzikálech a hudebních komediích společnosti Twentieth Century - ach, sbohem sladké dvacáté století - Fox, stejně jako v pořadu *Nedělní hodinka síly a modliteb*, v níž káže o jakési odnoži křesťanství zmalovaný chlap s parukou a pěveckým sborem.

Nevím proč, ale potěšení z televize bylo dopřáno pouze nám dvěma. Když jsem pozvali hosty a chtěli se s nimi podělit o ten zážitek, jenom překvapeně zírali a blahopřáli nám k tak nádhernému kousku obsidiánu, vypulírovanému do vysokého lesku.

Jelikož jsem tušil, že za tím vším vězí Svatý, věnoval jsem pozornost především zprávám ze světa, mladšího skoro o dva tisíce let než já. Vše napovídalo tomu, že v té době budou veškeré události datovat od Kristova narození, což ovšem nepovažuji za nejšťastnější řešení, jelikož každý ňouma přece ví, že si Hospodin moc rád ubírá roky, aby vypadal mladší a modernější.

„Nevěř nikomu po čtyřicítce,“ říkává prý náš Pán - anebo alespoň Svatý tvrdí, že to říkával. Jenže Svatý lže, jako když tiskne. Možná Pán říkával „... po třiatřicítce“, což je věk, ve kterém poprvé vystoupil ke svému Otci na nebesa. Třiatřicítka taky značí posvátnou, i když teology tolik zpochybňovanou Nejsvětější Trojici Otce, Syna a Ducha svatého, ke které nejspíš

dospěli tak, že satanovo číslo 666 vydělili 222. Kdo by ale ztrácel čas takovým neužitečným počítáním? Snad jedině trouba jako já, když už mě postihla ta smůla a dostal jsem za úkol zapsat bez jakýchkoliv podkladů svatý text.

Otázka zní: *Lhal Svatý i ted'*? Zmizela skutečně všechna evangelia kromě mého, takže se nemám ani čeho chytit? Vezme-li se to kolem a kolem, moc důkazů k dispozici nemám. Radši si je hodím na papír. Pěkně po poradě.

Za prvé: Svatý se mi vetřel do snu a sdělil mi onu neblahou novinu o „počítačovém viru“. Přestože nevím, co to znamená, jakous takous potuchu jsem získal. Evangelia byla fyzicky odstraněna z knih i ostatních „nosičů“. Byla však také odstraněna z paměti těch, kteří je nosili v hlavě? Položil jsem tento dotaz bohovi Sonymu. Mlčí.

Za druhé: Sony dorazil z budoucnosti. Muže, kteří ho přinesli, nikdo neviděl přicházet, ani odcházet. Mnohem důležitější ale je, *kdo* ho poslal a *proč*.

Za třetí: Svatý vždycky trval na tom, že nás sledují lidé z budoucnosti. Podotýkám, že jsem mu nikdy nevěřil ani pozdravení. Pravda, jednou se cosi semlelo ve Filippy, k čemuž se ještě dostanu. Nehledě na tuto lehce za vlasy přitaženou příhodu jsem Svatého nikdy, nepřestal podezírat, že jen tak plácá. Přesto je mi už nyní jasné, že se na nás od samého počátku pásly miliony párů očí. Ale kdyby jenom to! Víím také, že budoucnost nalezne řadu způsobů, jak cestovat do minulosti, tedy k nám.

Jednou z možností bude „napojení se na kanál“. Právě té využil minulé noci Svatý, když mi hupsnul do snu. Nedokážu si představit, jak to asi funguje, ale nejspíš to nebude nic těžkého, alespoň ne pro takovou neodbytnou štěnici, jako je Svatý. Jo, říkám „jako je Svatý“, neboť od nynějšku už nemůžeme říkat *byl*, jelikož čas se před námi rozprostírá jak na obrovském talíři. Tento přírůstek dost dobře nechápu, ale použil ho mluvčí *Nadace pro vnitřní mír* v jednom diskusním pořadu.

O poslední špetku zdravého rozumu mě div nepřipravil vpád (jak jinak to nazvat?), jenž odstartoval další etapu v překotném vývoji událostí. Došlo

k němu hned ráno, bezprostředně po skončení relace *Hollywood Minute*, která patří k mým nejoblíbenějším, i když je na můj vkus trochu zdlouhavá. Ještě ani neutichla závěrečná znělka, když tu z obrazovky vyskočil růžolící mládenec ve slušivém trojdílném obleku z polyesteru, jak tomu říkájí.

Ptáte se, jak může vyskočit dospělej chlap z černý bedny desetkrát menší, než je sám? Zřejmě se jedná o podobné mystérium, jakým bylo Kristovo zmrtvýchvstání. Každopádně jsem nejdřív viděl Chestera W. Claypoole v programu samotném a pak hop!, Chester W. Claypoole vylezl z obrazovky a zvětšoval se a zvětšoval, až nabyl normální velikosti. Skleněný obdélník za ním zhasl.

„Dobré ráno,“ zahlaholil vřele. „Jmenuji se Chester W. Claypoole. Jsem viceprezidentem oddělení kreativního programování televizní společnosti NBC.“

„Buďte vítán, dobrý muži, ve skrovném příbytku pastýře Kristova,“ předvedl jsem své ekumenické způsoby. Gesto, s jakým jsem mu nabídl ruku zdobenou biskupským prstenem, mu dávalo na vybranou. Buď ji políbí jako pravověrný katolík, anebo s ní potřese jako rozený džentlmen. Nedočkal jsem se ani jednoho.

„Klidně mi říkejte Chet,“ zašveholil. „Doufám, že vás televizor, který jsem vám poslal, potěšil.“ Usedl na stoličku naproti mému křeslu a zubil se na mne stejně jako se kření v televizi úplně všichni. Soudím, že všichni takhle cení zuby jen proto, že mají z jakýchsi záhadných příčin tak dokonalý chrup. V našem roce 96 po Kristu se ti z nás, kterým ještě pár vykotlaných tesáků zbylo, obvykle těmito torzy nechlubí. Možná i proto, že nemáme moc důvodů ke smíchu, jelikož nevím, proč bychom se měli za břicha popadat při pomyšlení na nekřesťanské daně anebo na ty praštěný sionisty, věčně hrozící intifadou proti Římanům, kteří stejně zůstávají pány světa, ať to komu voní nebo ne; ostatně Židům to dokázali před dvaceti lety, kdy srovnali se zemí jeruzalémský chrám a zatočili pěkně z gruntu s celým sionistickým hnutím kromě teroristického gangu Irgun, jenž v poslední době vystrkuje čím dál drzeji růžky a vybíjí svou energii při podpalování hotelů.

„Bylo to od vás velice laskavé,“ odvětil jsem. Jen ať se nenaparuje, dokážu být stejně nadutý jako on. „Ačkoliv mi stále ještě nedochází, proč vám tolik záleží na tom, abych se důvěrně seznámil s televizním vysíláním

na sklonku dvacátého století, a přitom jste se ani neobtěžoval obstarat mi satelitní talíř pro příjem Sky Channelu, tedy *sine qua non* nelze hovořit o skutečné divácké spokojenosti. Ale neberte to, proboha, jako že si stěžuji.“

„Satelit by vám tady byl houby platnej. Nicméně si můžete zvolit z našeho kompletního klasického menu. Chytíte NBC, CBS, ba co dím, i ABC a CNN...“

Náhle Chet nespokojeně zachrochtal. Ukázal prstem na televizor. „Měl jste dostat speciální přístroj z produkce General Electric, a jak koukám, tohle je Sony... Divné... No, co jsem to jen chtěl... Aha, návštěvníci. Ano. Abyste tomu rozuměl, pátrám po jistém... Padouchovi.“ Po očku pozoroval, jestli mě nevyvede z míry.

Protože mě z míry vyvedl, otázal jsem se ho, koho tím Padouchem myslí. Připomněl mi obsah snového rozhovoru se Svatým, což dokazuje, že Svatý spolupracuje na záchraně křesťanské zvěsti ruku v ruce s Ghetem. Přirozeně přitom nemohu vyloučit, že Chet a Svatý vlastně vůbec nejsou těmi, za koho se vydávají, nýbrž že jsou to vyslanci satanášovi.

„Dosud nevíme, kdo je oním Padouchem, ale génius firmy General Electric - NBC je její součástí - doktor Cutler sestavil vynikající program, který chrání nosič, na němž budete zanesen vy, před každým vetřelcem a před každým narušením.“

„Leč jak vidno, nechrání jej před nezvanými návštěvníky.“

„Kdyby vás náhodou otravoval někdo z mé časové dimenze, dejte mi laskavě vědět pomocí nenáročné operace na kanále Z. Hned vám ukážu, jak se to dělá. Pokud budu mimo, sdělte mi svou zprávu po zaznění zvukového znamení.“

Chet si zapálil cigaretu. Ke stropu stoupal obláček kouře, ale já nic necítil. Potom mi předvedl, co mám provést, chci-li se napojit na kanál Z, a zasvětil mě do obsluhy zabudovaného telefonu, kterým se mohu dovolat buď do NBC anebo přímo k němu. Ačkoliv jsem rozuměl sotva polovině toho, co na mne chrlil, raději jsem ho nepřerušoval. Je už povahou věcí, že se nakonec nějakého smyslu doberete. Tuto zkušenost mi poskytla má dlouholetá praxe v oboru náboženství.

„Vaše evangelium má pro křesťanství rozhodující význam, stejně jako má oddělení kreativního programování rozhodující význam pro General Electric a tím pádem i pro jeho dceřinou společnost NBC. Náš vynález představuje průlom v oblasti software a počítačové techniky vůbec. Naši

kameramani mohou bez potíží vyrazit do minulosti, třeba sem, a zachytit průběh libovolné historické události. Pěkně naživo. A právě proto vás potřebujeme.“

Zabublal jsem potlačovaným smíchem. Tenhle zvuk ovládám výborně. „Nemohl bych celou záležitost nejdříve prokonzultovat se svým právním zástupcem.“

Chet mě obdařil znechuceným úšklebkem. Ihned pochopil, že mi na mysli vytanuly finanční otázky. Proč taky ne? Tuhle šanci musím chytit za pačesy.

„Na smlouvu je přece jen trochu brzo. Ale plány máme velkolepé. Hodláme se stát první televizní stanicí, která se vypraví na Golgotu a tam pořídí záznam skutečného ukřížování, vzkříšení a celého toho tyátru. Přímý přenos! Aby se divák mohl s dějem naplno ztotožnit, bude pořad prokládán řadou rozhovorů nejen se slavnými osobnostmi, které se této akce zúčastní, ale i s prostými občany z ulice. Nemíním ve vás vzbuzovat plané naděje, ale jako konferenciér nepostrádáte jisté šance. Proto jste nám taky padl do oka. *Velký Tim-san na scéně!*“

„V tom případě předpokládám, pane Chestere...“

„Říkejte mi Chet.“

„...v tom případě předpokládám, pane Claypoole, že mě navštíví i pracovníci dalších televizních stanic včetně CNN a učiní mi podobnou nabídku. V naší církvi takovou situaci nazýváme konkurenčním bojem.“

Chester uznale pískl. „Vida, a lidi si přitom myslí, že jste hejno bulíků.“

„Co to je bulík?“

„Světce,“ vysvětlil smířlivě. Ovšemže jsem mu nevěřil, ani co by se za nehet vešlo. „Ano, jistě. Možná dostanete i jiné nabídky, ale silně o tom pochybuji. Pokud jde o *know-how*, General Electric vede o několik koňských délek. Ostatní se za námi jen dýchavičně vlečou. Doktor Cutler je tím největším vynálezcem od dob, kdy pan Moto vymyslel televizor.“

Džin byl tedy vypuštěn z láhve a pomalu se schylovalo k dohodě. Mám si s ním plácnout? Mám přijmout roli komentátora *přímého přenosu z Golgoty!* Hodně bude záležet na autorských právech, zvláště na tantiémách z videokazet. Musím se poohlédnout po šikovném právníkovi bez skrupulí! Ale Cheta ještě trochu vydusím. „Dovolte, abych o tom chvílku podumal. Zatím mi něco povězte. Svatý Pavel si byl vždycky jistý, že přijdete. Buď vy anebo nějaký jiní Chesterové. Proč jste potom nedaroval vy

anebo ti druzí televizor jemu?“

„Za jeho života byla naše technologie teprve v plenkách...“

„Nezlobte se, Chete, ale na tohle vám neskočím. Dávno mrtví jsme oba, jak já, tak Pavel. Když se dokážete spojit se mnou, můžete přece zaskočit i za ním. Vždyť je to jen kousek. Zmáčknete ťuflík a hotovo. Co vám v tom brání? Prostě jeden Sony pro Pavla.“

„Netahejte ze mne rozumy, buďte tak laskav.“ Chet típnul cigaretu o poslední z Euničiných červenobílých korintských podnosů. Naštěstí po sobě oharek nezanechal žádné stopy. Stejně jako Chet byla i cigareta pouhou iluzí. „Nečekejte od nás žádné podrobnosti, náš skvělý objev je totiž stále předmětem tajemství...“

„Tys přišel ke mně, můj synu,“ rozpažil jsem velebně ruce. „Pojď a vyzpovídej se. Nabízím ti spasení.“

Chet záupěl. „Oukej, vzdávám se. Tak já vám to teda vybalím. Nezůstalo nám nic jinýho než nahrávky z vašeho života. Těch se nám tam válí spousta, celé kupy. Do jedné z nich jsem se naboural, protože jen ony jsou padouchovzdorný. Ke svatému Pavlovi jsme už neprošli, protože než dr. Cutler svůj vynález vypiloval, Padouch Pavlovy nahrávky vymazal.“

„Copak nemáte záznamy s naším Pánem?“

„Ty šly na řadu jako první. Dokonce k němu pronikla jakási zahraniční rozvědká a div ho nepřemluvila, aby pustil z hlavy všechny ty sionistické kraviny a vystěhoval se do Palm Springs, protože tam reformisti postavili opravdu moc pěkný kostel, co nese Jeho jméno.“

„Ježíš že byl pokoušen?“

„Sázím, že šlo o *poslední pokušení Krista*. Ale naštěstí z toho nic nebylo, jelikož lidé z vaší doby nemohou kvůli Moronimu cestovat do naší televizní epochy a protože - jak předpokládám - nemáte žádné Palm Springs. Jenže to by ani tak nevadilo. Kdyby Ho tenkrát byli ukecali a kdyby se na to své mesiášství vyflajznul, mohl se klid'ánko přestěhovat třeba na Kypr a žít tam spokojeně až do smrti, a pak by se nekonala žádná Golgota, žádný svatý Pavel a žádné křesťanství. Řeknu vám, vyvázli jsme o vlasek!“

Náhle se mi rozsvítlo. Vždycky pro mně byla záhadou Jeho muka v Getsemanské botanické zahradě, kde se Ho zmocnilo pokušení a tak tak že se na všechno nevykašlal, jak později sám přiznal. Nyní už tedy víme, kdo a proč Ho k těmto nepravostem sváděl! Nebyl to žádný d'ábel, ale nějaký dareba ze zahraniční televizní společnosti, kterou řídí nejspíš Mur-

doch. Už mi to do sebe zapadá! Ten Chester, Chet, Chetíček se mi bude ještě hodit!

Uchopil jsem svitek s poznámkami a ukázal ho Chesterovi: „Tady jsem ve stručnosti nastínil peripetie svého působení po boku svatého Pavla, jak mě k tomu vybídl ve snu...“

„Proto jsem se sem také trmácel...“

„Domníval jsem se, že důvodem vaší návštěvy byla nabídka na moderní přímého přenosu z Golgoty...“

„No... jistěže... Ale to už je jen taková šlehačka na dortu. Vlastně nám jde především o evangelium podle Timotheje. Podívejte se na tohle...“

Chet mi strčil pod nos fotografii jakési jámy, kolem které se vršila hromada mramorové sutě a hlíny.

„Co je to?“

„Současný stav vykopávek vaší katedrály v Tesalonice, pozdější Soluni. *Současný* znamená *budoucí*, čili v době, ve které žiji. Archeologové odkrývají její pozůstatky už několik let a právě nyní odhalili pomocí sonaru tajný prostor pod hlavním oltářem.“

Přikývl jsem. „Ano, tam jsme ukládali smetáky, hadry na podlahu a kbelíky. Prostě úklidové prostředky. A taky by tam měly být nějaké hroby, pokud se nemýlím.“

„Nijak zvlášť to nespěchá, protože archeologům došly peníze. Takže máte spoustu času na to, abyste tu knížku sepsal a schoval. Jelikož čas netlačí nás, netlačí ani vás,“ dodal na uklidněnou.

„Jestli dobře rozumím, mým úkolem je schovat...“

„... životopis svatého Pavla a samo sebou i životopis Ježíše Krista. Životopis *podle Timotheje*. Bude to objev tisíciletí! Miliony výpravných vý-tisků, seriálová práva... Jako bych to viděl!“

„Jaképak výhody z toho kynou mně anebo církvi, že jsem tak smělý?“ Jen ať si nemyslí, že jedná s nějakým blbečkem.

„Zachráníte křesťanství. Co byste si přál lepšího? To prohlašuji na čest a svědomí mormona. Budoucnost bude znát jen vaše podání, pouze vaši verzi toho, jak Ježíš Kristus, syn Slunce... ehm, syn Boha jediného ...“

Chester přistoupil k televizoru a naladil kanál Z. „Promiňte, už mi to jede. Jinak bych se do Westportu nedostal.“ Spiklenecky na mne mrkl. Na obrazovce jsem však žádný vlak nespasil. Místo toho tam v jakési vytape-tované místnosti cupitala drobounká dívenka v kimonu a obřadně rozlévala

čaj do šálků.

„Proč si prostě s sebou přistě ten rukopis neodvezete?“

„Nesmíme odtud nic odvážet, protože tu vlastně nejsme. My k vám můžeme proniknout zpětným převíjením, vás však posunem kupředu přemísťovat nelze. Ani vás lidi, ani cokoliv jiného. Tak je to.“ Chet ke mně vztáhl ruku. Hmátl jsem po ní, ale má dlaň prošla jeho zápěstím jako onehdy ve snu paží Svatého. Nic než vzduch.

„Vidíte? Jsem tím, co se nazývá hologram. Jakýsi trojrozměrný obraz sebe sama. Doktor Cutler zatím nenašel jiný způsob, než rozložit člověka na molekuly. Přenos televizorů je mnohem méně komplikovaný. Zatím.“ Chetův obraz pomalu bledl. Děvče mu nabídlo čaj a pak je vystřídala reklama.

Mám pocit, že Kristus na to kápl už tenkrát v Getsemanské botanické zahradě, když označil všechna ta elektronická vidění, ať už přenášená éterem anebo po kabelech, za dílo d'áblovo.

Nyní se musím opět vrátit k evangeliu, které sepsal svatý Timothej podle toho, co mu bylo sděleno. *Sděleno...*! Proč říkám „sděleno“, když líčím jen to, nač si vzpomínám? Musím si dávat majzla a nedopustit se chyby. Všeetěnými šťouraly se to hemží všude.

KAPITOLA 3

V den, kdy jsem opouštěl Lystru, mi Eunike darovala nové opánky a také tatíček byl celý naměkko. Řeckým děvčatům se v očích zračil smutek a já se jim ani nedivil. To samé ostatně platilo i o chlapcích. Pospíchal jsem tehdy k přístavu staré, dobré, horami obklíčené Lystry, má pomněnková kukadla se dychtivě upírala k věcem příštím a kolem hlavy mi vlála svatozář kaděn, z nichž postupem času nezbylo vůbec nic. Dnes jsem lysý jako holátko.

„Ach, ty polymorfní zvrhlíku,“ šeptával mi po nocích do ouška Svatý. V posteli jsme zásadně hovořili řecky. Jenže já na ty jeho *polyperverze* neměl ani pomýšlení nejméně měsíc poté, co mi bylo přestát onu příšernou vivisekci na kuchyňském stole. Opravdu to bolelo, a bude-li vám někdo vykládat něco jiného, tak nestydatě lže. Jestli však bylo nutné obětovat předkožku, abych vypadl z města a vydal se na cesty jako Svatého sekretář, tak se to, mezi námi, bohatě rentovalo. To nejdůležitější nádobíčko mi ko-

neckonců zůstalo.

Spolu se Svatým a se Silasem jsem tedy onoho slunečného dne krácel směrem k pobřeží a loučil se v duchu s Lystrou. Svatého poskok Silas byl napolo Řek a sužovala ho kýla, takže pořád nosil kýlní pás. Stejně jako Svatý byl i Silas občanem Říma. Co se ti dva svým římským občanstvím jenom navyťahovali! Pravda, kdysi dávno bych vůbec něčím takovým nepohrdl, neboť z tohoto právního svazku plynuly i jisté výhody. Když vás kupříkladu zabásli jako občana Říma, směli jste být souzeni jen císařským tribunálem. Navíc Svatému a Silasovi vystavili římské pasy, s nimiž se také při každé příležitosti - hlavně na hraničních přechodech, o synagogách ani nemluvě - patřičně oháněli.

V souladu s obecně uznávaným heslem „Židé mají přednost“ zavítal všude Svatý ze zdvořilosti nejprve do synagogy, pokud v daném městě nějaká stála. Nejdříve proběhla objímačka, pak si s každým potýkal a posléze nás pozvali na oběd, který se zpravidla nedal jíst. Pak Svatého vybídli, aby pronesl pár slov, a než bys řekl „Mojžíši!“, mlátili ho klacky po kebuli. Kupodivu mu nikdo z nich nikdy neuvěřil, že Ježíš z Nazaretu, nám Řekům známý pod jménem Král králů anebo Pomazaný, je oním Mesiášem, na kterého Židé celé ty dlouhé roky s rukama založenýma za zády čekají.

„Nejpodstatnější je, že nikdy nevíš, kdy a kde se ti někoho podaří náhodou obrátit na víru,“ svěřil mi, když jsem ho po jednom takovém mítinku zase obvazoval. Svatý si s Jakubem hned na začátku pěkně rozdělili úlohy. Zatímco Svatý sháněl pohanské předkožky, Jakub si vzal na starost kázání o posledním soudu, určené Židům, v čemž mu vydatně pomáhal tupohlavý Petr. Pak ale Petr zahrnul kramle a přesunul se do Říma, kde dosáhl nebývalého společenského úspěchu. Stal se dokonce oblíbencem císaře Nerona, který se o něm vyjádřil, a teď cituji imperátorova vlastní slova, jako o „...nejsrandovnějším šaškovi, kterého kdy Palatin angažoval“.

Bohužel Svatý občas svůj úkol, tedy obracení nežidů na křesťanství, pěkně zpackal. Nedokázal projít kolem synagogy, aby ho cosi nepudilo dovnitř a aniž by pokládal za nutné šířit tam radostnou novinu o tom, jak vjel Mesiáš před několika lety na oslím hřbetu do Jeruzaléma, kde ho Židé okamžitě udali a nařkli z antisemitismu, zatímco Římané jej naopak obvinili ze sionismu, pobuřování a terorismu. Proto byl také přibit na kříž, za což vděčil i několika výtečníkům ze staré rabínské gardy, jak Svatý nikdy neopomněl svým někdejšími souvěrcům zdůraznit. Třetího dne po smrti pak

vstal Ježíš z mrtvých. Chvilí se potloukal kolem hrobu, kde ho také spatřilo několik jeho bývalých zaměstnanců (sekretářky, poslípčí a tak dále), které tímhle kouskem utvrdil v přesvědčení, že je skutečně vytouženým Mesiášem a že k poslednímu soudu a nastolení království božího dojde během několika mála dnů, sotva se vrátí se svým Otcem Hospodinem, sídlícím na nebesích. Později jsme dospěli k názoru, že měl zřejmě na mysli návrat za života této generace, a tak tu čekáme jak na trní a ne a ne se dočkat.

Přirozeně o tom všem káží každou neděli ve své katedrále, která už jako sůl potřebuje novou střechu, ačkoliv proč utrácet za novou střechu, když i náš prokonzul říká: „Nač zbytečně sedět na penězích a hamounit, jestliže může přijít každou minutou Mesiáš a nenechá na tomhle hezkém světě kámen na kameni?“ Ale našeho prokonzula nesmíte brát vážně, jelikož je to, upřímně řečeno, divný patron.

Z Malé Asie jsme se přeplavili na jedné rozvrzané kocábce do Makedonie, protože Svatý měl všesteký sen, ve kterém na něj mával přes moře jakýsi plavovlasý frajírek - přesně jeho typ, stejně jako já - a lákal ho: „Honem, pospíchej do Makedonie, nebudeš litovat! Tam ti teprve ukážeme, co je to rozkoš.“

Hloupý sen tedy zavínil, že jsem skončil jako biskup v tomhle zapadákově. „Burani“ je ještě slabý výraz k označení místního obyvatelstva. Ne že by Makedoňané nebyli sexy, ale to jsou Římané taky, a kdybych si mohl vybrat, usadil bych se raději v nějaké přístavní kapli v Nové Ostii Přímořské. Jenže jsem byl předurčen ke slávě, jak mi neustále omílal Svatý.

Se stádem ovcí, pastevců a nevěstek jsme se vylodili ve Filippy, ospalém přístavním městečku, plném blondáček, co snad nikdy neviděli mýdlo a vodu.

Svatý zastavil prvního chlápka, co šel kolem, a otázal se, kde leží nejbližší synagoga. Jakmile to slyšel Silas, bůh mu požehnej, zavrčel: „Jestli jen páchneš k synagoze, tak se, přísahám, postarám o to, aby ti konečně tu tvou pitomou palici rozsekali na maděru.“

Svatý zaskučel „O, běda, plemeno malověrné!“, ale jelikož se ještě nevzpamatoval z posledního výprasku, usoudil, že si „malověrné plemeno“, tedy já a Silasova kýla, zaslouží malý oddech.

Pronajali jsme si komůrku v krčmě hned za nevelkým forem, jaké dnes najdete snad v každém městě, co jich na světě je, protože dneska se sobě všechna města podobají jako vejce vejci, jelikož se opičí po Římu, i když

na to nemají a navrch je to huj a vespod fuj. Ostatně problém standardizace je pro římské impérium těchto dnů typický, a ačkoliv si pár křiklounů jako Kurdové nebo Chorvati věčně stýská, že ztrácejí identitu, pro nás ostatní je to vcelku pohodlné, neboť představa, že kamkoliv vás osud zavane, všude najdete forum a amfiteátr a soudní dvůr a pizzu s rybičkami, je docela příjemná. Rozhlédnete se - a všude kolem samý mramor, což už něco koštuje, takže se zas není co divit, že si vzhledem k dnešní hyperinflaci může mramor dovolit jen málokdo a že dokonce i palác našeho prokonzula je postaven z bláta, smíchaného s mramorovou drtí. Jenže, marná sláva, obal prodává, a to platí jak pro paláce, tak pro kostely.

Byli jsme stále na cestách, protože jestli se Svatý nedokázal bez něčeho obejít, pak to bylo živé publikum. Nezáleželo mu vůbec na tom, co jí, pije anebo co si oblékne. Neměl bych to sice prozrazovat, ale když už začínal zapáchat, svlékli jsme ho se Silasem z tuniky, navlékli na něj novou a tu starou spálili. Ani si toho nevšiml. Davy, davy, davy. Nic jiného ho nezajímalo.

Jako Řek jsem byl až úzkostlivě čistotný. Bez mučení přiznávám, že kdekoliv jsem se ocitl, všude jsem ze všeho nejdříve utíkal do lázní, a to nejenom abych si tam zaskotačil a zadovádl, ale také kvůli oleji a pemze. Náš bohabojný Svatý však nesnášel přehnanou čistotnost, zvláště u nás laiků. Pro něj na světě neexistovalo nic jiného než *jediný Bůh*, jenž vyslal *svého jediného* Syna na zemi jen proto, aby se dal ukřižovat, vstal z mrtvých a potom nechal lidstvo čekat na konec světa, který se ve srovnání se Svatého původním jízdním řádem poněkud opozdil. Zbývající čas si někdejší kamarádíci našeho Pána krátili tím, že ostatní tupce učili, jak žít v mravní čistotě (Hlavně žádnej sex!), dokud Bůh nesestoupí v čele andělských šiků zpátky na svět a nepovolá každého před soudcovskou stolicí, aby roztrídil zrna od plev, přičemž ty hodné vyzvedne na nebesa a ty špatné pošle šandopede do pekel. Však to znáte! Vskutku a nepochybně nádherné náboženství! A výnosné! Ted mluvím naprosto upřímně.

Svatý dřel jak mezek do úmoru. Jako kdyby už zítra nemělo vyjít slunce. Žvanil a žvanil, pořádal sbírky a sestavil seznam zájemců, kterému se nevyrovná žádný jiný v říši římské. Svatý by vymámil z jalové krávy tele, a tak o konvertity a dárce nebyla nouze. Ještě než jsme se vypravili do Říma, založil Svatý vlastní peněžní ústav, banku Ducha Svatého, jak jej žertem pojmenoval, protože ten, kdo si u něj uloží prachy, bude prý muset být

obdařen notnou porcí víry, stejně jako když chcete uvěřit v něco tak nepostižitelného, jako je Duch Svatý.

Svatý rovněž přišel s nápadem na kreditní karty a nákupy na splátky. Ačkoliv se vynález podvojného účetnictví připisuje Mojžíšovi, Svatý vymyslel spoustu nových figlů, takže si Římský berní úřad láme nad jeho daňovými přiznáními hlavu dodneška, jak jsem alespoň slyšel od Aleca Guinnesse v pořadu *Noční show*.

KAPITOLA 4

První večer po příjezdu do Filippy jsme se zajeli podívat na bojiště. To tvořilo součást turistické trasy, kterou jsme absolvovali úplně celou. Projížďka vyvrcholila návštěvou Společnosti přátel dobrotivého Bruta, která sídlí v rozlehlé budově hned vedle ruského kola. Třeba podotknout, že Svatý si nechtěl nechat tuhle podívanou ujít a doslova nás tam dostrkal, což omlouval svým dlouhá léta pěstovaným obdivem k tomuto Caesarově levobočkovi, jenž se přidal ke spiklencům a pomohl jim odkráglovat svého nevlastního tatínka přímo v římském Pompeiově divadle, kde jsem o mnoho let později poprvé v životě shlédl pravou, nefalšovanou asijskou revue, a když říkám *pravou asijskou*, tak rozhodně nemluvím o Malé Asii, nýbrž o Asii Velké. Vystupovaly v ní opravdický žlutý holky! Prostě pohádka. Ale abych nezamluvil toho Bruta. Před sto lety tady padl v bitvě s Markem Antoniem. Dnes se oba řadí k místním atrakcím.

Zasedací sál Společnosti se topil ve špíně. Laciné, pryskyřicí napuštěné louče s mračny černého dýmu, schodiště pouze dřevěné, pod ním Brutova socha. V hale seděla asi stovka mužů, povětšinou samí vidláci. Žen se mezi nimi vyskytovalo pomalu. Jeden makedonský balík vedle druhého. Ve vzduchu se vznášel pach česneku.

„Věnoval byste mi chvilku ze svého drahocenného času, vážený pane předsedo?“ Svatý je samý cukrblik. „Jsem Saul z Tarsu, ale zároveň i Pavel, občan římský.“ Takové prohlášení vždycky vyvolá v krajích, kde lišky dávají dobrou noc a kde si Římanů moc nevází, záchvaty smíchu. „Patřím k velkým ctitelům hrdinného Bruta, jenž položil život na zdejším bitevním poli a přijal mučednickou korunu v boji za věčné udržení otroctví.“

Předseda, jednooký venkovan, mu milostivě pokynul, a než se nadál, Svatý se pustil do práce, jen se z něj kouřilo. Brzy se dostal do takových

obrátek, že se má miska na finanční příspěvky v rychlosti zaplnila.

Navzdory známé legendě nebyl Svatý žádný čahoun. Měřil sotva sto padesát centimetrů, stejně jako Ježíš, ale ten byl na rozdíl od něj kvůli své hormonální poruše tlustý jako vepřík. Zkazka o nasycení zástupů pěti chleby a dvěma rybami je pouhou fikcí, kterou mohl zplodit jen ten, kdo se nikdy dosyta nenajedl. Svatý byl hubený jak špatně krmenej šindel a navíc měl celé tělo, vyjma obrovské vyleštěné bleskovky, porostlé krátkými černými chloupky, takže vypadal jak pavouček. Jediné, čím se honosil, byl čarokrásný vemlouvavý hlas, připomínající hlas toho pána, co vystupuje v *Nedělní hodině síly a modliteb* a který tak uhranul mé manželce. A nevěřili byste, vážení, jaký byl Svatý skvělý lhář! V životě jsem nepoznal člověka, který by dovedl bez mrknutí oka věci překroutit jako on a kterému všichni všechno spolkli i s navijákem. Byl-li ve formě, nemohl se s ním nikdo měřit, a vemte jed na to, že onoho večera ve Filippy, kdy mazal med kolem huby Brutovým fanouškům, ve formě byl.

Na sérii skvěle vypointovaných improvizovaných anekdot z Brutova života, které nikdo předtím neslyšel (zřejmě proto, že se dosud Svatému nenaskytla příležitost je vymyslet), navázala osvědčená historka o jeho obrácení, k němuž údajně došlo na cestě do Damašku. Řeknu vám, že se mi tohle fantastické vyprávění snad nikdy nepřejí, a to jsem ho slyšel snad už tisíckrát. Svatý pokaždé něco pozmění a něco přidá, takže se jedna verze nikdy neshoduje s druhou. V jeho podání je cosi božského neboli charismatického, jak říkáme my Řekové. Zpočátku jsem se obával, že neustálé úpravy popletou naše tiskové agenty, zvláště pak Jana Marka, který sestavoval text o „skutečném“ Kristově životě a neměl by se nechat zmást Svatého pojetím Ježíše, s nímž se Svatý ostatně kromě jediné výjimky na cestě do Damašku, kde se mu zjevil jakýsi přízrak, ani nesetkal. Leč Jan Marek každého ujišťuje, že mu Pavlovy slátaniny v tvůrčím rozletu nikterak nebrání, nýbrž jej v práci na písemné podobě zvěsti o blížícím se konci světa, kterou Ježíš přinesl lidstvu a kterou pak v dopisech svým učedníkům a věrným, mou maličkost nevyjímaje, obohatil o jisté detaily svatý Pavel, naopak velice inspiruje. Jan Marek, jenž to později dotáhne až na svatého, pokud ovšem televize nelže, také říká, že Svatého pindy vůbec nemusejí dávat smysl, protože on si to stejně nakonec napíše podle svého.

Zajímalo by mě, jestli se Chet zkontaktoval i s Janem Markem, který - jak jsem se nedávno dozvěděl - ještě žije, takže musí být na stejné nahráv-

ce jako já a Chet by prostě mohl přetočit kazetu o kousek dál do doby, kdy Marek psal své evangelium. Totéž evangelium, které Padouch v budoucnosti vymazal... nebo vymaže? Nevím, jak si teď poradit s gramatikou a jakých časů mám používat, jelikož čas před námi leží jak na obrovském talíři. Kde se například nacházím já? A *jsem* vůbec? Nebo jsem už *byl*? Či teprve *budu*, až se dostaví věčná blaženost?

Netřeba zdůrazňovat, že se na Ježíšovi bude chtít přiživit každý, kdo měl s tím cirkusem, jenž po jeho smrti nastal, co do činění. Se svou troškou do mlýna bych rád k bádání o Kristovi přispěl i já. Domnívám se, že opomíjení Ježíšových problémů s nadváhou nutně vede k hrubému nepochopení Jeho psychiky, kterou lze charakterizovat jako poněkud zvláštní, ne-li přímo pokřivenou. Také mnohé další aspekty Ježíšovy mise na planetu Zemi, odsouzenou k brzkému zániku, Marek a ostatní životopisci zcela zamlčeli. Vyhnout se nemůžeme ani tomu, že nás Pán zřejmě uvedl v omyl. V rozporu se svým příslibem se totiž Ježíš dosud nevrátil. Nejen za mého života, ale ani během oněch deprimujících dvou tisíc let, která mě dělí od Cheta. Nejde mi do hlavy, jak může někdo po lidech chtít, aby na něj čekali, když jim ani nesdělí plánovaný čas přistání. Možná, že už soudný den proběhl, ale o tom by mi snad Chet něco řekl. Něčeho takového by si někdo určitě všiml, ne?

Svatého sugestivní vyprávění o tom, jak přestoupil na křesťanskou víru, kulminovalo popisem zjevení na damašské výpadovce z Jeruzaléma. „Patřil jsem k jeho pronásledovatelům! Ano, vážení přátelé, pronásledoval jsem Brata. Vlastně Ježíše, promiňte. Ostatně je mezi nimi tak podstatný rozdíl? Oba byli přece pronásledováni za svou lásku k otrokům a otroctví.“ Svatý dokázal z každého maléru vybruslit a ještě ho využít ve svůj prospěch.

„Najal si mě Mossad, nejobávanější tajná služba, řízená římskopalestinskou lobby. Pracoval jsem jako špion adenunciant, který slídlil po všech, kdo se chtěli smířit s Bohem, jenž seslal svého jediného Syna - Dceru si prý schovává až na poslední soud - a pověřil ho úkolem ukázat lidstvu cestu do nebes. Takže si to štráduju po ty silnici. Venku hic jak v... Kolem palmy, v dálce se tetelí fata morgána. Velbloud a pyramida. Jinak docela tuctová středovýchodní krajina. Najednou se tam z ničeho nic zjeví hořící keř a pak On. ROVNOU PŘEDE MNOU.“

Ve ztichlém zakouřeném sále byste slyšeli upadnout špendlík a dokonce

byste nepřeslechli ani přetažení té nejvolnější předkožky. „Širší než delší, blížil se ke mně svou typickou kolébavou chůzí.“ Posluchači účinkovali na Svatého magickou silou, takže se většinou nechal strhnout a zaneřádl své vyprávění spoustou podružností. V písemném projevu se mu něco takového nestávalo. „Nezapomenutelná tvář! Ty zářící oči zalité tukem! Nepopsatelný úsměv, chutnající jako první plátek sladoučkého melounu. Ach, jak lahodně vyhlížel! Zvedl ruku, drobounkou pacičku obalenou sádlem. A pak promluvil! Vzduch prořízl Jeho vysoký, pronikavý hlas. Pištěl na frekvenci, kterou rozliší jediné psí ucho, a proto také musí být jeho slova tlumočena do srozumitelného jazyka, nehledě na to, že už víme, proč trpěl nedostatkem sebevědomí.“ Pokud se Svatému zamanulo, hovořil jako literární kritik. Onoho večera ve Filippy se mu zamanulo.

„A aj, kviknutí Syna Boha jediného zaznělo veliké. Šavle, Šavle, proč mě pronásleduješ?“ Svatý se snažil mluvit archaickým jazykem, kdykoliv vykládal o našem Spasiteli. A *propos*, od čeho nás vlastně má zachránit? Tuhle stránku věci dost dobře nechápu, a to jsem biskup! Tipnul bych si, že od hříchu. Po pravdě řečeno, my sami na to už dávno rezignovali. Ježíš dozajista nepřišel proto, aby nás spasil před posledním soudem anebo před mukami pekelnými. Byl by sám proti sobě, protože sám je přece členem tribunálu!

Doufám jen, že tohoto vlivu využije k tomu, aby vytáhl své kamarády a mecenáše z bryndy. Jednou si budu muset v klidu sednout a pořádně se nad touto zásadní otázkou křesťanské věrouky zamyslet. *Kdo, koho a proč spasí?*

V každém případě ti křupani viseli Svatému na rtech a s obzvláštním povděkem kvitovali zejména to, že náš Spasitel, alespoň podle Svatého, nerozdával rozumy jako ta stará babka Minerva. Když pak opepřil svou *story* několika zázraky, byli jako u vytržení.

Není žádným tajemstvím, že zázraky milují lidé na celém světě a že je naše doba pro zázraky jako stvořená. My svatí jsme sice pověstní tím, že sem tam nějaký ten zázrak zfixlujeme, jako když například vzkřísíme nějakého mrtvého, který je ale ve skutečnosti živý a my ho jen obarvíme na zeleno, aby získal mrtvolnou barvu. Ale na druhou stranu, cožpak lze podat lepší důkaz zázraku, než je Chetova návštěva anebo fakt, že nás dlouhé roky sledovali ti podivíni bůhví odkud?

Prvního z těch zvláštních návštěvníků, s nímž jsem se kdy setkal, aniž

bych si ovšem tehdy uvědomil, že tu něco nehraje, jsem spatřil onoho večera ve Filippy. Dnes už také vím, co jsem nevěděl tenkrát, a sice že Svatý přicházel do styku s těmito „maskovanými anděly“, jak je nazýval, mnohem častěji, než by byl připustil. Co jsou zač? Anebo, abych se vyjádřil přesněji, co jste zač?

Budu upřímný. Dal bych hlavu na špalek za to, že i ten nejposlednější z nich anebo z vás (ano, *včetně vás*, pane Chete), je - těžko hledám slova - jen komerčním produktem, vzniklým z námi připravené suroviny, neboli že se všichni válí na regálech našeho vpravdě tržně orientovaného náboženství, které jsme vystavěli na absolutně pravdivých slovech Boha trojediného, jehož každá část, stejně jako kombinace těchto částí i celek sám, přímo vybízí k uctívání, a které poskytuje stoprocentní záruku (nebudete-li s naším výrobkem spokojeni, vrátíme vám celou částku), že zušlechťí každý příbytek či duši. Takže nyní je vám už, milí čtenáři či televizní diváci, naprosto jasné, že pro mne nejste žádnou záhadou, jako tomu bylo onoho prvního večera ve Filippy.

Svatý se o této záležitosti rozpovídal otevřeně pouze jednou. V Římě, kam nás osud zavál několik let po návštěvě Filippy a kde Svatý sháněl jako d'as dobré právníky a já žil na hromádce s bohatou vdovou Flavií, co bydlela na Aventinu.

Právě jsem snídali. V ložži. Kochali jsme se nádherným výhledem na bahnitý Tiber a na pohřebiště, ležící na jeho břehu. Hladinu řeky brázdila spousta člunů a hausbótů, tažených proti proudu zástupy otroků. Nebo dobytčaty. Nad městem visí žhavý sluneční kotouč. Visí na obloze. Na šedé.

Šedá. Svatý začal vykládat, jak šedivý byl jeho život a jak nešťastným člověkem vlastně je, protože se mu nikdy nepodařilo setkat se s živým Ježíšem, takže před lidmi vypadá jak pitomec. „Tehdy jsem se zdržoval v Tarsu. Prakticky kousíček od Jeruzaléma. Všichni do mě hučeli: Nechceš se jet mrknout na Ježíše? Já jim odpovídal: Zbláznili jste se? Copak mám na takové zbytečnosti čas? Nevím, kam dřív skočit! Spoustu času mi tenkrát zabírala má dílna na výrobu stanů, ale na hubu jsem padal hlavně díky své spolupráci s Mossadem. Byl jsem jedním z jeho předních zabijáků. Působil jsem pod krycím jménem Slunce. Pamatujete na Štěpána, prvního antisemitu? Toho, co tvrdil, že Mojžíšův zákon došel naplnění, jelikož ten mládenec J.K. je Mesiáš? Sluníčko, zlatíčko, přikázal Mossad. Sejmi toho moulu. Tak jsem ho sejmul. Stačilo pár šutrů. Pak jsem dostal za úkol po-

dívat se na zoubek největšímu rozvraceči ze všech Židů, tlouštíkoví Ježíšovi. Jenže já se na to vykašlal. Připadal mi příšerně nudnej. Pokládal jsem ho za odepsanýho člověka, ztroskotance, nicku. Nestál mi za námahu. A pak, už po smrti, mě potkal na ty silnici. Já bych si nejraději vrazil pár faccek. Dokud žil, slyšel o Něm anebo Ho na vlastní oči spatřil snad každý v Izraeli. Můj čistě soukromý, ale určitě přesný odhad je, že jen v naší časové rovině se s Ním osobně seznámilo alespoň milion lidí, a to je jen pouhý zlomek z těch, kteří se sem stahují s jiných časových dimenzí a nabízejí horentní sumy za lístky na grandiózní představení na Golgotě, neboť toto velkolepé finále, čili ukřižování, kupodivu korunuje všechny dostupné verze. Nemusím připomínat, že bych ani já tuhle podívanou nechtěl propást, protože jsem to taky ještě nikdy neviděl.“

Točila se mi hlava. „Kde by se v Izraeli našlo milion lidí? Jedině, že bychom počítali i Araby, což ovšem nepřipadá v úvahu, protože s těmi nepočítá nikdo.“

Svatý přimhouřil oči, což byl klasický příznak toho, že práší anebo že by rád změnil téma. Jenže proč mu to ulehčovat? Nedal jsem mu pokoj, dokud nakonec nepovolil a neřekl: „No dobrá... Vždyť já jsem to myslel včetně těch rejpalů, co se nám sem hrnou z budoucnosti. Jako byla ta ženská tenkrát ve Filippy. Vzpomínáš si na ni...?!“

Jistě že jsem si vzpomněl. Že si vzpomínám.

Svatého vyprávění o jeho dobrodružství z cesty do Damašku bylo právě v nejlepším. S makedonským publikem si dělal, co chtěl. Se svým mistrným talentem nakládal jak zamilovaná Lesbíčanka s dvanáctistrunnou loutničkou.

„Ach, ty ruce! Jeho ruce!“ volal, oči potažené vizionářskou mázdrou. „Uprostřed dlaní zely otvory po hřebech, jimiž byl přitlučen ke kříži. To byl důkaz! Pozitivní důkaz toho, že on je opravdu On.“ Tyhle jemné rozdíly s malými a velkými písmeny málokdo chápe, a přestože jsme se my svatí narodili s talentem podávat i tyhle nezáživné úseky vcelku poutavě, pouze Svatý si osvojil nikdy neselhávající trik. Kdykoliv nebylo zbytí a my museli přistoupit k té rozvleklé pasáži o Kristově původu, táhnoucím se až ke králi Davidovi, začínalo pohanské obecenstvo, kterému tyhle souvislosti vůbec nic neříkaly a jen ho mátly, protože průměrný pohan nepozná Žida od Číňana, zívát nudou. Jenom Svatý si s tímhle problémem dokázal poradit. Jak? Speciálně pro tento účel vynalezl, bez jakéhokoliv odborného

vedení, stepování!

Na podešve svých sandálů si nechal přidělat měděné podkůvky a jakmile se propracoval k prvnímu „ten a ten zplodil toho a toho“, pustil se na pódiu do tance. Jednotlivá „zplodil“ od sebe oddělovala ťuknutí podrážky. „Klap“ a „zplodil“ a zase „klap“ a tak pořád do kola. Než se prokousal k poslednímu „zplodil“, vyváděl jako ten křivonohý opičák Astaire, kterého tolik obdivovala má žena. Mezi námi, Astairových kvalit Svatý nikdy nedosáhl, ale takového Dana Daileyho by strčil s přehledem do kapsy, a to je co říct, ne?

Svatý svým uměním přivedl ty makedonské strejce do varu tak, že si brzy potleskávali a podupávali do rytmu, v němž se odvíjel příběh o narození našeho Pána, aleluja! „Tvářnost světa se mění a v krátku nastane konec. Ti, kdož se klaní falešným bohům, vyvrženi budou do temností zevnitřních a tamť bude pláč a skřípění zubů. Ale žádný strachy, neboť kdo Jej bude následovat, dojde spasení! Za to vám ručím, protože Jeho - jé, hó, hó! - zákon jest nad zákon Mojžíšův. Jasný? To je smysl dobré zvěsti, dámy a pánové.“

Svatý se obyčejně před góji o Mojžíšovi nezmiňoval, protože by stejně nevěděli, o kom mluví. Avšak onoho dusného večera ve Filippy se ocitl ve svém živlu, spustil stavidla výmluvnosti a jako hladový pavouk spřádal síť, v níž nakonec ti vidláci uvízli jako v pasti.

Ještě než pronesl obvyklou větu, jíž pokaždé své vystoupení uzavíral („A nyní, prosím, přijměte mé dva mladé bratry v Kristu, kteří vás poprosí o malinký příspěveček a od nichž na oplátku obdržíte naučnou literaturu, která je skoro úplně gratis a zaplatíte za ni jen pár šupů.“), věděl jsem, že si můžeme připsat na konto další křesťanskou obec, protože přesně takhle to probíhalo vždycky. Nejprve Svatý dštil oheň a síru, pak následovala sbírka a posléze jsme si se Silasem poznamenali jména a adresy přítomných, zatímco si Svatý domlouval s potenciálními zájemci termíny křtů. Před tím, než jsme opustili město, Svatý ještě stačil vysvětit několik diákonů a diákonů, a První paulinská církev ve Filippy byla na světě. Obchod mohl začít vzkvétat.

Jak jsme se tak se Silasem prodírali hlučícím zástupem a plnili měšce finančními dary, provázeni přitom blahosklonným úsměvem Svatého, padla mi do oka drobná žena, oděná v kostýmu, jenž jsem dosud nikdy neviděl. Dnes jsem již díky Chetově přístroji v otázkách vkusu a módy lidí televizní éry zběhlý, jenže tenkrát se v našich krajích nosila jenom tunika,

přes kterou jste si maximálně přehodili tógu anebo plášť. To pokud jde o muže. Ženy chodily většinou zahalené od hlavy k patě v dlouhých hábitech, což se o této dámě v černém říct nedalo. Každopádně byla prvním „maskovaným andělem“, s nímž jsem se setkal.

Když se sál vyprázdnil, usadili jsme se za jevištěm a věnovali se svým povinnostem. Já a Silas jsme ve světle čadících loučí počítali penízky a Svatý opisoval do Nejsvětějšího adresáře jména, která jsme vymámili na posluchačích.

Náhle, kde se vzala tu se vzala, objevila se před námi ona žena v černých šatech. Přistoupila ke Svatému, dotkla se jeho předloktí a pravi-la: „Viděla jsem vás v Lystře.“ Ačkoliv mluvila bez přízvuku, rozhodně to nebyla Řekyně. „Zrovna jste uzdravil muže s pochroumaným chodidlem.“

„Ano, ano... už si vzpomínám,“ odtušil Svatý chladně. „Všiml jsem si vás. Posad'te se, madam. Timmy, nabídní dámě židli!“

„Raději postojím,“ odmítla zdvořile. Zírala na Svatého vytřeštěným zra-kem, oči jako dva podšálky s vylitou žlučí. Neklamný příznak disfunkce jater. „Jsem všude tam, kde se léčí vírou. Anebo se alespoň snažím. Člověk se nemůže rozkrájet.“

„Víra tvá tě uzdravila, a nechybí-li dobrá vůle, dá se zvládnout úplně všechno, říkával náš Pán.“

Naprostý nedostatek zájmu o totožnost oné ženy mě dodatečně utvrzuje v přesvědčení, že pro Svatého už tenkrát nebyl původ těchto preludů žád-ným tajemstvím. Po Filippy se to jimi začalo u nás jen hemžit, zvláště při výjimečných příležitostech.

„Nesouhlasíte snad, svatý Pavle, s mým učením, že nemoc je pouhým projevem slabosti vědomí?“

„Veškeré poznání je již předem obsaženo v nedělitelném vědomí našeho jediného tříslložkového Boha.“ Svatý podobné moudrosti trousil především tehdy, když se v myšlenkách zabýval něčím úplně jiným.

„Vaši metodu studuji, kdykoliv se vyskytne možnost, což ovšem není zase tak často, jak bych si přála, protože pokaždé musím onemocnět sama, jelikož tak mi velí má vědecká čest, a to se docela příčí mé přirozenosti a je to v příkrém rozporu s mými zásadami. Nemám však na vybranou. Proto se také krmím topinkami se sýrem, které z duše nesnáším, neboť po nich mám těžké spaní a zdá se mi o dávno zašlých časech, plných odporných stvoření, páchnoucích potem.“ Znechuceným pohledem spočinula na Sva-

tého tunice. Už by potřebovala spálit, blesklo mi hlavou.

„A pak se najednou přenesu do Svaté země a tam vás zřím léčit pomocí síly ducha, kterýžto způsob se hodí především při rozbouřených vnitřnostech, pálení záhy a bolestech hlavy, což já moc dobře znám, protože kromě topinek se sýrem holduji, přiznávám bez mučení, i alkoholu, zvláště pak ginu, který piji buď míchaný anebo čistý. Zásadně však odmítám gin daisy, vhodný především pro osoby libující si v nestřídmostech, mezi něž já ovšem nepatřím.“

„Je mi velkou ctí, že vás alkoholový opar pokaždé přenesu sem k nám, do starých dobrých časů. Copak je to gin daisy?“

„Tři díly ginu, jeden díl cointreau a k tomu kapka brandy. Příšerná ohavnost.“

Tahle ustavičně namazaná paninka spatřila našeho Pána zřejmě pouze jednou, když vzkřísil Lazara. „Ten povedený kousek jsem si přece nemohla nechat utéct, jelikož plně odpovídá mé vlastní teorii. Lazar prostě nebyl mrtvý, protože *žádná smrt není*. Jestliže je smrt špatná a Bůh dobrý, a jestliže je Bůh vše a vše je Bůh, pak smrt, která není dobrá, ale špatná, nemůže prostě existovat.“ Arci, slyšel jsem už stupidnější argumentaci, a to i mezi příslušníky naší církve.

„Madam, Lazar byl tuhej jak makrela,“ odporoval nesměle Svatý.

„Nikoliv! Snad vám mohl příslovečnou makrelu připomínat, ale pak jste se nechal zmýlit pouhou jevovou stránkou. Pochopitelně že smrt má svou podobu, stejně jako má svou podobu i zlo, ale jejich podoby jsou jen otiskem *nitra* pozorovatele, jenž v sobě živí nepěkné myšlenky, negativní myšlenky, které však vně jeho nitra nenajdeme, neboť venku již vládne Bůh...“

„Tři díly ginu k jednomu dílu vermutu...?“

„Cointreau. Začíná mě třestit hlava a brzy už se budu muset vrátit domů. Nesmím proto ztrácet čas. V Lystře jsem se vás nestačila zeptat, zda souhlasíte s mým názorem, že všechno je jen otázkou vědomí. Hříšné myšlenky, scestný život, smrt, nemoce...“

„Ovšemže vědomí je Bůh a Bůh je vědomí. Máte úplnou pravdu, drahá lady. Leč být tuhý jako makrela znamená pravý opak toho, řekneme-li o někom, že je čilý jako rybka...“

Dáma radostně zatleskala ručkama a oči se jí zalily slzami štěstí: „Souhlasíte! Vy se mnou souhlasíte! Nad svou prací jsem strávila bezpočet be-

zesných hodin a své vědomosti jsem získala jen díky nezměřitelné pílì. Nedivte se tedy, že tolik prahnu po vašem názoru odborníka, jenž by mé hypotézy potvrdil. Podívejte se, mým cílem není léčba duše, nýbrž léčba ducha. Můj přístup k řešení tohoto problému je stejně tak vědecký, jako byl vědecký Jeho přístup k té makrele Lazarovi. Jaký vnitřní žár z něj vyzařoval! Slaboučký jak věchýtek, ale přitom tak silný! Položil mu ruce na čelo a...“

„Slaboučký? Náš Pán? Promiňte, ale vždyť ten byl spíše... korpulentní. Asi jste si Jej spletla s některým z Jeho učedníků...“

„Ten, o kom hovořím, byl štíhlounký jak proutek,“ vyjekla. „Chcete mi snad naznačit, že Ježíš byl někdo jiný? Ze to byl, nedej bože, ten... tlustoch?“

„Jo,“ přikývl Svatý.

Vypadala zničeně. „No to jste mi zasadil ránu! Největší ze všech lékařů a léčitelů nedokázal pomoci sobě samému! Takovej špekoun! A jakou měl nezdravou barvu! Sotva dechu popadal! Moc dobře jsem si toho všimla. Chápu, že se tu musel pohybovat ve své lidské schránce, ale proč se potom pořád ládoval treskami a zavináči!? Vařeným hovězím!? Zapékanými fazolkami!? Pudinkem!?“

„Ten byste v Palestině těžko našla...“

„No tak vepřovou sekanou. Prostě proč žral jako nezavřenej?“

„Podle tradice byla slabůstkou našeho Pána *halva*. Ale jinak máte pravdu. Před kázáním spořádal na posezení třeba kilo fazolí v olivové zálivce, ty zbožňoval. Ovšem čím víc uhlohydrátů do sebe nactpal, tím víc proteinů uvolňoval. Ani si nedovedete představit, jak ho trápilo nadýmání! Dokonce i po smrti, když jsem ho potkal na cestě do...“

„Tuhle historku znám už z paměti,“ přerušila rezolutně Svatého. „Pročpak pořád mluvíte o smrti? Smrt neexistuje. Je to pouhý výplod lidského vědomí.“ Hlasitě řihla a samými rozpaky zčervenala. „Ach, odpusťte. To ty zatracené topinky...“

„Jestli dovolíte, ještě jsem neskončil,“ nenechal se zaskočit Svatý. „Rád bych vám zopakoval slova, která jsem vyslechl na silnici do Damašku. Ač jen přízrak, vyhlížel jako za živa, až na to, že byl poněkud průhledný a zřejmě mu činilo potěšení nechat sebou procházet světlo. ‚Copak můžu vystupovat s touhle váhou jako Duch svatý?‘ lkal. Odpověděl jsem mu hezky zpříma, bez vytáček: ‚Koukej, mezi lidmi koluje pověst, že ses rozdělil na

tři části. Táta, synek a nádavkem ještě nějaký strašidlo. Takže když se tohle tělo rozdělí na tři porce...“

„Fuj, přestaňte s tím!“ zašklebila se dáma. „Takové nechutnosti nemím poslouchat. Zvedá se mi žaludek! Já jsem k tomu náchylná! Chlap na kousky! Tři díly...!“

„... ginu k jednomu dílu cointreau, to už dneska opakujete podruhé. Ale nevadí, budu pokračovat. Vpálil jsem to Ježíšovi rovnou mezi oči. Jelikož je to nové dogma teprve ve stádiu přípravy, povídám mu, nabízím prozatímní řešení. Aby měla dušička pokoj, doporučil jsem mu jednu farmu, kde se organizují pobyty pro obézni a která patří mému kamarádovi z Mossadu, jistému Ben Hurovi. Určitě ho znáte. Kdysi to nandal při závodech koňských spřežení jednomu římskému zelenáčovi, protože mu během jízdy vykecal díru do hlavy. Ted podniká v oboru odtučňovacích kúr a zdravé výživy. Ben mi přísahal, že gram kobylek a hrst kozích bobků denně...“

Dáma zapištěla a pak se začala zmateně hrabat v kabelce: „Zde je má navštívenka.“ Z kabelky přitom vytáhla kartičku, kterou v televizním světě nazývají vizitkou. Svatý ji popadl, zrovna když se dáma s povzdechem „Ach, ta moje hlava!“ rozplynula jak pára nad hrncem.

„Vsadím se, že ještě nikdo neměl větší kocovinu, než má tahle paní. Cointreau s ginem je pěkný svinstvo.“

„Jak se jmenuje?“

„Mary Bakerová-Eddyová,“ luštil Svatý drobné písmo navštívenky. „Pastorka jakési církve Křesťanská věda v Bostonu. Kde to může být?“

„Ve Španělsku,“ poučil nás Silas, který už zcestoval lán světa. „Myslíš, že se jedná o stejného Krista, jako je ten náš?“

„Silně o tom pochybuji. Dal bych ruku do ohně za to, že tu došlo k porušení autorských práv. Obávám se, že to asi nebude jediný případ.“

Svatý pak zanesl její jméno do Nejsvětějšího adresáře. Jak s oblibou říkával, nikdy nevíte, od koho se posypou peníze. „Zabránit zneužití ochranné známky je nesmírně obtížné. Jakub nelenil a najal v Římě jednoho fikaného právníka, experta na autorský zákon, jenže ten si na nás každého čtvrt roku jenom masť kapsy. Jakub je vůbec nemehlo, protože jméno Kristus před piráty chránit nelze, ale naše logo, kříž, ano. Snazší už to bude s paulinským křesťanstvím,“ Svatý si mnul spokojeně ruce. „Ale žádat copyright na náboženství by byla asi svatokrádež, že?“

Potom jsme ho se Silasem čapli, servali z něj tuniku a pod ruským ko-

lem ji spálili. Vzpírajícího se Svatého jsme pak nahnali do blízké řeky.

A tak jsme tedy za vydatné asistence paní Mary Bakerové-Eddyové z Bostonu ve Španělsku založili pobočku Paulinské církve ve Filippy.

KAPITOLA 5

Svatý pak pověřil mne a Silase, abychom zbudovali církev v Tesalonice, což jsme zvládli v rekordním čase, zatímco on sám pokračoval do Athén, kde se, jak soudím, pěkně zesměšnil. Dle mého mínění Svatý nemohl těm prohnáným řeckým sofistům s britkým jazykem nikdy konkurovat. Navíc ho považovali za prachsprostého provinčního kejklíře, kterým také - co bychom si nalhávali - byl. Zároveň však třeba připustit, že uměl mnohem víc než jen stepovat. Mimo jiné se řadil k nejlepším žonglérům *de nos jours*, jak říkají v Galii.

Ani žonglování, ani pestrá paleta zázraků mu však nebyly nic platné, když ho Řekové vypoklonkovali ze svého pod širým nebem umístěného Areopagu, kde se Svatého pokoušeli nachytat na švestkách a kladli mu spoustu přihlouplých otázek, jako například kým je Ježíš doopravdy a proč, pokud byl skutečně Synem Boha jediného, dovolil Židům, aby ho usmrtili tak bolestivým způsobem, za jaký lze ukřižování dozajista pokládat, a proč se, když už to měl jednou za sebou, obtěžoval po třech dnech s návratem, jen aby oznámil, že umřel schválně a že teď míří domů na nebesa, kde zahájí předběžné výslechy související s chystaným Soudným dnem, jehož datum ještě ani pořádně nezná, ale o kterém se domnívá, že by mohl přijít někdy v blízké budoucnosti. Prostě obvyklé idiotské dotazy, které zpravidla napadají lidi bez jakékoliv víry.

Svatý by snad prodal ledničku Eskymákovi (tuhle větu jsem slyšel dnes ráno v jednom soutěžním pořadu a moc se mi líbila, i když jí moc nerozumím), nicméně Athéňané nejsou žádní Eskymáci a Svatému pili tím svým věčným „... *k věci prosím!*“ a „... *měl byste nám věřit!*“ krev, zvláště když mu přímo do očí nadávali do venkovských tupců.

Z Athén se Svatý vypravil do Korintu, kde jsme se k němu připojili. V Korintu člověk zažil vždycky spoustu legrace. Tak tomu bylo a tak tomu bude až do skonání světa. Tón udávají Venušiny chrámy, takže tam vládne bezuzdný sex. Ráno, v poledne, večer - všude samý sex. Sex byl pro tohle kosmopolitní město typický a navíc se tu Svatému překvapivě dařilo, hlav-

ně proto, že jsou Korintané blázni do tance. Hned napoprvé jsme se v Korintu zdrželi půldruhého roku, zakládali tam kostely a vybírali poplatky za užívání našeho loga.

Když se tak ohlédnu za svým životem, měsíce strávené v Korintu byly z hlediska mé kariéry příštího světce nejpodstatnější. Svatý překypoval elánem a na všechny strany rozesílal oběžníky, adresované křesťanským obcím. Jeho epištoly hýřily radami, vtípky, návody, jak být dobrým služebníkem či jak řešit úpravy interiérů, a pochopitelně v nich nesměl chybět horoskop.

Jelikož byl Svatý dislektik, měl se psaním jistě potíže a k maximálnímu výkonu se vzepjal, pouze když zapisoval nová jména do Nejsvětějšího adresáře. Diktovat však uměl jako nikdo druhý. Nedokázal se však dlouho soustředit, a tak jen málokdy svůj dopis dokončil. Neprozradím žádné tajemství, jestliže vám povím, že jsem autorem skoro poloviny listů, které Svatý jenom podepsal. Mou parketou bylo především nahánění hrůzy a strachu ze ztracení. V zájmu pravdy je však třeba říct, že ve spílání, lání a očerňování všeho a všech si lebedil hlavně Svatý. Křepčil po našem hotelovém apartmá v centru Korintu a plival své jedovaté sliny na všechny strany...

V tomto místě musím své vyprávění přerušit, neboť se k nám opět vetřela budoucnost. Včera jsem křtil od samého rána. Abych smyl únavu, vyrazil jsem hned po šichtě do páry v lázních U nové hvězdy naproti prokonzulovu paláci. Náhle se tam objevil kibic z budoucnosti, jak jsem si vetřelce pojmenoval. Třásla jím nervozita. Na očích měl sklíčka a z ucha mu trčelo naslouchátko, tedy předměty, které slouží, jak jsem pochopil z televize, k posílení zraku a sluchu.

„Nemohu tomu uvěřit,“ opakoval do omrzení. Seděli jsme v tepidariu, které v tuto dobu zpravidla zelo prázdnotou. Byl úplně nahý, jen v ruce držel nějaké desky.

„Copak to máte hezkého?“ otázal jsem se zvědavě.

„Nejnovější vydání dopisů svatého Pavla Timothejovi. Vy... vy jste určitě... vy musíte být Timothej.“ Muž se chvěl posvátnou úctou jako nějaký přihlouplý vesničan. Ze sluchátka se ozývalo bzučení.

Vzal jsem mu z ruky dopisy. Byly vysázeny písmem, kterým se tisknou i noviny, jak jsem viděl v televizi. Neomylně jsem rozpoznal naši kore-

spondenci, plnou Svatého lamentací a mentorování. Do oka mi padl dopis, jenž se tematicky poněkud vymykal. Svatý v něm vzpomínal na své působení v Mossadu, na některé protikřesťansky zaměřené provokace, jež tvořily podstatnou součást aktivit Mossadu a z nichž tu jmenoval požár jakéhosi jeruzalémského hostince.

„O tom mi nikdy nevyprávěl,“ prohodil jsem. „Ostatně tyhle vylomeniny prováděl dlouho předtím, než prozřel.“

„Jste si tím tak jistý, svatý Timotheji?“ Z jeho slov mi zamrazilo, přestože jsem se potil v tepidariu.

„Uznejte, že bych měl vědět, co mi psával, ačkoliv někdy zapomněl dopisy odeslat a místo toho rozdával jejich kopie po kostelích.“

„Jenže naše počítačová analýza, která je většinou spolehlivá a vykazuje pouze čtyřprocentní pravděpodobnost omylu, prokázala, že autorem tohoto listu je svatý Pavel.“

Pak onen muž zmizel stejně náhle, jako se objevil. Já však tušil, že se s ním ještě setkám. Jak jsem si tím mohl být tak jistý?

KAPITOLA 6

Jak každý světem protřelý kosmopolita ví, v Korintu se žije naplno. Rozmanité společenské akce jsou tam na denním pořádku. Odehrávaly se především v honosných palácích, rozesetých v luzných zahradách hned pod vysokou skalou citadely. Skvostem mezi těmito rezidencemi bylo obydlí velkoobchodníka se stany Aquily a jeho krásnější polovičky Priscilly. Přestože se dům čemejřil množstvím služebnictva, Priscilla byla nejšťastnější, když se mohla sama točit v kuchyni u sporáku. U tohoto křesťanskožidovského páru jsme se cítili se Svatým jako doma, na rozdíl od většiny jiných míst, kde Židé Svatého veřejně tupili a bili, zatímco Římané nám otvírali poštu a špiclovali nás kvůli podezření z protiřímské činnosti.

Priscilla... Nezapírám, miloval jsem ji. Pocházela z Pontu, byla vysoká, štíhlá a vlasy si barvila na červeno. Pokládal jsem ji za ztělesnění moudrosti. Ve svých osmnácti letech jsem byl stále ještě nezkušený jelimánek, který svůj obřezaný vercajk neuměl skoro používat, nehledě na to, že mě Svatý hlídal jako ostříž, což mou lačnost ještě zvyšovalo. Kdykoliv mě načapal při věcech, které obvykle všichni horkokrevní mládenci, svatí nebo ne,

s dívkami provádějí, obvinil mě ze zhýralství a hříšnosti. Zrovna on, prosím! On se svojí dvojí morálkou, i když ta není u svatých mužů ničím neobvyklým. Oficiálně odsuzoval veškerý sex, ať se odehrával v loži manželském či mimo něj, protože ten nás prý činí nečistými v očích Boha, který se může vrátit každou vteřinkou, a jestli vás vyhmátne zrovna při laškování v pelechu, tak si to hezky vypijete! V soukromí však byl Svatý pěkný kanec, i když mne už naštěstí nechával na pokoji, zejména po našem pobytu v Korintu, kde po mně furt lezl a já mu alespoň v desetině případů své sexuální služby se vší rozhodností odmítl. Prostě jsem řekl na rovinu, že nemám chuť.

S Priscillou jsme to však dělali co nejdiskrétněji a Aquila, velice příjemný člověk, věrný křesťan a vynikající stanař, nikdy nepojal ani stín podezření, že zatímco se věnuje výrobě stanů a konvertitů, dovádíme s Priscillou, jako kdyby měl zítra nastat konec světa a my chtěli, urvat, co se ještě dá. Říkala mi Timaximus. Jméno Timothej svádí lidi ke slovním hříčkám. Svého chlapce jsem pokřtil Alexander. Jednak se mi to jméno líbí a jednak zní tak mužně!

„Přála bych si,“ rýpla do mne Priscilla, když se vykutala z přikrývek a zalapala po čerstvého vzduchu, „aby ses uvolnil a nebyl pořád jako svázaný. Vůbec nejsi bezprostřední. Hoď za hlavu strach z následků a dej bez obav průchod své přirozenosti.“ Vstala a nahá odkráčela k toaletnímu stolku.

Trochu se mě to dotklo. Vymetl jsem jí komín třikrát během jedné hodiny, po čele a zádech mi stékaly čůrky potu a ona si, ukojená a spokojená, dřepala před bronzové zrcadlo - *faux égyptien*, dovoz z Egypta - a začala srážet do bláta mé sebevědomí. Některé ženské jsou už takové. Nedochází jim, že jsou vlastně všechny stejné a že je chlapi díky své vrozené intuici stejně dříve nebo později prokouknou.

Ochladil jsem si své zjizvené nádobíčko ve *faux égyptien* bazénku a osušil se parfémovaným ručníkem. Musím přiznat, že právě Priscilla mě zasvětila do tajů kosmetiky, vonných masť a lidských citů.

„Tři čísla! Můj osobní rekord, *chérie*,“ podotkl jsem po francouzsku. Často jsme spolu rozmloovali *faux gallique*. „Tři čísla za jedinou *heure*!“ dodal jsem.

„Vyjadřuješ se jak čeledín,“ odfrkla opovržlivě. Ona, která mě tu přes hodinu hladově valchovala a nemohla se nabažit mého mladého masíčka.

„Prosím tě o trochu spirituelnější přístup. Přece když se dvě lidské duše setkají, chvíli třepotají křídélky a teprve pak splynou v jediný celek.“ Vycenila na sebe do zrcadla zuby. Nepříliš pěkná podívaná. Přední řezák měla ulomený a zřejmě dávno odumřelý, jelikož dáseň kolem něj zčernala. Byla si této vady na kráse vědoma a ve společnosti takřka nikdy neotvírala ústa a hovořila zásadně se semknutými rty, jako by neustále říkala „Jen pojď blíž, něco ti pošeptám!“. Dodávalo jí to tajemného výrazu, takže vypadala jako sfinga, čímž upoutala řadu lidí včetně mne.

„Proč si ten zub nenecháš vytrhnout a nedáš si tam *faux dent*?“ Tehdy jsem se ještě choval jako neotesanec.

„*Tiens!*“ zavřeštěla. Copak to asi znamená? Nejspíš „kreténe“. Pak sklapla, sevřela rty a pokrčila rozhněvaně obočí. Vyhlížela půvabně, jak jen může vyhlížet půvabně žena, které se pomalu překulí čtyřicítka. Ačkoliv Priscilla našlapala od chvíle, kdy dala sbohem svému rodnému Pontu, notnou dávku kilometrů, její řečtinu dosud ozvláštňoval roztomilý pontský akcent. Ostré sykavky, přízvučné stopy zvýrazněné, chrčivé, r' ... Jako by drtila zubama lískový oříšek anebo žalud. Ten pánský.

Já si pro změnu svůj žalud otřel pečlivě do sucha a spolu s ním vše, co k němu náleželo a co Svatý nazýval „nejsvětější trojicí“. Oblékl jsem si tuniku. „Aquila už ty parohy za chvíli neunes, nemyslíš? Kdyby se to tak domákl...“ Poťouchle jsem se zachechtal, ale v duchu mě hanba fackovala. Jak jen můžu být tak krutý! Pak mě ale napadlo, že Priscilla je mnohem krutější, už proto, že mu zahýbá s takovými holobrádky, jako jsem já.

„Prosím...“, špitla a slastně přitom nasála vůni ambry, kterou si po kapce opatrně nanasla za ušní lalůček. „Ani nevíš, za co mi všechno vděčí. To já jsem mu dodala sebejistoty. Udělala jsem z něj, slabocha, osobnost. Jen díky mně se zbavil problému s předčasným výronem semene!“

„Panečku!“ hvízdal jsem uznale. „Tohle mě zajímá. Jak jsi to dokázala, Priscillo? O tom mi musíš vyprávět podrobněji.“

A Priscilla vyprávěla. Jestli měla Priscilla nějakou chybu, pak tu, že vy-zvonila úplně všechno třeba i neznámému člověku. Vždycky sklouzla k tomu, že začala rozebírat cizí chyby, poučovat a rozdávat rozumy, přičemž neopomněla patřičně zdůraznit své vlastní neocenitelné kvality. Po chvíli jejího tlachání jste zjistili, že všichni kromě ní mají narušenou psychiku (tohle slovo patřilo k jejím nejoblíbenějším), čehož se ona vyvarovala jen díky na vlákniny bohaté dietě, meditaci a hošíkům z venkova, ačko-

liv šlo podle ní vždy jen o čistě platonické vztahy. „Timíčku, opravdu si myslíš, že se sluší, aby chlapec tvého věku vyváděl s Pavlem věci, které s ním *dans le lit* vyvádíš?“

Pokud zrovna Priscilla nebásnila o své zdarem korunované cestě k osobní dokonalosti, pitvala se způsobem pro ni typickým ve vás, což snad bylo ještě nesnesitelnější, jak už nyní vím. Tehdy jsem si však bláhově myslel, že je tou nejobdivuhodnější a nejpozornější ženou pod sluncem. Nedivte se, Priscilla byla první, kdo se pokusil rozkrýt složité zákruty mé duše, a tak jsem ty hodinky psychoanalýzy přímo zbožňoval.

Priscilla odhalila pravou podstatu mého poměru ke Svatému hned první týden po našem příchodu do Korintu a od samého počátku dělala všechno proto, aby nás rozeštvala a „osvobodila tak mé mužství“. Jasně, že mě chtěla pro sebe, což se jí nakonec povedlo. Největší starosti mi však dělaly prostředky, kterých přitom využívala. Sama sebe považovala, podle okolností, za básnířku, tanečnici či prvotřídní héteru, jakou byla například Aspasia. Vytkla si ušlechtilý cíl: velkého muže povznést ještě k větší dokonalosti. Nevím, zda si rovněž mne vybrala z těchto důvodů. Spíše bych řekl, že prostě pásla po mém těle, které také získala. Když o tom uvažuji dnes, asi se rozhodla odtrhnout mě od Svatého jen proto, aby zachránila křesťanství, protože „... jakmile si začnou vrabci na střeše cvrlikat o tom, že spolu tropíte nepřístojnosti, kterým se Svatý vyučil v dobách svého mládí v Tarsu, s křesťanstvím je amen.“

Kdykoli Priscilla sáhla po této municí, sebral jsem se a uchýlil se na lodžii, na kterou se již snášel stín mohutného skaliska, tyčícího se nad Korintem. Vyběhla za mnou a mlela a mlela a mlela... Vemlouvala se, přesvědčovala, vysvětlovala. Naplnil jsem pohár pivem, tentokrát *non-faux égyptien*. Jakmile se nadechla k dalšímu frontálnímu útoku, skočil jsem jí zlostně do řeči: „Copak si myslíš, že by ti někdo uvěřil? Každý přece ví, jak Svatý nenávidí vše, co jen zavání sexem.“

„Ale, ale, *chéri*! Nějak tě to vzalo!“ V očích se jí usadil rarášek. Prsty prohrábla mou zlatou kšticí, pevně uchopila pramen vlasů a prudce za něj zatáhla. Do pomněnkových očí mi vyhrkly slzy bolesti. „Proč si, proboha tě prosím, někdy neumyješ háro pořádným šamponem s kondicionérem?“ vyštěkla ve svém pontském dialektu.

Některé ženské vás neustále sekýrují, pořád by vás jenom myly, a přitom samy o osobní hygienu nedbají, což je v případě jednoho jejich orgánu

brzy cítit na kilometry daleko. „Svatý má rád vůni žluklého olivového oleje,“ zalhal jsem. „Každopádně se přestaň, *chérie*, plést do mých soukromých záležitostí.“

V tom okamžiku vešel do budoáru další Priscillin milenec. Bez ohlášení. Jako by bydlela v amfiteátru! Byl to kostnatý, plešatý a na víru obrácený dědek, alespoň čtyřicetiletý. „Zrovna jsem rozjímal o nekonečnu, Priscillo. Nazdar, Time.“

„Nekonečno jest nejkratší spojnicí dvou bodů,“ blýskl jsem se svými vědomostmi.

„*Tais-toi, chéri*.“ Priscille hořely tváře vzrušením. Jeden pokojík, dva amanti.

„Odešel jsem od ženy,“ oznámil nám a nalil si víno. Napsal několik satyrských komedií, které však nikdo neuváděl, protože, jak prohlásil intendant Korintského národního divadla, „... ty se mohou líbit snad jen satyrům“.

„Ach, to je mi líto.“ Priscilla se dostávala do extáze. Špatné zprávy, týkající se druhých, pro ni byly nebeskou manou, ambrózií. „Třeba ji nyní uvidíš z nové perspektivy.“

„Vlastně mě opustila sama, co bych to tajil. Utekla mi s nějakou courou od baletu.“

Priscilla se rozzářila. Její zasedlá horní dáseň se vlhce leskla. „Víš, jak *difficile* je pro mne řečtina, obzvláště pak její mluvnické rody. Ale i mé ne cvičené pontské ucho zachytilo femininní tvar...“

Zamířil jsem ke dveřím: „Asi bych vás měl nechat o samotě, přece jen jsem ještě dítě.“

„Klidně tu zůstaň, Time,“ zadržel mě. „Nejvyšší čas dospět. Nemám před tebou žádné tajemství.“

„Ber to i z té druhé stránky. Pomysli jen, jaký skvostný námět pro novou erotickou hru ze svého utrpení vytěžíš.“ Priscilla se zahleděla se zalíbením na svůj obraz v zrcadle.

„Právě jsem ji dokončil.“ Zpod tuniky vytáhl objemný svitek.

„Už musím jít,“ zvedl jsem se.

„Ne!“ přikázala Priscilla. „Vůbec nebude na škodu, dozvíš-li se, jak mohou opravdové city trýznit *skutečného* muže, zvláště pak toho, kterému jsem pomohla nalézt sebe sama a jehož jsem uvedla do království... nebeského.“ Priscilla pomalu obešla obstarožního satyrského dramatika.

„Ano, zde na Glaucona pohlížím jako na svůj umělecký výtvor. Neboť jsem to byla já... já sama..., díky komu konečně rozbil ledový krunýř věčné defenzivy. Jeho vězněné srdce roztálo v gejzír emocí, jenž v něm nyní bouří jako v každém pravém muži a umělci. Osud už mi takový úděl nadělil. Pomáhat bližním, aby se našli, pomáhat jim, aby se vymanili z vlastních okovů, pomáhat...“

„Doufám, že se chováte slušně?“ Do dveří vstoupil Aquila v doprovodu Svatého. Priscilla byla tou nejvykutálenější ženskou, kterou jsem kdy poznal. Dokázala se bez mrknutí oka přizpůsobit nové situaci, dřív než se ostatní rozkoukali. Priscilla se rozeštkala. Po tvářích jí kanuly slzy jako hrachy, drobnými krůčky přicupitala k manželovi a začala se k němu lísat. Nad poprsím se jí ještě vznášel pach mého mladého maloasijského těla, protože si je stačila jen lehce potřít ambrou a postříkat myrhou. „Och, drahoušku Aquilo! Vzácný příteli Pavle, buď nám vítán! Opět jsem pomáhala bližním. Všichni tři jsme se tu pospolu modlili...“

„Omlouvám se, že jsme vás z této bohubilé činnosti vyrušili,“ pravil Aquila. „Necháme vás o samotě a vrátíme se na amen.“ Vždycky jsem si myslel, že je Aquila hňup, ale nyní mi došlo, že svou tupost jen předstírá, aby se s ním náhodou Priscilla nechtěla dělit o svá tajemství. Realizoval se raději v obchodu se stany a s náboženstvím a zdálo se, že je to nesmírně bohatý a šťastný muž. Priscilla se rovněž chlubila tím, že příroda na jeho genitálu nešetřila, takže k ní vůbec neklouzne, a to ani když si předtím pomaže úd ambrou. Občas na Priscillu vzpomenu a jen žasnu, jak jsme jí mohli všichni tak bezmezně věřit.

„Čiňte pokání!“ naléhal Svatý. „Amen!!!“ zařval potom a chňapl po svitku, který ukrýval neúspěšný autor za záhadřím. „Zase porno, Glaucone? Milý synu, neměl by ses obrátit k Ježíši? Dej vale satyrům...“

„To bych to tedy vyhrál!“ ušklíbl se kysele Glaucon. „Jedině, že ty bys zase začal psát tohle,“ poklepal prstem na rukopis své hry, který stále třímал Svatý. Tenhle chlapík pojedl vtipnou kaši! Dlouho mi bylo záhadou, co na Priscille vlastně vidí, ale pak jsem pochopil, že si ho vydržuje kvůli jeho satyrióze.

Svatý mu hodil zpátky svitek a pak v záchvatu jakéhosi šílenství popadl titěrné zrcátko, konvičku na voňavku a dva sandály a pustil se do žonglování. Předměty se míhaly vzduchem, létaly z ruky do ruky a přestože to několikrát vypadalo na kolizi, ani jednou mu nespadly. Během tohoto

vskutku úchvatného představení nás Svatý oslovil vysokým, rezavým a monotónním hlasem připomínajícím Ježíšův, jak dokládají svědectví těch, kteří Krista slyšeli na vlastní uši. „Hossana! Nesem vám noviny, poslouchejte! Spoustu novinek! V Efesu zahajujeme slavnostní premiérou! Ano, ano, vážení! Ve starosvětském, elegantním a filozofy prolezlém Efesu! V Efesu plném prokletých divadel! V Efesu plném prokletých nočních podniků! V Efesu s chrámem bohyně Diany se dvěma tisíci ceckami, z nichž každá je prokletá! Stejně prokleté a k věčnému ohni pekelnému odsouzené jsou i její nesčetné kněžky, předvádějící k pobavení celého prokletého římského světa své odporné rituály. Smažit se budou, smažit a úpět v kotlích satanových, protože nenašly cestu k Ježíši a hřeší bez ustání...”

„Pohani!“ Aquila jen zašilhal, když nádobka s voňavkou a zrcátko přistály v přihrádce a sandály se jeden po druhém snesly Svatému k nohám. Už jsem ho viděl žonglovat s dvanácti předměty najednou - za každého apoštola jeden. Tehdy upustil jenom ten, který představoval Jidáše.

„Ničeho se nebojte! Aquilo, Priscillo! S tou chrámovou *show* si nedělejte žádné starosti. Vždyť vy jim ještě ukážete! Než vaše mise skončí, budou už ze všech Efesanů křesťané, ta vysloužilá flundra potáhne na volském spřežení zpátky na Olymp a z chrámových děvek naděláme jeptišky v klášteře svaté Priscilly!“ Svatý přímo exceloval.

Priscilla povytáhla své hnědé, vysoce vyklenuté obočí. Pochopitelně jí do té doby ani na mysl nepřišlo, že by se z ní mohla stát světice jako z nás starých kozáků, kteří začínali od píky. Priscilla není v podstatě nic než nadržená samice s nadáním omámit objekt svého zájmu sladkými a jalovými řečičkami. „Nevím, zda jsem na Efes dostatečně připravena... Zda náhodou nepřeceňujete mé schopnosti,“ procedila odměřeně skrze zuby.

„Miláčku, ty jsi přece schopná všechno,“ zpražil ji Aquila, rozvalený na gauči na lodžii, odkud zálibně sledoval západ slunce nad Korintským zálivem. Mimochodem, víte, že slunce pokaždé zapadá na západě? Já k tomuto poznání dospěl na svých četných námořních cestách.

„Jenom jestli je Efes dostatečně připravený na tebe, *chérie!*“ uculoval se potutelně dramatik.

„No právě, společnost je tam taková... *raffinée.*“ Tvářila se zadumaně a pokaždé, když byla zadumaná, procházela se jako duchem nepřítomná po pokoji. „Jistě, žijí tam kultivovaní lidé, světáci každým coulem. Možná ne úplně ta nejvyšší klasa, ale vcelku na úrovni. Jenže kde jsou salony,

v nichž se scházejí efesští urození a efesští mudrci, kde jsou všichni ti osvícenci, kteří -marná sláva - tvoří civilizaci?“

Svatý si přestal všímat svého žonglérského náčiní. „Kde? My jsme to. Vy jste to. Ano, vy dva. Obrátíme na víru úplně všechny. V Efesu jsme již odstartovali, ale s novým managementem, tedy se mnou, otevře naše církve svou náruč i své srdce...“

„A šrajtofle...“, doplnil jsem.

„... Kristu Ježíši.“

Náhle Svatý jako by zkameněl. Předměty, které doposud díky jeho zautomatizovaným pohybům svištěly bez přerušení vzduchem, se s rámusem zřítily k zemi. Pak se k zemi sesul Svatý a obrátil oči v sloup, takže bylo vidět jenom bělmo. V koutcích se mu objevila pěna, z hrdla, ucpaného zapadlým jazykem, se dralo chroptění. Padoucnice.

„Za půl hodinky to přejde,“ prohodil jsem nezúčastněně. Pokusil jsem se ho zvednout. Byl úplně tuhý. „Panenko skákavá, to je ale trapas. Nezlobte se, že vám zkazil večírek.“

Priscilla nevěnovala Svatému ani mně nejmenší pozornost. Klidným až ostýchavým hlasem rozprávěla o tom, jak je těžké být štědrý a dobrosrdečný ve světě plném bezohledných nevděčníků. Glaucon roztržitě poposedl, protože si sem vlastně přišel vypůjčit nějaký ten obolus. Tehdy netušil, stejně jako to netušil nikdo z nás, že se jeho tanečnicí svedená manželka válí na posteli v Priscillině ložnici. Ano, Priscilla patřila k učenlivým následovnicím věhlasné Sapphó. Této dávno zesnulé poetce Priscilla vkládala do úst i poněkud mysteriózní větu, a sice že „... zabere spoustu času, než přeměníte dům v domov.“

Aquila svou manželku ostentativně ignoroval, což je poslední výsadou všech paroháčů, a nadále se kochal pohledem na zapadající sluneční kotouč.

Jelikož si my, autoři evangelií, netroufáme cokoli popisovat, protože zákaz zobrazování věcí, kteréž jsou na nebi svrchu i kteréž jsou na zemi dole i kteréž jsou u vodách pod zemí, se vztahuje také na jejich slovní vypodobnění, rozhodl jsem se své evangelium vyšperkovat úryvky z poznámek jistých pisatelů z budoucnosti, jež jsem měl možnost díky Chetově laskavosti prostudovat. Přivezl mi je k mému velkému potěšení „vlakem z Westportu“, jak vtipně nazývá kanál Z.

Takže jak asi viděl Aquila, shlížející na Korintský záliv, tuto žánrovou

scénu? Prosím, čtěte. Viděl, „... jak se břidlicově šedá obloha pokrývá na západním obzoru mlžným oparem do duhy vtělené vodní tříště a na usínající mořskou hladinu se snáší zlatavý prach vířený vozatajstvem mocné bohyně ohně. Toť slunce, měděný disk síly žhavé, co dere se pochmurnou hradbou mračna zlověstného jak titán, jenž žaláře svého boří val.“

Bohužel nám křesťanům není dovoleno užívat přirovnání nebo dokonce metafor a musíme se spokojit s podobenstvími, ale i kdybychom se směli v naší literární tvorbě trochu víc odvázat, stejně bych pravděpodobně konstatoval jen to, že zapadající slunce vypadá jako volské oko usmažené na špinavé pánvi, protože přesně tak onoho večera slunce vypadalo, pokud už nevypadalo tak, jak prostě zapadající slunce vypadá, tedy jako zapadající slunce, kterýžto jev nám v našich dobách připadal tak nicotný, že vůbec nemělo cenu plýtvat na něj slovy. Leč dosti již plané rétoriky.

Přehodil jsem si Svatého přes rameno a odcházel, když vtom koho vám nespátřím v atriu? Mary Bakerovou-Eddyovou! Upřela na Svatého své žlučí zbarvené oči, vyhlížející jako - zkusíme si to ještě jednou? - dvě sázená vejce. „Povězte mu, že si svou chorobu jenom namýšlí. Řekněte mu, aby uvěřil. Aby uvěřil v Křesťanskou vědu!“

„Je to epileptik...“

„Nechá se ovládat zlými myšlenkami. Já vás varovala, Timotheji! My dva se ještě setkáme!“

„Ve Filippy, madam?“

„Ne. Na Golgotě. Rezervovala jsem si vstupenku.“ Pak zmizela. Zbyla po ní jen ozvěna, zlověstná jak titán, jenž bariér času boří val. (To básnění je v podstatě hračka...) Sic!

KAPITOLA 7

Když si tak po sobě pročítám, co jsem napsal o Pavlově misionářské činnosti, zjišťuji, že jsem vynechal spoustu důležitých momentů a přespříliš se věnoval detailům z našeho předsvěteckého života. Pro jeho poslání měly například nesmírný význam urgenční dopisy, které rozesílal, kam jen se dalo. Nestálo totiž jenom vybrat peníze, o něž zvláště po některých jeho představeních nebyla nouze. Byl-li ve výjimečné formě, vzepjal se k nadlidskému výkonu a současně stepoval i žongloval, takže obecenstvo v němém úžasu otvíralo huby jako hladové ústice, když je zavalí oblak

planktonu. Jestlipak je tohle metafora nebo přirovnání? Bude se muset podívat do *Slovníku frází úspěšného byznysmena*, což je takový malinkatý kompjuťr a velice užitečná pomůcka pro usnadnění stylizace obchodních dopisů, jakých jsme v naší eschatologické éře museli naškrábat stovky. Dárek od Cheta.

Svatý vždycky říkával, že hned po našem logu, kříži, je nejdůležitější věcí na světě Nejsvětější adresář. Rychlost, s jakou se naše verze křesťanství ujala a rozšířila po světě, svědčí nejen o tom, že Svátý byl vskutku svatý, ale i o jeho vynikajícím nadání pro marketing. Ovšemže měl své chyby a drobné hříšky, k nimž přičítám i nezřízenou touhu po mém mladičkém těle. Nicméně později se jeho klady a zápory vzácně vyrovnaly a ke konci dokonce převážilo to dobré, o čemž dozajista nikdo nepochybuje...

V televizní zemi se cosi děje. Vůbec se mi to nelíbí. Mary Bakerovou-Eddyovou dělilo od Cheta, řekněme, nějakých třicet let, což je přibližně dosavadní délka mého života, tedy mého života coby pokorného evangelisty a křesťana. Během tohoto časového úseku jsem přišel do styku - když to přeženu - s půl tuctem vetřelců z budoucnosti, kteří vpadli nějakým způsobem, nejspíš prostřednictvím snů, do naší současnosti a opruzovali tu. Protože se nikdy nezdrželi déle než hodinku, byli mi vcelku lhostejní.

Ted', zčistajasna, se jich však vyrojilo jako much a ve stejnou chvíli mě otravuje celé hejno kibiců, přestože se tu v Makedonii anebo někde jinde žádné historicky převratné události neodehrávají, alespoň pokud je mi známo. Císař Domicián drží vládu pevně v rukou a říše mu šlape jako hodinky. My máme svou slávu dávno za sebou, minimálně dokud se nevrátí Ježíš, v což už pomalu v naší časové rovině přestáváme věřit. Co v tom tedy vězí?

Sotvaže jsem přiložil pisátko na pergamen (word processor nepoužívám, ačkoliv mi ho Chet nabízel i s bateriemi), přepadla mě nevysvětlitelná úzkost z *přítomnosti*, z něčeho nepostižitelného. Onen strach mi seděl neodbytně za krkem, zatímco já seděl za psacím stolem pracovny biskupského bungalovu, přilepeného ke zdem katedrály. Atalanta se toulá někde ve městě, organizuje sbírku pro Krét'any držící dietu.

Ohlédl jsem se a spatřil muže s brýlemi a naslouchátkem, na kterého jsem kdysi narazil v tepidariu lázní U nové hvězdy. V ruce svíral jakousi podlouhlou krabičku z černé kůže s rukojetí. „Doufám, že vás nevyrušuji

v práci?“ Četl mi opravdu přes rameno anebo se mi to jen zdálo? Chvatně jsem stočil svitek.

„Nuže, můj synu,“ spustil jsem komisním tónem, neboť jsem přece biskup a k tomu ještě našťvaný biskup. „Nebudu ti nic nalhávat. Rušíš. Cožpak se vy lidé z televizní epochy nikdy nenaučíte domluvit si předem schůzku? Mám jednu sekretářku na plný úvazek a hezkou řádku tajemníků na úvazek částečný. Jejich kanceláře se nacházejí tamhle přes ulici na velitelství diecéze.“ Namířil jsem prstem na okno, za kterým se tyčil šedý masiv administrativní budovy makedonské diecéze. Na své zaměstnance jsem patřičně hrdý, zejména pak na účtárnu a investiční oddělení. Vždyť i prokonzul k nám vyslal minulý týden na výzvědy tým svých finančních poradců, aby prostudovali pokrokové metody, s jejichž pomocí vymáháme desátek. Ale i když škemrali a žadonili, nic jsme jim neukázali, protože jména, zanesená v Nejsvětějším adresáři, jsou naší svátostí nejposvátnější a žádné nezasvěcené oko je nesmí znesvětit, zvláště pak ne oko výběřčího daní.

„Velice se omlouvám, vážený pane biskupe.“ Trémou se celý klepal, ruce se mu trásly. „Jenže technické náležitosti přenosu objektů od nás k vám ještě zdaleka nelze považovat za propracované a jednotlivé detaily se musí pořád pilovat.“

Teoreticky vybaven od Cheta, nenechal jsem se jeho bezelstným přiznáním zaskočit: „Proč potom sakra nepočkáte, až vaše věda dosáhne potřebné úrovně, a nepřijdete na návštěvu až potom? Koneckonců, z hlediska vaší časové dimenze v tomto konkrétním okamžiku, v tento den, budu u tohoto stolu sedět vlastně neustále, takže mě tu můžete zastihnout kdykoliv, ať se mi to líbí nebo ne. A z představy, že tu trčím jak vajíčko v aspiku, zrovna vodvázanej nejsem.“ Vajíčko v aspiku... Vskutku povedený přírůstek!

„Jenže já nemohu čekat. Tenhle přepych si nemůže nikdo z nás dovolit. Uvidíte, že se časem naše technika zdokonalí a že vás budou moci v předstihu upozornit, abyste počítal s pracovním víkendem. Ale to už budu tuze starý a možná i mrtvý, tedy pokud jde o mou časovou rovinu. Já musím urvat, co se dá. Dovolte, abych se představil. Jsem doktor Francis B. S. Cutler, řádný profesor komparativní teologie na Univerzitě Fairleigha Dickinsona.“

„A počítačový génius společnosti General Electric...“

„Chet se vám o mně zmínil?“ Doktor Cutler nevypadal dvakrát nadšeně.

„Sedíte, jak říkávají v televizi, na dvou židlích.“

„Přesně tak. Rád bych si s vámi podebatoval.“

Bacha na něj...!

„Proč jako počítačový kouzelník firmy General Electric využíváte takových pochybných médií, jako jsou turisté? Mluvím například o Mary Bakerové-Eddyové.“

„Mám slabost pro duševno...“ Posadil se na stoličku a otevřel koženou skříňku. „Jak jsem vám již v lázních sdělil, shromažďuji a kriticky třídím a publikuji, rozumí se že včetně konkordancí, spisy svatého Pavla. Vás pokládám za stěžejní postavu svého bádání.“ Vyndal z krabice útlý spisek v modrých deskách.

Zapnul jsem televizor a snad až příliš dychtivě hleděl na obrazovku. Nechtěl jsem si totiž nechat ujít první část seriálu společnosti ABC o mladém chlapci, kterého unese jakýsi gang finančníků, pokud jsem dobře rozuměl hlasatelce, což není tak docela jisté, protože mám kolikrát v hlavě chaos z toho, co o pořadu říkají a co potom v té kisle, která na vás chrlí čtyřicet hodin denně slova a obrázky, skutečně vidím. Jak má Atalanta jednou moudře podotkla, „... nakonec budu do té bedny čumět ve dne v noci“.

Tehdy jsme se rozhodli pečlivě volit programy. Vybírali jsme si jen ty nejpoutavější, a to v předem stanovených hodinách. V *reálném* životě jsem pochopitelně nikterak neinklinoval k bačkorové kultuře. V reálném životě, samozřejmě. Můj reálný život je taky jediné, co všechny ty otrapy z budoucnosti zajímá. Všichni se pídí po tom, co bude mé evangelium obsahovat. Jo, to bych taky rád věděl.

Doktor Cutler na mne zíral přes brýle ve zlatých obroučkách. Jeho oči za silnými čočkami vypadaly jako dva koláče. „Tolik textů zmizelo beze stopy...“

„Když zmizely, jak víte, že vůbec existovaly?“

„Ze sekundárních pramenů,“ pospíšil si doktor Cutler s odpovědí. Měl ji na jazyku až podezřele rychle. Potom klidně pokračoval: „O vás samotném nemáme dnes, na sklonku druhého tisíciletí, ani jedinou zmínku. Našlo se pár dopisů, přisuzovaných svatému Pavlovi. Zřejmě je adresoval vám. Vaše odpovědi se však ztratily. Předpokládám, že jste mu alespoň čas od času psal, ne?“ Náhle mě zachvátila nervozita, i když jsem stále seděl ve svém

biskupském sídle pár metrů od své vlastní katedrály.

„Ach, ano,“ řekl jsem a pro jistotu dodal: „Jistěže.“ Leč doktor Cutler mi dál visel na rtech a já začal samým rozčilením plácát páte přes deváté, což se mi naposledy stalo v Malé Asii, když jsem byl ještě malý fracek a maminka mě nachytala při lži. „Že by mé dopisy zahodil? To si neschoval ani tu příšernou pohlednici Artemidiny svatyně s tisícvkou chrámových služebnic? Načmáral jsem na ni takový obvyklý pozdrav, něco jako „Škoda že tu nejsi taky“.

Ačkoliv doktor Cutler listoval zuřivě modrými deskami, jako by něco hledal, ani se do nich nepodíval a dál mě upřeně pozoroval. „Možná měl svatý Pavel pádné důvody, proč si vaši korespondenci neschraňovat.“

Pomalu jsem se vzpamatovával: „Kdepak, schovával si úplně všechno. Byl to učiněný vetešník. Jenže veškeré jeho písemnosti zničili z úředního příkazu v Římě.“

„Co byste řekl tomu, že my vaše našli a že je mám tady u sebe?“

„V tom případě hádám, že jste se zřejmě nějak dostali do Říma ještě před tím, než soud nařídil zničit celou složku kauzy svatý Pavel, a že jste ty dopisy čmajzli či, lépe řečeno, že jste si je vypůjčili.“

„Ano, přesně tak,“ přikývl doktor Cutler. „A víte, kdo je odcizil? Já, Francis B. S. Cutler! Samozřejmě že ještě dřív, než Padouch stačil zničit záznamy.“

„Klobouk dolů,“ zavtipkoval jsem. „Vy si koledujete přinejmenším o jednu z těch mnoha Nobelových cen, které každoročně rozdávají.“

„Nechci se chlubit, ale já jsem již toto vyznamenání všech vyznamenání obdržel,“ pronesl skromně. „Za fyziku, díky objevu *Cutlerova efektu*, jenž umožňuje transmitovat obrazy mezi různými časovými dimenzemi. Princip jsme zanedlouho zdokonalili tak, že dnes už jsme schopni přenášet i osoby a...“ spočinul zrakem na mém Sony, „... a také televizory. Vy jste měl ale dostat výrobek General Electric. Divné...“

„Ale i tak vám to funguje bezvadně. Aspoň mi naznačte - budu uvádět ten přímý přenos z Golgoty nebo ne?“

Doktor Cutler pohodil rameny. „To je věc NBC, ta má v General Electric na starosti zábavu. Z technického hlediska však nestojí v cestě žádné překážky, neboť díky dalšímu vývoji dnes dokážeme přesunout televizní štáb, kamkoliv si zamaneme. Jak jste správně pochopil, sedím tedy na dvou židlích. Věnuji se vlastně dvěma odlišným disciplínám. Jednak jsem řád-

ným profesorem ústavu z nejslavnějších, tedy Univerzity Fairleigha Dickinsona, a jednak zaujímám významné postavení - bez rozpaků mohu říci, že si mě přímo hýčkají - na Floridské univerzitě v Coconut Grove. Rozdělil jsem své síly mezi počítačový software u firmy General Electric a mezi solidní náboženské bádání. Dnes jsem tu v rouše teologa.“ Nahlédl do desek. „Věděl jste, že si Priscilla vede deníček? *Erotický* deníček. Objevil ho jakýsi Edmund Wilson z Princetonu pod hromadou kumránských svitků. Jeho překlad teprve nedávno zveřejnil Mossad, aby tak zdiskreditoval vás, svatého Pavla, křesťanství i toho podivného pana Wilsona, jenž dosáhl jen základní akademické hodnosti.“

Přiznávám, že mě jeho informace omráčila. Kde vzala Priscilla čas na psaní deníku, když se štvála od jednoho milence ke druhému a upevňovala své pozice v efeském polosvětě? Kromě toho, co si tam tak mohla asi zapisovat? Snad ne svou vlastní konverzaci? A nikoho jiného přece ona nikdy neposlouchala! A v jakém jazyce jej asi vedla?

„V pontštině,“ odpověděl doktor Cutler. Vida, umí číst myšlenky. „Noty plnila svými sžíravými poznámkami z valné části u kadeřníka a během těch nekonečných zimních koncertů v Aiolské koncertní síni, nad kterou převzala patronát. Psala neobyčejně svižným stylem. Švih a šarm charakterizoval veškeré její konání. Ačkoliv si dávala dobrý pozor, aby neprozradila moc detailů, přesto z jejích zápisků jasně vyplývá, jak znechucena byla vašim vztahem ke svatému Pavlovi...“

„Prrrr! Být vámi, tak se mírním,“ rozkatil jsem se. „Priscilla není zrovna moc spolehlivý zdroj. Spolčovala se s tou nejhorší sebrankou a pořád se kolem ní motali falešní svědci, komedianti anebo nějaké staré rašple a mužatky, ke kterým neměla ostatně zas tak moc daleko.“

Doktor Cutler se vůbec poprvé rozesmál. Hrozný pohled.

„Vypsal jsem všechny odkazy a narážky na vás a svatého Pavla...“

„Kde jsou ty deníky?“

„Fyzicky vzato, jsou uloženy v sejfu jisté banky v New Jersey. Možná nevíte, že newjerseyské banky patří k nejbezpečnějším a nejstřeženějším na celém božím světě. Přirozeně vám ze všeho nejdřív vytane na mysli Passaic, Paterson a Paramus, ale existují i další vcelku bezpečné ústavy. Ted nemluvím o větry bičovaném Trentonu ani o mořem opásaném Ventnoru, ale o Whitmanem opěvovaném Camdenu anebo o šelmovském Hobokenu, které se však v žádném případě nemohou rovnat takovým městům,

jako je Perth Amboy anebo požehnaný Oranges, odkud pocházím. Není žádným tajemstvím, že hlavní město Trenton bude přejmenováno na Mosler, a to na počest Moslerovy banky. Kdepak, není nad Jersey!“

Ujistil jsem ho, že nemám důvod jeho slovům nevěřit. Doktor Cutler si otřel uslintané koutky a naklonil se nad své modré desky. „Můj překlad z pontštiny je sice drobet neobratný, nicméně představuje dokonce i na dnešního čtenáře, krmeného výplody stylisticky podprůměrnými, promiňte mi ten výraz, dost těžký kalibr.“

Doktor Cutler mi s potutelným úsměvem podal desky. „Nechal jsem si udělat kopie. A nebojte, vyvážnete z toho ještě dobře, Timaxime s chrpovými očima a zlatavými kudrnami, kterým by prospěl, jak nás autorka přesvědčuje, pořádný šampón s kondicionérem.“

Mám dojem, že jsem při jeho slovech a při pomýšlení na obsah té knihy zčervenál jak malina. Okamžitě jsem se lačně pustil do čtení. Nejprve jsem v rychlosti přeskakoval z odstavce na odstavec. Pokud deník nenapsala vlastní rukou Priscilla, pak nás musel autor znát jako své boty. Jako by nás zpovzdálí šmíroval, jako by to byla muška, poletující nám přímo nad hlavami. Hanba mě fackovala a nejraději bych se propadl sto sáhů pod zem. Kdyby tak Svatý věděl, co všechno mi Priscilla šeptala do mých zlatých kadeří! Určitě by se zhrozil a pokládal by to za katastrofu.

„Už jste to publikoval?“

Doktor Cutler zavrtěl hlavou. „Ne, dosud ne. A možná to neuveřejním nikdy. Kdo ví?“

„Na čem to závisí?“

„Třeba na vašem evangeliu, drahý biskupe.“ Zapíchl prst do mého svitku.

Kvapně jsem ho sroloval. „Píšu vlastně jen prachobyčejné paměti. Kde jsme byli, s kým jsme se setkali... Pouze takové všední záležitosti. A do toho pochopitelně nějak zamotám křesťanskou zvěst.“

Když doktor Cutler vycenil tesáky, vypadal jako jeden z těch nabouraných auťáků, které ukazují v televizi rozmlácené na maděru. „Proč se potom, biskupe, tak dopodrobna a někdy až perverzně rozepisujete o vaší obřízce?“

„Protože chci dokázat, kam až byl Pavel ochoten zajít, aby uchlácholil jeruzalémské křesťany, kteří se původně rekrutovali z ortodoxních Židů,“ odvětil jsem odměřeně.

„Aha.“ Doktor Cutler roztáhl čelisti, aby mi předvedl řetězovou havárii na dálnici. „A jak zdůvodníte své detailní líčení sexuálních radovánek s Priscillou?“

Pomalou mnou lomcoval vztek. „Nic takové tam není, buďte klidný.“ Opravdu jsem nelhal. „Jistě, když se v tom bude šťourat nějaký chlípník... Ale čistému vše čisté.“ Náhle mnou otřáslo ohromující poznání. „Jak víte, kam až jsem se ve svém vyprávění dostal? Nikdo kromě mé drahé manželky ještě nečetl ani řádeček...“

Doktor Cutler se tvářil jako děd Vševěd. Je to nad slunce jasnější. Mé dílo zůstalo v budoucnosti nedotčeno počítačovým virem a doktor Cutler je pečlivě prostudoval.

„Dovolíte...?“ Doktor Cutler s šikovností zkušeného teologa-profesionála a srovnávacího fyzika rozevřel opatrně svitek a nahlas odrecitoval popis scény, v níž mi Priscilla zase klove díru do hlavy. Přestože k podobným situacím docházelo ve skutečnosti, kterou stále беру jako pravý opak svého evangelia, neustále, ve svých memoárech jsem se o nich ani slůvkem nezmínil.

„Přestaňte si vymýšlet!“ Vyrval jsem mu z ruky svitek a přiložil si ho k očím, které mi už přece jen dosluhují. Jedním dechem jsem hltal barvitě podanou pasáž z mého intimního života s Priscillou.

V rozpacích a rozladěný, rozvinul jsem pergamen. „Podezírám vás, pane doktore, že jste pozměnil - anebo právě měníte - mé evangelium dle obrazu svého. Byl bych vám nesmírně zavázán, kdybyste mi mou práci vrátil. Jinak...,“ uchopil jsem štítlivě papír s jeho verzí, „... jinak všechno spálím a začnu znovu.“

Znenadání se rozlétly dveře (uzamčené!) komůrky, ve které byly uloženy přísně tajné dokumenty o finančním hospodaření diecéze, a v nich stanul doktor Cutler. V ruce třímал svitek. „Moc se vám omlouvám, pane biskupe,“ oslovil mne. „Ale právě teď jsem našel při úklidu své laboratoře v Gulf + Eastern vaše evangelium. Bylo zahrabané v koši na odpadky do lejster s poznámkami o mé teorii jednotného využití DNA. Tisíckrát prosím za prominutí...“

„To je neodpustitelné!“ Doktor Cutler se mračil sám na sebe. Nový doktor Cutler byl o něco starší a mnohem bodřejší než ten první. Mého doktora Cutlera příchozí očividně vyvedl z konceptu. „Z jaké doby přicházíte a kam jste dal mé naslouchátko a brýle? A co k čertu pohledáváte v Gulf +

Eastern?“

Doktor Cutler Druhý se usmál a pochlubil se svou dokonale provedenou zubní protézou. „Žiji jen o pár let později než vy. Z General Electric jsem odešel v devětadevadesátém a ve stejném roce jsem opustil i Dickinsonovu univerzitu. Ale o mně se snad bavit nebudeme, ne...? Vaši nahrávku jsme museli trošičku upravit.“ Nový doktor Cutler se samou líbezností jen rozplýval. „Při práci na svém podvrhu jste si počínal značně nemotorně. Prokázala to mimo jiné i předběžná zkouška radiokarbonovou metodou. Takže připravujeme novou verzi.“ Nový, ale starší doktor Cutler se zpříma zahleděl do očí mladšímu doktoru Cutlerovi. „Netrápí vás náhodou vysoký krevní tlak?“

„Užívám pilulky...“ Cutler Prvý, řekl bych, stáhl chvost. Stál tu otřesen a zmaten, takže jsme byli dva.

„Správně,“ prohodil Cutler Prvý. „Jenom jestli užíváte ty pravé. Zkuste...,“ pošeptal cosi svému mladšímu já. „Tenhle recept si zapamatujte a vyhnete se infarktu, jenž by vás jinak dozajista čekal a kterému byste - podle této nahrávky - podlehl těsně před koncem tisíciletí, takže bych nemohl navázat na svou úspěšnou práci.“

Poté mi Cutler Druhý předal svitek. „Zde je originál vašeho evangelia ve stadiu, do kterého jste dospěl do dnešního dne. Více místního koloritu, smím-li prosit. Vyprávění o ušmíknutém bimbasovi sice děj oživí, avšak nic tak extra zvláštního to zase není. Na druhou stranu popis západu slunce je přesně to, co dnešní čtenáři potřebují, protože valná část z nich od věčného koukání na televizi oslepla a je odkázána na Braillovo písmo. Existují sice zvukové nahrávky, ale klasické staromódní knize, v níž se dají obracet stránky jako v životě, jak vždycky říkám, se nic nevyrovná.“

Pomalu jsem se otřepal z prvního leknutí. „Velectěný doktore Cutlere,“ pronesl jsem zdvořilým, leč nekompromisním tónem. „Ani já nemohu tolerovat skutečnost, že jste se mi sem vetřel bez pozvání, navíc s nějakou za vlasy přitaženou historkou...“

„Neměl jsem jinou možnost,“ skočil mi Cutler Druhý do řeči v mé vlastní diecézi! „Pánové,“ pronesl slavnostním hlasem. „Datum soudného dne bylo stanoveno na rok 2 001 po Kristu.“

„Hosanna!“ zvolal jsem.

„Odkud to víte?“ vyzvídal Cutler Prvý.

„Pamatuji si to, jak jinak...,“ pravil poněkud záhadně. Cutler Prvý však

přešel nesrozumitelnou informací mlčením.

Cutler Druhý pokračoval: „Mesiáš se dostaví v doprovodu břeského nukleárního ohňostroje. Nebesa se otevřou spravedlivým a brány pekelné hříšníkům.“

Cutler Prvý přikývl: „Tak prorokoval Ezechiel.“

Pohnutím jsem nemohl polknout. „Když si vzpomenu, jak jsem tolikrát zapochyboval o tom, že náš Pán dostojí svému slovu...!“

„Obávám se, že tímto Spasitelem nebude Ježíš, kterého jste vynalezl spolu se svatým Pavlem. Bude to starozákonní židovský Mesiáš, předpovězený Izaiášem a Šelmou Suydamovou, židovskou princeznou z domu Davidova v Bel Air.“

„Rouhání!“ vydralo se mi z plic zaúpění. Na víc jsem se nezmohl.

Z Cutlera Prvého čišely klid a rozvaha: „Určitě ještě máme čas změnit nahrávku...“

Cutler Druhý přisvědčil: „Máme spoustu času. Dneska se každý snaží dostat se na to představení na Golgotě.“ Mrkl významně na své mladší já. „Všichni včetně Padoucha.“

„Určitě si pamatujete z dob svého působení v GE, jejímž jsem já stále ještě zaměstnancem, že prvořadým úkolem bylo zajistit tenhle kšeft stanici NBC a vyřídít tak CNN jednou provždy. Jak jsem se již zmínil, Chet Claypoole dává dohromady televizní štáb...“

„Ano, vím. Přijal jsem roli komentátora,“ přerušil jsem ho, abych na sebe trochu upozornil. „Chet mi řekl, že už zbývá jen podepsat smlouvu.“ Nebyla to tak docela pravda, ale jsem si z devadesáti procent jistý, že ten džob dostanu.

„Proč nenosíte mé naslouchátko?“ otázal se Cutler Prvý.

„Protože mi nepatrný chirurgický zákrok ve středním uchu vrátil dvě třetiny sluchu. Ne abyste se za tři roky zdráhal tuhle operaci podstoupit, až vám ji nabídnu!“

„Jak víte, že mi ji nabídnu? Jak víte, že jsme na stejné nahrávce?“ Cutler Prvý pořád hledal nějaké mouchy.

„Dokazuje to fakt, že jsem tady. A že vy jste tady. Jelikož pouze tato nahrávka zůstala uchráněna zničení virem. To znamená, že tenhle hlavoun je naší jedinou nadějí.“ Díval se přitom na mne. Copak tím hlavounem asi míní, uvažoval jsem horečně.

S episkopální majestátností jsem si odkašlal: „Tak pěkně po pořádku,

jak říkával Petronius. Už mi došlo, že vy dva jste jedna a táž osoba, i když z dvou různých časových dimenzí, která plní určité poslání, související s posláním mým.“ Stručně a jasně vyjádřeno, ne? Přinejmenším šedovlasý Cutler Druhý, jenž se jeví o něco bystřejším než jeho protějšek, to pochopil.

Ukázal jsem na svitek číslo dvě: „Zřejmě hodláte sám vylíčit události, ačkoliv jejich očitým svědkem jsem já a vy...“ Chvilí jsem hledal vhodný výraz. „A vy jste pouhou vidinou.“

„No tak, no tak...“, napomenul mě Cutler Prvý, upravujíc si nervózně naslouchátko.

„Jelikož svědectví vidiny neuzná za hodnověrné žádný soud této země,“ trval jsem na svém, „má výpověď vidiny váhu hořčičného semínka, a to kdo ví jestli.“

„Čeho?“ podivil se Cutler Prvý.

„Hořčičného semínka!“ okřiklo ho jeho starší já. „Tu operaci potřebujete jako sůl. Manhattanská oční, ušní, nosní a krční klinika provede předběžná vyšetření...“

„Buďte tak hodný a mluvte k věci,“ poprosil jsem ho. „Jelikož vám Padouch znemožnil kontakt s ostatními účastníky Největšího příběhu, který svět nedávno poznal, musíte si vystačit se mnou. Povězte mi, doktore Cutlere, i vy, doktore Cutlere, kterou z těch dvou verzí chcete... chcete...“ Množství televizních debat, které jsem v poslední době shlédl, mě úplně popletlo. „... chcete zužitkovat?“

„Pozor, my dva se dost podstatně lišíme,“ namítl Cutler Druhý, který se mi na rozdíl od Cutlera Prvého, k němuž jsem choval jisté sympatie, z duše protivil. Je tak *zranitelný*, což říkají v televizi o každém, kdo brečí tak dlouho, dokud ho nevysvobodí reklama.

Cutler Prvý se tázavě podíval na své starší dvojče: „Kdepak je teď Marvin Wasserstein?“

Cutler Druhý si nasadil kontaktní čočky. Přes sněhobílé vlasy a svraštělý obličej vypadal o deset let mladší a mnohem vitálnější než ten můj chudáček Cutler, jenž na své *alter ego* bez ustání fascinovaně civěl.

„Řekněme, že je Marvin, stejně jako já, loajálním zaměstnancem společnosti Gulf + Eastern. Stejně jako já, ani on neobtěžuje vedení zbytečnými otázkami. Cutlerovy kontaktní čočky mě sjely významným pohledem. Podobně se tvářil Svatý, když vědomě lhal. „Údaje z vašeho soukro-

mého života s Pavlem celé vyprávění jen zlidští a navíc podá pomocnou ruku a útěchu generaci decimované AIDS a atomovou hrozbou. Je vaším posvátným úkolem, Timotheji, odhalit nám pravdu. Toužíme zvědět, jak to skutečně chodilo za starých časů a co byl vlastně Ježíš zač...”

„Nezlobte se, ale víte moc dobře, že jsem se s Ním ani já, ani svatý Pavel nikdy nesetkali.“

„Jenže jste měli možnost Ho spatřit, naslouchat Jeho slovům!“ Cutler Druhý začal rázným krokem měřit místnost ode zdi ke zdi.

„V životě...! Věřte mi, ani jednou. Alespoň prozatím...” „I já tě dovedu potrápit, nemysli si, prevíte! Zvláště když nemáte na vybranou a jsem jediný, kdo je vám tu ve městě co platný.“

Cutler Druhý vytáhl z kapsy polaroid. „Podívejte se na tuto fotografii. Zachycuje vás na Golgotě a jednoznačně tedy dokazuje, že jste se osobně zúčastnil ukřižování.“

Pečlivě jsem snímek prostudoval. Vyhlížel jsem na něm přibližně stejně jako dnes a stál jsem hned vedle Mary Bakerové-Eddyové, která úkosem pozorovala kříž v dálce.

„Vůbec si nevzpomínám, že bych tam byl...”

„Protože na této nahrávce jste tam vlastně nebyl. Ale budete tam...” Cutler Druhý radostně zatleskal. „Fotografie se nemýlí.“

„Jestliže tam je Marvin, budu tam i já? Anebo jste tady to vy?“ Cutler Prvý upřeně hleděl na svůj obraz na fotografii.

„Já vím svoje a vy se v tom rozeberte, jak chcete. Nyní mi, Time, dovolte, abych vám vyřídil vzkaz od svatého Pavla. Přeje si, abyste nám vyšel maximálně vstříc.“

Chytil jsem se jeho slov jako záblesku naděje. „Vy tedy znáte svatého Pavla?“

Cutler Druhý rozhodil rukama: „Před vypuknutím virové epidemie, kdy jsme se ještě mohli libovolně napojovat na všechny kanály, jsem s ním několikrát na dálku diskutoval. Domluvili jsme si schůzku na příští měsíc v Jeruzalémě, ale než k ní došlo, Padouch vymazal nahrávky. Cynthia tedy pozastavila veškeré další exkurze a já už nemohl cestovat tak, jak jsem byl zvyklý, tedy první třídou.“

„Pořád ještě spolupracujete s Cynthií?“ Cutler Prvý se rozzářil.

„Miluji ji stále tak, jako jste ji miloval vy. Je to opravdu mimořádná žena.“

„Jakpak se jí vede?“

„Výborně. Našli jí sice cukr v krvi, ale dá se to léčit...“

„Pánové,“ vpadl jsem jim do řeči. „Ta vaše Cynthia musí být strašlivě zajímavá ženská!“

„Není to legrační?“ Cutler Prvý se rozesmál. „Právě teď mě odeslala sem k biskupovi a vy, doktore, jejích služeb využíváte též.“ Pak se obrátil ke mně. „Tento postup nazýváme extaktický přenos. Cynthia upadne do transu a pan Yamamoto pak...“

„Po dlouhá léta největší machr ve svém oboru...“ dodal Cutler Druhý.

„Vás sem rovněž dopravil pan Yamamoto?“ Cutlerovy oči se za tlustými skly ještě více rozšířily. V porovnání s ním měl Cutler Druhý jen uzoučké štěrbiny.

„Ovšemže. Abyste tomu rozuměl, milý Time. Pan Yamamoto je vysoce senzitivní jedinec, jenž pracuje s Cynthií ve stavu extáze. Právě díky němu se můžeme seznámit se svým předcházejícím životem anebo dokonce životy. Víte, co je to reinkarnace, že...? Zkontaktovali jsme se s ním prostřednictvím *Časové cestovní kanceláře nového věku*, kde jsme se setkali se vskutku nevšední ochotou.“

„Velice zajímavé,“ opáčil jsem. „Usuzuji však, že pokud pan Yamamoto předvádí lidem jejich minulé životy, pak vy dva — anebo vy jeden, rozdělený do dvou v jednom — musíte být mým vtělením. Čili že já jsem býval vy. Jak jinak byste vysvětlili, že jste se ocitli právě tady?“

Cutlera Druhého jsem nezaskočil. Hádám, že tohoto člověka nezaskočí vůbec nic. Tyhle typy se mi přičí. „Je to jen otázka koncentrace. Cynthia musí vědět, koho a proč chcete v minulosti navštívit. Cynthia je velice seriózní žena a navíc keramička, obdařená smyslem pro posvátná tajemství života. Krmí se pouze makrobiotickou stravou a tofu a za žádnou cenu by nepožřela nic, co připomíná něčí ksicht, pomineme-li ovšem karfiol. Mimochodem...“ oslovil Cutlera Prvého, „... představte si, že přišla o pec. Vypukl požár a všechno shořelo na popel.“

„Byla pojištěná?“

„Proboha!“ zasténal jsem. Už jsem měl jejich tofu požírající Cynthie, která tak drze narušila mé soukromí, po krk.

Sáhl jsem po falešném evangeliu na stole, ale Cutler Druhý byl rychlejší. „Náš text ještě potřebuje doladit,“ počastoval káravým pohledem své druhé já, pak i mne a nakonec nás oba současně. Potom začal tmavnout.

„Pane Yamamoto!“ zařval. „Prosím vás, ještě ne...!“ Podle všeho žadonil marně. „Cynthia...! Cynthia...!“ štkal, dokud se nerozplynul v černočernou tmu.

Cutler Prvý pokýval hlavou. „Nepříjemné a nečekané zdržení. „Doufal jsem, že s vámi dneska projdu celé znění svého evangelia...“

Rázem jsem byl zase na koni. „Bud' *moje* evangelium nebylo zakopané pod oltářem anebo bylo, a vaše starší bytí se mě teď snaží dotlačit k tomu, abych ho upravil neboli doladil, jak se vyjádřilo.“

„Já bych mu nevěřil,“ zabručel Cutler Prvý znechuceně. „Dokonce i kdyby on byl já, nemohu souhlasit s tím, jak se sem vecpal, zvláště když věděl, že tady budu já. Já Padouch nejsem, leda že by jím byl on. V tom případě... Cynthia...!“ Cutler Prvý se vypařil.

Okamžitě jsem uvedl do provozu kanál Z a vytočil Chetovo číslo. Naštěstí jsem ho zastihl v kanceláři. Vylíčil jsem mu, co se přihodilo. Má informace ho velice rozladila. Ranila ho především skutečnost, že doktor Cutler přestoupil ke Gulf + Eastern. „To znamená, že nás chtějí předběhnout a dostat se na Golgotu dřív než my. Nepodnikejte nic, dokud se vám neozvu.“ Pak jsem zaslechl, jak někomu přikazuje: „Spojte mě ihned s Marvinem Wassersteinem.“

Pročetl jsem znovu celý svůj text. Mám za to, že se do písmene shoduje s tím, jak jsem ho napsal. Našel jsem tam sice pár narážek na Cheta a na televizi, ale pouze ve formě metafor a přirovnání. Nejsou rozhodně nápadnější než zmínky o ostatních vetřelcích, kteří se mi připlétli pod nohy v době, kdy jsem své vzpomínky na život se Svatým psal. Pokud by náhodou z evangelia příliš vyčnívaly, jednoduše je vypustím při konečné redakci. Spolehněte se, vážený doktore Cutlere nebo vážení doktoři Cutlerové, že výsledný opus pak za žádných okolností neschovám tam, kde jste si přáli, tedy do komůrky na čisticí prostředky v mé katedrále. Raději odvezu rukopis osobně do Alexandrie a můj starý přítel Apollos ho tam vydá, jak stojí a leží.

KAPITOLA 8

Díky Priscille a Aquilovi nastoupila církev v Efesu od samého počátku vítěznou cestu. V prvním roce jejich manažerského působení tam vybrané

příspěvky stouply čtyřnásobně a Svatý zářil blahem, jelikož Efes spadl stejně jako Korint do jeho revíru a od nynějška mu v počtu spasených duší a ve výši konta nemohl konkurovat ani přitroublý Petr, ani Jakubův jeruzalémský gang.

Pamatuji si Efes jako dnes. Přístav s kamenným molem a tisíci korábů ze všech koutů světa. Stříbropěnný průliv mezi Efesem a zeleným ostrovem Samos byl neustále poset hustým lesem ráhen, lanoví a plachet, v nichž se proháněl svěží větřík, prosycený vůní ryb a česneku. Křivolaké uličky přístavu denně tonuly záplavou námořníků, obchodníků a celníků. Bylo to jako... Ach, zde každé přirovnání kulhá a metafora zůstává pouhou metaforou, neboť vše kolem nás je vlastně pouhá metafora.

Jelikož si Svatého objednali ke kázání v Přístavní kapli paulinské církve křesťanské, oblíbeném místě dostaveníček statných mořských vlků a dam zahalených závojkem, hlásili jsme se neprodleně do služby.

Modlitebna se nacházela v pronajatém skladu hned vedle rybího trhu. Ministrant nás již očekával venku. „Obávám se, že budeme muset na dnešní bohoslužbu vylepit stěny tapetami. Naše nejlepší tvůrce grafitti nám přetáhl správce chrámu, zasvěceného panenské Dianě, takže městské zdi zejí prázdnotou. Kromě toho se všechny zábavní podniky rvou o zákazníky, protože v tomto ročním období je o ně obzvláštní nouze, a na molu dokonce pořádají kohoutí zápasy a popravy.“ Obvyklé výmluvy a stesky.

Svatý pospíchal do svatyně, kde asi stovku konvertitů pomalu rozehrával na provozní teplotu laický presbyter.

„Soudný den se přiblížil!“ hřímal Svatý jako v tranzu.

Usadil jsem se vzadu a zvědavě jsem si prohlížel interiér kaple. Stěny byly vyzdobeny potrhanými zbytky vyřezávaných plachet, cáry nepoužitelných sítí a polámanými vesly. No jo, celá Priscilla!

Jak Svatý předpověděl, Priscilla zapadla do Efesu jako kotva do vody. Během jediné sezóny se stala vůdčí osobností avantgardy tohoto hlavního města potrhých umělců. Zároveň se dál věnovala své kariéře výrazové tanečnice, dlužno podotknout že k hrůze efeských kritiků, zabývajících se baletem. Zapsala se opět do tanečních kurzů v Dianině chrámu, kde byla kupodivu vysoce hodnocena tamními kněžkami, které tu denně prováděly své prostocviky.

Jelikož se kaple v přístavu před ranní mší zaplnila jen z poloviny, byl Svatý poněkud rozmrzelý. Dával přednost narvanému hledišti. Když se

schylovalo k zahájení, Svatého neklid se zvyšoval.

Náhle povstala starší dáma. Byla na kost vyzáblá, špatně živená. „Čekáme trpělivě už dlouhé roky...“ Začaly se mi potit ruce. Ustavičně jsem se strchoval, že nám jednou někdo kvůli tomu zvedne mandle. „Já i mí přátelé, kteří mně ukázali cestu ke Kristovi, jsme uvěřili Jeho slovům, když v dobré víře, že je vyvoleným Mesiášem, sliboval, že se vrátí ještě za našeho života. Moji přátelé již dávno překročili řeku stínů a také já už se spíše podobám vraku ztroskotané kocábky a sotva držím pohromadě. Mohl byste nám laskavě prozradit Jeho nejnovější úmysly ohledně návratu?“

„Vážená paní, náš Pán nám po svém odchodu do domu svého Otce, kde se v nádherných a samoskými tkaninami ověšených komnatách připravuje na svůj nelehký úkol, žádný přesný časový plán nezanechal.“ Nevraživě sledoval Priscilliny plátěné draperie dýňové barvy. „Tááák...“ rozevřel Svatý sanice v mohutném zívnutí. „... tak jest psáno.“

Pokud si dobře vzpomínám, byl teplý podzimní den a kaplí se nesla vůně smažených ryb. Sbíhaly se mi sliny. Hele, dokonce vaření krabi! Že by dárek od Priscilly?

Vychrtlou ženu zřejmě Svatého popis božího příbytku a jeho lakonické „... tak jest psáno“ neuspokojily. „Mí přátelé jsou dávno pod drnem,“ kňučela. „Právě oni mě přivedli do naší křesťanské obce. Umírali plni zklamání a hořkosti, protože čekali na Jeho návrat, jelikož jim zaručil, že ho spatří ještě před smrtí, a oni už si mysleli, že je s sebou vezme přímou linkou do ráje. Doufali, že vyzbrojeni jízdenkami směr Eden bez úhony přechkají plameny a muka Soudného dne.“ Ke konci již téměř křičela.

„Sláva Bohu na výsostech!“ zvolal Svatý a shromáždění věřící se k němu nadšeně připojili. Když jejich bouřlivé aleluja doznělo, seděla tam vyhublá žena dál a její otázky visely ve vzduchu nezodpovězeny.

Svatý by nebyl Svatým, kdyby i z této překerní situace nevybruslil díky své výřečnosti. Když se rozjel, připomínala jeho mluva scatování džezových zpěváků v televizi. Ostatní se jím nechali inspirovat a za chvíli to v kostele hučelo jako v úle. Raději jsme zařadili zpátečku.

„No, dovedu si představit lepší začátek,“ remcal Svatý, pošilhávaje chlípně po dvojici mladičkých rybářů ze Samu.

„Přímo hled!“ zavelel jsem rázně. Svatý se zachichotal.

Prošli jsme branou vedoucí k přístavu a otevřenou v této roční době dnem i nocí. Vstoupili jsme na hlavní efeskou ulici, lemovanou úchvatný-

mi mramorovými arkádami, jež mě svou krásou pokaždé uváděly do vytržení.

„Spousta pamětníků, našich nejlepších zákazníků, se k nám hlásí jen proto, že si pamatují Jeho slavnostní, i když poněkud ukvapený slib, že se vrátí, ještě než natáhnou brka,“ lamentoval Svatý.

„Ale On přijde, ne? Kvůli tomu se přece modlíme.“

„Ale jo...“ Svatý zakoulel očima, protože nás právě mójela nosítka velekněžky Dianina chrámu. Nosítka spočívala na svalnatých ramenou urostlých Arménů, opáсанých jen bederní rouškou. Nedokázali jsme odhadnout, která z pěti veleknězek sedí uvnitř, jelikož okénka zakrýval hustý závěs. Pak se však ke mně přitočil jeden eunuch z kněžčina doprovodu a sykl mi do ucha: „Najdeš mě u Stephanie, fešáku. Kdykoliv!“ Samým překvapením jsem se zakuckal.

„Ach, jsi ty ale zvrhlík!“ Jestli Svatý něco nesnášel, pak to byli kleštěnci. Láteřil jako snad nikdy předtím a já se jen bublavě pochechtával jako ryba zvaná *scrotum atingle*.

Náhle kde se vzal, tu se vzal, objevil se vedle nás Apollos, alexandrijský Žid, který přestoupil na křesťanství dokonce ještě dříve než Svatý. Pravým apoštolem byl vlastně on a Svatý vděčil jen jeho konexím za to, že ho mezi sebe přijala světová křesťanská organizace. Na počátku Apollos pečoval o celou Malou Asii, ale postupem času mu ji vyfoukl Svatý. Apollos přešel tento podraz s velkorysostí sobě vlastní a naopak - jelikož měl nezávislý zdroj příjmů - mu občas půjčil nějaké peníze, rozumí se, že na věčnou oplátku. Kdysi Apollos bydlel v Efesu, nejbohatším a nejvýznamnějším maloasijském městě, což byl také důvod, proč tam Svatý umístil svůj hlavní stan. Jak sarkasticky říkával Aquila: „Ježíš sídlí tam, kde účetní knihy.“

„Promiňte, že jdu pozdě,“ omlouval se Apollos.

„Pozdě...? Copak jsi zmeškal?“ Svatý mě tloukl do zad, dokud jsem zase nepopadl dech.

„Přece ranní bohoslužbu v přístavu.“ Apollos mne sledoval udiveným zrakem. Srdce mi ještě zběsile bušilo, ale snažil jsem se působit *nonšalantně*, kteréžto slovo patřilo v této sezóně k Priscilliným nejoblíbenějším. Zajímavě - obávám se, že až příliš „šalantně“, jsem se omlouval. Lezlo to ze mne jak z chlupaté deky. Svatý mě honem předešel: „Po našem ubohém Timovi právě vystartoval velekněžčin eunuch...“

Apollos nás prudce strčil pod podloubí. Kolem se přehnala švadrona cí-

sašské kavalerie. Okovaná kopyta ještě dlouho zvonila po kamenné dlažbě. „Co to bylo zač?“ páčil z nás Apollos.

„Nepředstavil se,“ odvětil Svatý.

„On myslí, co to bylo za kněžku.“ Konečně jsem se zmátořil. „Stephanie. Mám se prý stavít. U něj, ne u ní,“ otrásl jsem se odporem a pak jsem zhnuseně dodal: „Pěkně děkuju, už jsem zvracel.“ A ke svému dodatku jsem dodal další dodatek: „Ona by ale stála za hřích.“

Jako každý maloasijský plnokrevník jsem byl vychován k tomu, aby se ve svých nejtajnějších snech laskal s některou z Dianiných služebnic. Když se mi nakonec poštěstilo jednu z nich spatřit *in natura* a při plném výkonu, nebyl jsem ani v nejmenším zklamán, jak většinou býváte, když po dlouhém trýznivém čekání stanete tváří v tvář objektu svých tužeb. Pravý opak byl pravdou. Ty holky vypadaly skvěle a za předem daných podmínek, plynoucích z rituálních a kultovních předpisů, je mohl získat takřka kdokoli. Tančily jako skutečné profesionálky a postavičky měly jedna báseň. Stephanie mezi nimi vynikala. V chrámu zastávala druhou nejvyšší funkci a mimo jiné šéfovala i tamní taneční skupině. Vystoupení pravidelně zahajovala svým číslem k oslavě úplňku, po kterém sklídila pokaždé bouřlivý aplaus. Nezapírám, Stephanii jsem zbožňoval. Zatím mi však osud nedopřál příležitost setkat se s ní. Možná mi to teď umožní ten tlust'oučký, jako balón kulatý eunuch.

Hlavní efeská třída je dlouhá a rovná jako pravítko. Arkádám a bohaté skulpturní výzdobě vděčí za to, že po širém světě nenajdete druhou takovou, což bez pardonu platí i o Římu s jeho dopravními zácpami a smradlavými ulicemi. Efes je prostě obdivuhodný a ti mazaný efesští filutové jsou nejřečtějšími ze všech Reků, jestli chápete, co tím myslím. Starý poctivý materiál - chytrý, světem protřelý a hlavně nemíchaný s tou přistěhovaleckou pakází a barevnou lůzou.

Aby měl Svatý kde kázat, pronajala si efeská církev přednáškovou síň, kterou svého času využívali především zdejší tyrani, takže mohl pořádat svá každodenní představení hned vedle třídy vystavěné z mramoru. Troufám si tvrdit, že vystoupení v Efesu tvořila snad nejobtížnější součást jeho mise, protože efeské obecnstvo - nejřečtější v celém Řecku - mu připravilo nejednu krušnou chvíli.

Za ty tři roky, které uplynuly od chvíle, kdy tu Aquila s Priscillou rozbalili krám, jak se u nás říká, klesly zisky Dianina chrámu o jedenáct pro-

cent. Za tento úspěch přisuzoval každý zásluhu nám. Znělo by až příliš krásně, kdyby to byla pravda. Dnes už vím, že to pravda je, ale tenkrát mi na tom ani tak nezáleželo. Proč nepřiznat, že nám pomohla i děsně primitivní a konzervativní dramaturgie vedení chrámu, která uváděla pořád dokola osvědčené kusy bez jakékoliv invence. Nijak se nepokoušela inscenace něčím ozvláštnit a jelikož podcenila i přípravnou fázi, neboť se skoro vůbec nezkoušelo, ztratil domácí tým záhy přízeň místních diváků, na kterou byl posud zvyklý. Chrátová pokladna byla zcela odkázána na přespolní návštěvníky, jejichž kupní síla však zase závisela na kurzu mezinárodní měny, jenž ale v čase všeobecného úpadku a hospodářské recese, provázající konzulát Caligulova hřebce, povážlivě klesal.

Na dveře přednáškového sálu efeských tyranů přišpendlili plakát s následujícím textem: PAVEL Z TARSU VÁM PŘINÁŠÍ DOBROU ZVĚST O JEŽÍŠI KRISTU A KONCI SVĚTA. JSTE PŘIPRAVENI? Před pokladnou se vinula docela slušná fronta zájemců o vstupenky.

„Vy jste sůl země!“ hulákal Svatý. V showbyznysu se pohyboval jako ryba ve vodě, a tak halu během několika mála minut přivedl do varu.

V družném rozhovoru jsme s Apollem zamířili do domu, který si zařídil Aquila s Priscillou. Sluha nás uvedl do druhého atria, jemuž vévodila fontána s vodotryskem a záhony exotické zeleně.

„Vyhlédl jsem perfektní parcelu,“ vykládal Apollos. „Jenže Aquila se bojí, že už jsme známí jak falešná pětka a každý ví, že budujeme cosi stálého a trvalého, a tím pádem se určitě brzy roznese, že Kristus hned tak nedorazí, a naše náboženství se bude muset rozloučit se spoustou klientů a naše finanční zdroje vyschnou. Takže jsme museli koupit nemovitost prostřednictvím jakési obskurní realitní kanceláře, které jsme také zaplatili nekřesťanské peníze... Dvakrát gin daisy...,“ obrátil se na staříckého sloužícího, egyptského otroka.

„Co jste to objednal...?“ pronesl jsem užasle.

„Gin daisy. Určitě vám zachutná.“ Apollos byl obrovský štramák s hustým napomádovaným knírem a dvěma diamanty posázenými kroužky v uchu, neklamným to rozpoznávacím znamením stoprocentního muže v době, kdy mezi nejfrekventovanější *gallique* bonmoty patřila věta *Irma la doucer de vivre*. Ach, čas mládí a malin nezralých! „To je ten nový drink, po kterém teď všichni šílí, ačkoliv nikdo neví, odkud přišel.“

Já to věděl. Gin daisy připouštěl jediný výklad: Mary Bakerová-

Eddyová vtrhla do města, přestože v Korintu slíbila, že se setkáme až při ukřižování na Golgotě, k němuž došlo krátce před mým narozením. Od okamžiku, kdy mi doktor Cutler ukázal onu fotografii, jsem vůbec nepochyboval o tom, že si ve správný moment cestičku na Golgotu najdu. Jeli-kož si nevybavuji, že bych tam už byl, kýžený den dosud nejspíš nenastal. Aspoň na této nahrávce. A jiná, pokud je mi známo, neexistuje.

Náhle mě cosi napadlo. Dnes, v roce 96 léta Páně, je mi šedesát let. Golgota se mi zatím vyhýbala, což znamená, že bych měl uskutečnit výlet proti proudu času každým dnem. Ale jak...?

Sporé podzimní slunko mě pošimralo za krkem. „Raději bych zůstal ta-dy. Napořád...“ prohodil jsem spíše pro sebe než k Apollovi, jemuž ostat-ně houby záleželo na tom, co se odehrává v mém nitru.

„Musíš někdy zavítat do Alexandrie.“ Apollos se při té představě zatete-lil radostí. V růžovoučkém lalůčku se mu zatřpytily dva diamanty. Jak vzrušující a jak maskulinní!

Do atria vplula Priscilla se štosem účtů a faktur v ruce. Dokud nezmer-čila Apolla, tvářila se vlačně a upjatě. Pak se ale převtělila v nefalšovanou pontskou svůdnici. „Apollos! To je ale milé překvapení! Jak ráda tě znovu vidím! Připijme si sklenkou falernského vína anebo piva *faux égyptien*...!“

„Vřele děkuji, Priscillo.“ Náušnice zazvonily. „Právě vyprávím Timovi o Alexandrii...“

„*Quelle cité!*“ zacinkala Priscilla jak deset náušnic. „Před lety mi nabídl smlouvu taneční soubor Isidina chrámu v Alexandrii. Měla jsem tam vy-stupovat celou sezónu. Ale moje *maman*... maminka...,“ přeložila bryskně, „...o tom nechtěla ani slyšet. Co naplat. Ale ani náš roztomilý Efes nepo-strádá jistého kouzla.“ Zaregistroval jsem výraz „náš roztomilý Efes“, což bezesporu značí „její roztomilý Efes“.

Nechal jsem je dál klokotat jak dva slavičky, neboť právě v tomto exo-ticky barvitém druhu konverzace se Priscilla vyžívala, a vzdálil se na lodžii, odkud jsem z výšky pozoroval město tisíce snů, z nichž některé se honily hlavou

i mně. Jak říkají Efesané: „Ten, komu už leze Efes na nervy, se potřebu-je jenom pořádně vyspat.“

Najednou mne ze zadu sevřel pár mocných paží a čísi ruka mi nešetrně hrábla do rozkroku, až jsem bolestí vykvikl. „Ty stará kurvo! „Otočil jsem se. Za mnou stál bronzář Alexander, křesťan původně židovské víry,

s jehož představou ideálního souložníka jsem se bohužel do puntíku shodoval já. „Bacha, bacha. Já jsem svršek!“ ohradil jsem se rázně.

Alex, pokud mě zrovna neuháněl, náležel k nejznámějším postavám efeského uměleckého světa. V Efesu pracovali dva nebo tři špičkoví bronzáři a on byl jedním z nich. Každou zimu mu Akademie výtvarných umění udělila druhou cenu. Nikdy ne první. Alexe přiváděla skutečnost, že je pořád v závěsu za tím nejlepším, k nepříčetnosti, ale tehdy to tak v Efesu, kulturní metropoli světa, chodilo. Prvním se mohl stát jen jeden a Alex to nebyl. Jako řada jiných rozených smolařů hledal útěchu v křesťanství. „Efeská Akademie výtvarných umění mi může být ukradená,“ holedbal se. „Má Akademie není z tohoto světa.“ Přínos naší křesťanské zvěsti spočívá právě v tom, že se každé podprůměrné individuum může cítit spokojeno samo se sebou. Jak prohlašoval jedovatě Svatý, „...dole v parteru, vedle Ježíše, se najde dost místa pro všechny.“

„Pověz mi,“ oslovil jsem ho. „Copak se děje v chrámu?“

„Samé potíže,“ Alex potřásl starostlivě hlavou. „Vím, že Pavel razí heslo Židé mají přednost, ale podle mého názoru nemohl být ani sám Kristus tak zaslepený a myslet si, že by tihle idioti někdy konvertovali. Života věčného je pro ně prostě škoda.“

„Ale já mluvil o Artemidině chrámu...,“ podotkl jsem.

Jako většinu ostatních Židů ani jeho v podstatě nezajímalo nic nežidovského. Přesto však Alex nebyl žádný sionista, což jsem mu přičítal k dobru. „Aha, tenhle chrám...,“ ohrnul pysky. „No, uvidíme... Zrovna jsem dokončil bronzovou plastiku pro postranní kapli v křídle obývaném kněžkami.“

„To sis nejspíš také zavdal z jejich studánky...,“ polila mě vlna vzrušení. Koho by také nepolila, že? „Viděl jsi Stephanii, zástupkyni nejvyšší velekněžky?“

„Ehmmmm...,“ zafuněl. Alex by mě určitě nerad nahnal do náručí velekněžky, aniž by z toho káplo i něco pro něj. Jen v tom případě byl ochoten zaplatit i tak vysokou cenu. Avšak povedená loupež je podle něj vždycky lepší než výhodná koupě. „Ty by ses rád seznámil se Štefkou?“

„Ehmmmm...,“ napodobil jsem ho.

„To se dá zařídit. Za malou odměnu.“ Jeho jestřábí oči se při pomyšlení na milostné klání stáhly do úzkých štěrbin a láskyplně pohládily místa, kde se nacházela má mužská pýcha. „Návštěvy přijímá ve svém luxusním

apartmá s výhledem na přístav každý pátek po soumraku. Její eunuši se však od ní nehnou ani na krok.“

„Pokud zrovna nejsou pryč,“ zavtipkoval jsem.

„Ehmmm emmmm...“

V pátek za soumraku. Víc jsem nepotřeboval vědět. Ještě ho ale trošičku potrápím. „Nezlobil bych se, kdybys mé svalnaté končetiny ozdobil bronzovým pancířem.“ Napjal jsem bicepsy a s potěšením pozoroval, jak lačně zírá na bělostnou pokožku mé paže. Div neslintal.

Vydali jsem se za Priscillou a Apollem do atria. Priscilla mě odměnila chápavým, vše říkajícím pohledem. „V Korintu mají nějaké starosti,“ oznámila mi.

„Jaké starosti?“ optal jsem se lhostejně. V duchu jsem se zaobíral pouze Stephanii. Smyslná žádostivost, přiznávám. *Mea culpa*. Zajímavé, v latině to zní mnohem lépe než v řečtině. Tuto zpověď píše nyní jen proto, abych ulevil svému hříchy obtíženému svědomí. Tyto mé vzpomínky nemají nic společného s křesťanskou zvěstí, tak jak ji podává Pavel a já koneckonců schvaluji. Mého pisálka se zmocnil démon. Věděl jsem, že mi mou cestu ke hvězdám zkříží i taková patálie. Démoni číhají všude. Pokušení, Svatý vstupující do mých snů, dva doktoři Cutlerové, Chet, Stephanie... Stephanie, má nádherná Stephanie. Ty nohy...!

Tehdy v pátek za soumraku jsem Stephanii nespátřil, protože Alex kecal. Stephanie totiž přijímala každou *sobotu* od půlnoci, po skončení noční chrámové show. Teprve po ní unavená, leč obrovským úspěchem povzbuzená Stephanie otevřela svůj dům těm fanouškům, kteří věděli, jak podmazat kleštěnce. Pro kluka ztepilého jako já to ovšem byla hračka. Musel jsem se jim ovšem vydat v plen, což nebylo nic příjemného, protože se eunuši, jak známo, chovají jako prasata a za mých mladých let tomu nebylo jinak, ba právě naopak. Dnes už prý si tolik nedovolí. Ale to jen na okraj, abyste zůstali v obraze.

Nakonec mě tedy vpustili do jejích komnat v paláci, usazeném na mořském pobřeží a propojeném tunelem s velkým chrámovým divadlem, kde oné noci tančila jen pro mne, jak jsem alespoň doufal, když jsem se, oslněn zářivými flitry jejího kostýmu a barevnými reflektory, pásal na jejích nohách... Ach, ty nohy...!

U stolu pak Stephanie přežvykovala pečené stehýnko jakéhosi většího opeřence, neustále se hihňala a přivírala svůdně víčka, to vše k notnému

potěšení svých příznivců. Sešlo se tu asi čtyřicet či padesát Stephaniiných obdivovatelů - nejlépe oblečených mládenců v Efesu. Kleštěnci obdrželi jasné pokyny ohledně předepsané ústroje a kdo chtěl být vpuštěn, musel prokázat značnou míru vkusu, znalostí současných módních trendů i fantazie. Cítil jsem se tam jak nahý v trní. „Promiňte, prosím...“ zamumlal jsem rozpačitě. Stephanie neřekla ani slovo a otočila se ke mně pohrdavě zády.

Příbytek druhé velekněžky tvořila dlouhá místnost s arkýřovými okny, nabízejícími nádhernou vyhlídku na zvlněnou mořskou hladinu, s níž si laškovně pohrávala bledá luna. Postavil jsem se k jednomu z oken a jako učarován hleděl, kterak žena mých snů koketuje se svými obdivovateli. Eunuši bedlivým zrakem nestřežili svou velitelku, nýbrž nejsličnější z návštěvníků.

Náhle, když jsem se delší dobu marně snažil upoutat její pozornost, stannula vedle mne. Oči se jí v měsíčním světle stříbřitě leskly. Kolem ní se vznášela vůně vzácného balzámu a plnila mé chřípí. „Nazdar,“ pozdravil jsem a rádoby laškovně jsem na ni mrkl. Och, ta pověstná neohrabanost hochů z Malé Asie! Líce jsem měl v jednom ohni.

„V jaképak zapadlé díře tě vyšťourali, kotě?“ Na rozdíl od většiny ta-nečnic se mohla Stephanie pyšnit sametově zbarveným hlasem. A ty kozy, ach můj bože...! Do prkýnka, ta blbá televize už křiví i můj vytříbený slovník. Zajímalo by mne, zda se s podobnými problémy potýká i Marek, který někde v horoucích peklech skládá ódu na našeho Pána.

„Stephanie!“ zakňoural jsem mnohoznačně. „Od chvíle, kdy jsem viděl tvůj tanec k počtě neposkvrněné Diany, tě pokládám za absolutní jedničku.“ Její blízkost mě příšerně vyrajcovala, takže jsem sotva sípal. Dlaně mě svrběly samou chutí rozehrát její sošné tělo jako divuplnou harfičku či magickou flétnu.

„Ano, docela povedené číslo,“ pronesla neutrálně. „Copak sis připravil dál?“

Vysvětlil jsem jí, co pro mne znamená a co bych mohl znamenat já pro ni, poskytne-li mi šanci, přičemž jsem dobře věděl, že se má šance skrývá ve voňavé rýze mezi jejími nadry.

„Fajn, děťátko. Přemluvil jsem. Jihozápadní věž, hned proti parkovišti. Hodinu před rozedněním. Tenhle čas se mi osvědčil. Musím tě ale varovat. Budeš sekat dobrotu!“

Skvělé! Lepší, než jsem vůbec doufal. Jihozápadní věž! Tato dvě slůvka

mi pronikla až do morku kostí a s každým nadechnutím ve mně rezonovala a drala se na povrch. A pak... Naše údy propleteny, tiskli jsme se v mocném objetí. Do příšeří ložnice se dral úsvit, aby rozehnal noční stíny a jako zářným hřebínkem - či spíše zahradními hráběmi, ty jsou větší - pročísl tmavé kouty komnaty.

Do ouška jsme si šeptali sladké nesmysly. „Na začátečníka si nevedeš špatně,“ pohodila bujně svou kšticí zčervenalou henou.

„Bereš nějaké pilulky nebo snad užíváš nějaký kouzelný lektvar?“ Jako každý normální maloasijský kluk jsem byl zvědav na podrobnosti, týkající se běžné intimní hygieny Dianiny kněžky.

„Kdepak, ty můj hlupáčku,“ zašvitořila mazlivě. Ohromeně jsem naslouchal, jak vykládá o nejprivátnějších záležitostech velekněžek jako o obřízce klitoris, depilačních přístrojích a o povinném pojištění proti nehodám všeho druhu.

„Nyní,“ pravila závěrem poněkud zlomyslně, „nyní už jsi ze mne vymámil všechna má tajemství, a tak je můžeš běžet vybírat Priscille.“

Jako když do mne hrom uhodí. „Ty znáš Priscillu?“

„Tady zná slečnu Priss úplně každý.“ Stephanie sáhla po granátovém jablku, které se povalovalo na nočním stolku, a protáhla se jako kočka. „V Efesu se nemluví o ničem jiném než o ní a o té její pseudointelektuálské bandě. Všichni se po ní opičí a dokonce napodobují i její rozpatlanou mluvu.“ Stephaniiny bělostné zuby se zbarvily šťávou z granátového jablka a její ústa byla stejně upadaná jako Priscillina konverzace.

„Tys byla u ní doma?“

„Ne.“ Vyplivla na zem jádérko. „Ale do našeho tanečního souboru nedávno vstoupila Glauconova bývalá manželka. Je nyní mou žačkou. Ta zná slečnu Priss moc dobře. Všechno mi vyklopila.“

První sluneční paprsky se vpletly do mých zlatých kadeří. „Chceš tím říct, že paní Glauconova utekla do Efesu a přijala angažmá ve zdejší Dance Company?“

„Nevím, co tím chci říct, ale co jsem řekla, to jsem řekla. Jakmile se provalila ta její aféra s Priscillou, Glauconova se zdejchla a pak se tu z ničeho nic objevila u konkurzu. A to, svatá prostoto, *bez agenta*! Jenže byla setsakramentsky dobrá, a tak jsme ji přijali na záskok. Pořád je setsakramentsky dobrá. Umí zpaměti úplně všechna čísla...“

„Taneční čísla?“

„Ne, vaše čísla. Všechno mi prozradila, když jsme se střídaly na bidetu. Vyprávěla mi například o tom, jaké kasačky jste jenom v posledním čtvrtletí uvedli.“ Stephanie si hřebelcovala svou bujnou hřívu, aniž by se podívala do zrcadla. „Sice prý zvyšujete uměle návštěvnost tím, že rozdáváte spoustu volňásků, ale i tak docela slušně vyděláváte. Mám pro tebe novinu, milý Timy. Ne dobrou novinu, se kterou kupčíte vy, ale naopak tuze špatnou novinu. Jestli nám tady v Efesu nepřestanete přetahovat publikum, poznáte, zač je toho loket!“

Tvářil jsem se jako nevinátko a v ústech převaloval imaginární stéblo. Stephanie se lascivně protáhla. „Abys věděl, zrevidovali jsme vaše účetní knihy a hodláme v tom pokračovat. Všechna čest, máte je v naprostém pořádku. Dokonce jsme v nich objevili i několik šikovných fíglů. Ale můžeš vzít jed na to, že vás nezachrání ani to vaše potrojně účetnictví. Jakmile překročíte stanovený limit, který ovšem známe jen my a který vy poznáte, až si nabijete hubu, bude si muset Ježíš Kristus volky nevolky pakovat v Efesu kufry. Jasný, holoubku?“

Místo odpovědi jsem se na ni vrhl a čtveřice našich rukou a čtveřice našich nohou splynuly v jediný spletitý uzel, jak o tom hovoří starý dobrý Platon ve svém výkladu jednoty v mnohotvárnosti a mnohotvárnosti v jednotě.

„A jeďda, takovou estrádu si dám líbit,“ ozval se povědomý hlas. Dováďel jsem zrovna v sedle a samým leknutím mi ztuhla krev v žilách. Chvatně jsem začal stírat granátový nektar ze rtů i ze svého olbřímího údu.

Naštěstí to nebyla Priscilla, ale Glauconova žena, která jen imitovala Priscillinu *faux pontusine* výslovnost a způsob vyjadřování v marné snaze upoutat tak nejen Glaucona, ale i samotnou Priscillu, v jejímž bezbřehém cynismu se zhlédla.

„Houby estráda, pouhá generálka,“ opáčila Stephanie rozverně. „Chybí tomu šťáva.“ Povalila svou svěřenkyni na postel. Rozdali jsme si to ve třech a věřte, jeli jsme pěkně na ostro, žádné dlouhé zkoušení, dokud nás nepřerušil hlavní eunuch, masér a *régisseur* v jedné osobě, a neoznámil, že jítro již zaklepalo na okénko, lázeň je připravena a pánské návštěvy musí zvednout kotvy.

Paní Glauconová mě na rozloučenou požádala, abych Glauconovi a Priscille vyřídil vzkaz: „Povězte jim, že jsem se nikdy necítila šťastnější než zde, v Dianině baletním souboru. Konečně jsem našla sama sebe a do-

sáhla uspokojení, jakého bych v paulinské církvi Ježíše Krista nikdy nedosáhla. Dosud jsem jen mlčky trpěla, aby mě využívali jiní. Teprve zde, v souboru, jsem dospěla v ženu se vším všudy. Připadám si jako pramínek řeky, který po dlouhém putování vzkypěl v mohutnou deltu. Neukožená dmoucí síla mého lůna se již více nemusí podvolovat neužitečným mužům či požívačným ženám, jako je Priscilla. Od nynějška jím vládne pouze Stephanie, prapřincip ženství, vrytý do hvězdné oblohy mého rozjitřeného srdce. Ó, blahoslaveno buď mé pozdní dozrání!“ Glauconova manželka přela svůj chvalozpěv, zatímco se Stephanie nezúčastněně šťourala v zubech a odstraňovala z nich zbytky granátových peciček. „Glaucon by nikdy nedokázal mé tužby naplnit. Kdykoliv ke mně vešel, souložil podle západních, ne středněvýchodních zvyklostí. Ano, ovšem, Glaucon je génius. Ale což-pak život nemá přednost před uměním?“

V rohu místnosti jsem náhle zaslechl jakési ševlení. Jako by ozvěna opakovala „Ano, ano, ano...“. Otočil jsem se a spatřil mlžný stín ženské postavy. Stála skromně v koutě, vysoká, dlouhonohá jako Stephanie, s krátce přistřiženými rusými vlasy a chlapecky rozpustilým obličejem. Oděna byla ve světle zelený trikot. Nejen z jejího zevnějšku, ale i z ladného držení těla, připomínajícího laň ve skoku, jsem usoudil, že je to nejspíš také baletka. Mlčky nás pozorovala.

„Už je tady zase,“ vyskočila Stephanie z postele a postavila se do střehu. Z půvabné dámy vyzařovalo kouzlo, vedle něhož pohasíná! i živočišný žár Stephanie. „Jste vskutku nádherná,“ ve Stephaniině hlase se mísily strach i posvátná úcta. „Můžete mi ale vysvětlit, proč mě špehujete?“

„Protože pracuje jako soukromé očko,“ Glauconově manželce podivné zjevení nahánělo zřejmě strach. „Slyšela jsem, že Pinkerton už zaměstnává i ženské, které jsou mnohem nebezpečnější a zákeřnější než chlapi. Říkal to alespoň Glaucon a ten se v těchhle věcech vyzná. Mně je to ale fuk. Nemám se za co stydět. Naše láska je nepojmenovatelná a...“

„Kušuj, ty lesbičko!“ zavrčela Stephanie a pak se medovým hláskem obrátila na záhadnou krásku, jejíž tělo, obepnuté zeleným úborem, přímo vyzývalo k milostným hrám. „Určitě jsem vás již někde viděla. Nejste náhodou sama bohyně Diana?“

Luzné, byť nehmotné stvoření přikývlo a pokrčilo titěrný pršáček, tolik podobný Stephaniině kočičímu čumáčku.

„Tak se mi to podařilo! Opravdu se mi to podařilo!“ zajásal pohledný

přízrak. „Musím se pochlubit Kevinovi!“

„Naše láska je tím nejčistším, nejintenzivnějším ze všech citů,“ nenechala se odradit Glauconova manželka. „Mne jen tak neoblafnou. Svatý a Glaucon zaplatili Pinkertonovi hrůzu peněz, aby nám pověsil na paty své detektivy a ti dva lumpové nás pak mohli přitlačit ke zdi. Jenže v celé Malé Asii nenajdete tribunál, který by mě a Stephanii odsoudil. Ničím jsme se neprovinily, pokud není proviněním každá opravdová, hluboká a nepošpiněná vášeň...“

Stephanie však hysterické litanie své žáčky neposlouchala. Jako můru k plameni ji přitahoval temný kout. V barevném kolotoči tam vířily miliony jiskřiček, v jejichž jasu se mihotal nezřetelný obrys tajemného hosta. „Vy mě sledujete, že ano?“

Krásný fantom souhlasně pokynul hlavou.

„Já ale dobře vím, co jsi zač!“ Stephaniiny kočičí zorničky se zúžily.

Náhle mě osvítilo poznání. Vždyť je to ona! Ona osobně!!!

„Ty jsi já a já jsem ty!“ hulákala Stephanie.

Přízrak znovu přikývl a konejšivým hlasem pronesl: „Ano, uhodlas. Kdysi jsem bývala tebou. V době, kdy jsem bývala velekněžkou, se tu vyskytly jisté potíže...“

„Druhou velekněžkou,“ opravila ji Stephanie. Na nepřesnosti v titulování byla vždy nesmírně háklivá, zvláště pokud se objevily na plakátech. „Kde nyní žiješ... vlastně kde nyní žiji?“

„V novověku,“ odvětil duch s jinošskou tváří. „Ve věku Vodnáře, jenž přinese rozsáhlé změny...“ Pojednou se počala rozplývat, ohnivý rej světélk ustával a její hlas přecházel v sotva slyšitelnou melodii.

„Kdo jsi?“ vykřikla Stephanie.

„Shirley MacLaineová,“ odpověděl jsem, aniž bych tím chtěl něco naznačit.

Roh místnosti opět zaplnila tma. Kromě ní tam nebylo vidět vůbec nic. „Krucinál, kdopak je to ta zatracená Shirley MacLaineová?“ osopila se na mne Stephanie.

„Tvé já z daleké budoucnosti,“ pravil jsem a v duchu jsem se divil, o čem to tu vůbec mluvím, když jsem v té době ještě neznal televizi.

„Je to mormonka,“ přispěchala se svou troškou do mlýna Glauconova exmanželka.

„Nikoliv,“ uvedl jsem její údaj na pravou míru. „Pletete si ji s Mary Ba-

kerovou-Eddyovou, tou zakladatelkou Křesťanské vědy...“

Stephanie po mně mrštila ohryzkem granátového jablka. „Vypadni! Vypadněte oba dva!“

Otázka: Spatřil jsem již tehdy skutečně obdivuhodnou Shirley, přestože jsem doposud neměl tu čest seznámit se s Claypoolem ani s doktorem Cutlerem a o televizi jsem věděl starou belu? Anebo píšete tuto epistolu, adresovanou budoucnosti, inspirován silami vně i uvnitř mého chápání?

KAPITOLA 9

Priscilla pořádala pravidelně jednou týdně literární večery, při nichž předčítala z „deníků“, jak honosně nazývala své zápisky. Každý večer do nich zřejmě přičinila pichlavou poznámku o každém, s kým se toho dne setkala. Vůbec nezáleželo na tom, že si skoro všechno vycucala z prstu. Jakmile jsem se nad jejím deníkem hlouběji zamyslel, dospěl jsem k názoru, že nejspíš nikdy neexistoval. Prvně jsem o něm slyšel až od doktora Cutlera. Teprve když jsem započal líčit děje minulé, vybavily se mi deníky poprvé v paměti. Má paměť se ostatně nachází v jakémsi stavu rozpolcení, snad díky sugestivnímu vlivu doktora Cutlera. Anebo snad opravdu tvořily deníky součást mé minulosti a já na ně prostě zapomněl? Že by tu už zapracoval Padouch?

„To je *můj* deníček, Timmy,“ prohodila Priscilla a usmála se, přičemž odhalila svou zašedlou dáseň. „To, co vnímám a prožívám já, není totožné s tím, co vnímáš a prožíváš ty. Proto by sis měl vést svůj vlastní deník. Já si tím bezvadně pročistím mozek.“

Předčítání z deníků se brzy zařadilo k oblíbeným aktivitám efeské smeťanky. Náleželo to jaksí k bontonu. Priscilla se samozřejmě čtením sama neobtěžovala. Objednala si herce, který přednášel určené pasáže, zatímco ona se vznášela za doprovodu loutny. Jelikož při těchto dýcháncích obvykle prozrazovala důvěrná tajemství těch, kteří v průběhu týdne naletěli na její lichotky a cvrlikání, patřila návštěva literárně-tanečních večerů ke společenským povinnostem všech postižených. Kupodivu se většina Priscilliných obětí cítila polichocena, ačkoliv si své „amatérské analýzy“, jak své výplody pojmenovala, zpravidla do posledního písmene vybájila a skoro pokaždé se to provalilo. Priscilla však dál vábila na své lži zvědavce a dál, oči překypující sebeláskou, poskakovala za zvuků loutny na svých kozích

nožkách po parketu, aby na každou zajímavou sentenci upozornila přítomné lusknutím prstů.

Spousta těchto recitačních večírků mi utkvěla v paměti, jako by to bylo včera. Vzpomínám si i na ten poslední. Atrium praskalo ve švech. Sešel se tu snad *tout* Efes. Dokonce i Svatý vyšetřil chvilku ze svého nabitého programu a přijal výjimečně pozvání. Uvelebil se na mramorovém sedátku, na klíně nepostradatelný fascikl z Korintu. Korintská církev se totiž zmítala ve finančních těžkostech, zaviněných nepoctivostí a kriváctvím našich nejdůvěryhodnějších členů a účetních.

Z obou stran se vedle Svatého usadili Apollos a Aquila. Ostatní si dřepli na podlahu anebo postávali u zdi. Pochodně na stěnách byly rozvěšeny se strategickou důmyslností, neboť jejich záře dodávala Priscilliným líčkům zdravě růžové barvy, takže vyhlížela nejméně o deset let mladší, zvláště když stíny prodloužily i její krátké zoubky a odumřelá dáseň získala sytě purpurový nádech.

„O, mé deníky,“ zakvílela. „*Quel jour!* Nikdy jsem nevypadala svůdněji a zranitelněji, než když jsem si kolem krku uvázala svůj třeshňově červený šáteček. Proč potlačovat své ženství, které si ani já ještě zcela neuvědomuji? Proč Aquila nechce, abych se o něm ve svých denících zmiňovala?“ Celé atrium upřelo oči na Aquilu, který se jen připitoměle usmíval, což byl účinek Priscillina vlivu.

Zakroutila pupkem jako břišní tanečnice. „Koukejte, jak se umí mračit tělo,“ říkávala vesele a pokaždé to hned předvedla.

„Ubohý Aquila. Vůbec mu nedochází, že deníky znamenají nesmrtelnost. Jak by se jinak dozvěděli naši potomci, že se paulinské náboženství uchytilo v Efesu jen a jen díky mně, neboť pouze já dokázala v těch zdejších impotentech zažehnout skomírající plamének vášně.“

Na stole přede mnou ležel alexandrijský výtisk Priscilliných deníků. Posmrtnou slávu jim zajistila především barnumská reklama, o kterou se postaral císař Domicián svým kritickým postřehem, uváděným na obálce všech vydání: „Priscilla pronikla do záhybů ženské duše hlouběji, než kdokoliv jiný od časů Jupitera, jenž jediný dokázal přesvědčit Ledu o tom, že je vlastně husa.“

K mému velkému údivu se popis onoho středečního večera v publikovaných verzích diametrálně liší od mých vlastních vzpomínek. Priscilla totiž v průběhu let své deníky různě upravovala, tak jak se vyvíjel

její názor na události a osoby v nich zachycené. Třeba přiznat, že většinou dopadli všichni mnohem, mnohem hůř než původně.

„Dnes ráno mě navštívila Stephanie.“ Hercův hlas přeskočil ze sametového altu do ječivého falzetu. Priscilla pantomimicky znázornila setkání se Stephanieí. Kolem krku jí vlál na dvakrát omotaný karmínově červený šál, zakrývající hluboké vrásky, a vytrčená brada rozrážela vzduch provoněný kadidlem jako před potápějící se lodi... Jak to, že přirovnání sypu z rukávu a metafory pro mne představují nepřekonatelný problém?

„Stephanie byla velice nervózní. Její dlouhé, vzrušující nohy jako...“ Jako co? V přehnané sebedůvěře píše rychleji, než myslím. Zřejmě nedokáže strávit Priscillino podání tohoto posledního *soirée*. Pamatuji si je úplně jinak. Podle Priscilly Stephanie do jejího domu přišla proto, aby ji varovala před jakýmsi nebezpečím. K tomu mohu pouze dodat, že pokud Stephanie slyšela byt' jen kousíček z toho, co recitoval onen hystrión, byl Priscillin osud zpečetěn.

„Zatímco se Stephanie sprchovala, připravila jsem vlastnoručně malé občerstvení. Kuře s rýží a špetkou šafránu. Jediné sousto mého *poulet pontusine* stačilo, aby Štefi poznala, jaká báječná kuchařka se ve mně ukrývá. Rázem zapoměla na svou redukční dietu. Bože, šafrán! vykřikla a pak jen dlabala a dlabala, až se jí za ušima dělaly boule. ‚Chudinka Shirley. Ať se jde s tím svým tofu vycpat...‘ smála se pomlaskávajíc.“

„Tofu je kultovní pokrm, vyhrazený jen velekněžkám a zapovězený nám smrtelníkům a Shirley je Shirley MacLaineová, která se čas od času napojí na náš kanál a pak tráví celé dny se Stephanieí. Hustí do ní rozumy, týkající se náboženství, a poskytuje jí rady, jak si uchovat krásu pomocí diety, která však obsahuje na můj vkus příliš mnoho vláknin,“ dodala na vysvětlenou Priscilla.

„Po *poulet pontusine* se jen zaprášilo a Stephanie se opět proměnila v důstojnou velekněžku. ‚Musíš se připravit, vulvičko slad'oučká. Nadchází čas, kdy se tvá duše ocitne v pokušení.‘ Pak řihla a svedla řeč na skvělou snídani. ‚Kdypak má ten čas nastat, ty tajnůstkářko? Odpověz mi, snažně prosím.‘ Avšak mé naléhání zůstalo oslyšeno.“

Priscilla během této intimní deníkové zpovědi přidávala na tempu, až se nakonec svíjela jako amokem stížená. Přestože byla velice senzitivní bytostí, nepropadala takové extázi každý den. Seděl jsem na lavičce vedle Svatého, jemuž se Priscillino třeštění očividně protivilo. „Fuj, jak pohan-

ské! Hned je vidět, že se zahodila s tou bandou modloslužebníků.“

„Je to kryptolesbičanka.“

„No, neřekl bych, že zrovna *krypto*... Každopádně by se měla vrátit zpátky do školy!“ V klasickém tanci se Svatý vyznal vcelku obstojně. „Koukej na ty pracky! Tohle má být *adagio*?!“ Priscilla se třepotala po sále jako netopýr.

„To víš, moderní tanec...“, špitl jsem nesměle v očekávání rozhodného nesouhlasu. V oněch časech jsem ještě býval horlivým vyznavačem všeho moderního. Jelikož baletní představení Dianina postrádala jakoukoliv invenci a nevyhovovala dokonce ani tak nízkým požadavkům na novátorské přístupy, jaké mohla diktovat ona veskrze nemoderní doba, o níž zde píš, nezbývalo Stephanii a několika dalším členkám souboru za každého novoluní, kdy si v chrámu ani neškrty, protože tam byla tma, nic jiného než melouchařit. Povětšinou se uchytily v Arménské odborově neorganizované taneční společnosti, proslulé svými netradičními uměleckými postupy. Stephanie tam k pobavení celého Efesu excelovala ve své pohybové studii průměrné Efesanky. Znovu a znovu předváděla nesmírně kultivovanou, leč k uzoufání nudnou kreaci ženy v domácnosti, potácející se s každodenní pravidelností mezi depresi, depilátory a sporákem s hrnci, pánvemi a skopovým. Priscilla se přirozeně pokoušela Stephanii imitovat - přirozeně s výsledkem více než chabým, čímž bezděky naplnila své vlastní krédo, podle nějž se „...v umění nedá nic lámat přes koleno“.

Nyní se tedy Priscilla dýchavičně plahočila po atriu, udávajíc rytmus miniaturními kastanětami, připevněnými na palci a ukazováčku, poťukávajíc sandály po mramorové mozaice a častujíc obecenstvo vilnými pohledy. Její trdlování podbarvoval hlas recitátora: „Jehněčí ragú po skytsku: jehňátko poprášíš koriandrem a na mírném ohni urožníš. Rouno uschovej...“

V tom okamžiku se strhla mela. Do domu vpadla horda efeských chuligánů, podněcovaných chrámovými kleštěnci. Aquila se je pokoušel zadržet, leč marně.

Apollos se raději zdekoval. Alexander rozbil minimálně jednu eunuchoidní lebku. Svatý se poroučel k zemi i se stoličkou.

Stará harcovnice Priscilla, profesionálka tělem i duší, se však vyrušit nenechala. Tančila bez přestání a nerozházelo ji ani to, že její obecenstvo vzalo nohy na ramena. Křesťané tentokrát ustoupili pohanské přesile. Popadl jsem Svatého a pelášil za nimi.

Správná rada Dianina chrámu zřejmě usoudila, že pro tři kohouty není na efeském hnojišti dost místa. Stejně jako s námi, vyřídila si to ručně a stručně i s Arménskou odborově neorganizovanou taneční společností. Stephanii udělili důtku s výstrahou, Svatý skončil s monoklem pod okem a Priscillu zahrnuli jinak laskaví a smířliví efesští teoretici a znalci umění kritikou nejhrubšího zrna a z jejího příbytku zbyla hromada trosek.

„Koukej, jak mě ztrhali! Co se jim nelíbilo na mých pažích v *adagiu*...?“ řvala Priscilla na celou ulici a cupovala na kousky novinový výstřižek, který kdosi přišpendlil na dveře.

Nikdo jí však nevěnoval pozornost. Svatý rovnal svůj Nejsvětější adresář a přitom koulel zuřivě očima. Div nepukl zlostí. Apollos ho chlácholil: „Vždyť se nic tak zvláštního nestalo. Pouhá porážka. Stejně se v Písmu nakonec dočteme, že se rozprchli před naším spravedlivým hněvem jako kobylky.“

„Až na to, že jsme utíkali my,“ podotkl Alexander, který za vydatné pomoci asi deseti konvertitů odklízел suť z obývacího pokoje.

Všichni jsme makali jak šrouby, kromě podmračené Priscilly ovšem. Ta stála nepohnutě, pro změnu opřená o sloup, a tvářila se jako hromádka neštěstí. „Zrovna když jsem se chystala k velké piruetě, svému parádnímu a bezkonkurenčnímu číslu...“ Priscille však nebylo dopřáno, aby svůj krkolomný skok dokončila alespoň v představách. Do místnosti vstoupil v doprovodu své gardy zástupce efeského starosty.

S obratností žongléra Svatý zastrčil Nejsvětější adresář za Priscillinu bustu z bělostného mramoru. Údajně ji dostala od Stephanie, ale ve skutečnosti to bylo fušérské dílo kameníka, který chtěl tímto kýčovitým darem Priscillu uplatit a získat tak zakázku na přestavbu domu. „Ach ano, přišli jste se omluvit,“ pravil Svatý přísně.

„Ovšemže.“ Starostův zástupce se lehce uklonil Aquilovi, který zrovna vylezl z přístěnku s rozervanými cáry purpurového závěsu v ruce. „Ano. Litujeme, že k takovým nepokojům vůbec došlo. Žijeme však v nepokojných časech, jak jistě víte...“ Zástupce starosty byl po celém Efesu znám jako ten nejnudnější z nudných Helénů. *Sans pareil*.

„Jsem občan římský,“ vytáhl Svatý pas. „Trvám na tom, aby místodržící zajistil mou ochranu.“ Na starostova zástupce tím udělal mocný dojem a zdálo se, že mu nahnal i trochu strachu. „Samozřejmě. Můžete si vyplnit formulář. Pak musíte podat žádost o slyšení a asi bude nutná i zvláštní žá-

dost o povolení veřejných produkcí, neboť vaše poslední představení vzbudilo značný... ehm... rozruch...“ Čučel na Priscillu, která právě zaujala další ze svých rádoby graciézních tanečních figur.

„Všechno nahlásím!“ vyhrožoval Svatý. „Celý svět se dozví o našem zápase s těmi efeskými netvory!“

„Ne tak zhurta, pane! Jacípak netvoři...?“

Svatý zahromoval, jak dovedl pouze on: „My nebojovali proti lidem z masa a kostí, ale proti knížectví pekelnému, proti nečistým mocnostem, proti světským vládcům zasaženým temnotou, proti té peleší lotrovské na nejvyšších místech...“

„Doufám, že nemluvíš o naší velectěné městské radě, jejíž členové se vždycky rekrutují ze dvou stran a skoro pokaždé se dohodnou...?“

„Jen ať se třese, plemeno hříšné. Neznám nic horšího, než padnout do rukou Bohu Živému.“ Svatý to také hned názorně předvedl. Obrátil oči v sloup, napjal svaly a rty mu potřísnila pěna.

„Bůh je mezi námi!“ zvolala vždy duchapřítomná Priscilla. „Povolal k sobě Saula z Tarsu...!“

„Ale jenom na chvíličku. Asi se s ním potřebuje o něčem poradit. Takový krátký brífing,“ pronesl za všech okolností praktický Aquila.

Poplácal jsem ztuhlého Svatého. „Měli bychom zvednout kotvy... pro tentokrát...“ Choval jsem se k Svatému s maximální úctou. Přestože to byl takový mrňous, v nehybném stavu vážil tolik co mramorový kvádr. „Jdeme do...“ Nevím, proč jsem řekl zrovna to, co jsem řekl: „Jdeme do Jeruzaléma!“

KAPITOLA 10

Konečně jsem se setkal s Marvinem Wassersteinem. Vybafl na mne z televizoru, zrovna když jsem na CNN sledoval *Sports Week in Review* a kochal se záběry z hokejového šampionátu v Ontariu. Lední hokej patřil k mým nejmilovanějším sportům, a tak mě pěkně naštvalo, když se místo kluziště objevil na obrazovce jakýsi prťavý chlapík. Na temeni mu seděla jarmulka, jakou nosí zvlášť zbožní Židé. Marvinovi bylo kolem třicítky. Obličej měl poset jizvičkami po akné, která mu zřejmě v pubertě značně komplikovala život. Nebýt těch uhrů, jako by z oka vypadl Al Pacinovi. Na očích měl silné brýle a na rtech lehký úsměv. Nevím proč, ale na první po-

hled vzbuzoval důvěru. Oděn byl ve vcelku elegantní tvídový oblek ve stylu Ralpa Laurena.

„Nezlobte se, že vás ruším,“ prosil Marvin za odpuštění, sotva vylezl z obrazovky.

„Nevadí, CNN stejně opakuje každý program nejméně třicetkrát denně. Uvidím to později.“ Vypnul jsem televizi. Novým návštěvám jsem již přivykl a už dávno jsem z nich nebyl na větvi jako kdysi z Chestera Claypoole, když se znenadání vynořil na kanále Z.

Mimochodem, Marvin ke mně přišel ze CNN, z čehož usuzuji, že věda kráčí milovými kroky kupředu. Přiznávám, že v poslední době tvrdnu před tou bednou skoro pořád a způsob vyjadřování lidí televizní éry mi již není tak cizí jako dříve. Tím ale neříkám, že bych všemu rozuměl. Právě naopak, občas nestačím mrkat na drát.

„Marvin Wasserstein,“ sevřel mi pevným stiskem ruku.

„Timothej, biskup makedonský a efeský. Již mě na vaši návštěvu upozornili.“

„Jak je to možné?“ Marvin se posadil na lavičku a hleděl se zalíbením z okna. „Vždyť jsem v tomto požehnaném koutě světa nikdy nebyl.“

„Ted anebo potom? Či bych měl spíše říci potom anebo ted?“

„Tak i tak. Nádherné město, nádherná krajina...,“ díval se nadšeně na katedrálu i modravý věnec hor v dálce. „Kdopak vás na mne upozornil?“

„Chester Claypoole a... ještě někdo ve snu.“

„Někdo ve snu...“ Náhle vypadal unaveně a vyčerpaně. „Všichni jsme uvěznění ve svých snech, ať se nám to líbí nebo ne... Časový řád se zhroutil a já se propadl sem, ač bych měl být již mrtev anebo ještě nenarozen či se vznášet někde na věčnosti, ale rozhodně bych se tu neměl takhle bezpřízorně potácet, ani ryba ani rak.“

„Kdo jste?“

„Jsem počítačový analytik-detektiv. Mým úkolem je chránit nahrávky před zaneřáděním. Dohlížím na spojovací kanály. Od chvíle, co Shirley MacLaineová zpopularizovala transport časem, cestuje do svých předcházejících životů každý jelito. Pěkná kravina! Z převážné části se jim to všechno zdá. Jo, opravdu. Masové halucinace.“

„V tom případě mi prozrad'te, zda jsem se zapletl do snu já vám anebo vy mně.“

Marvin se rozesmál. „Řekněme, že se tu právě protínají dva různé sny.

Iniciativu jsem však tentokrát vyvinul já. Obvykle si mě najímají velké společnosti, kdykoliv něco krachne a jim teče do bot. Momentálně jim zamotal hlavu ten virus, jenž napadá disky a diskety a čipy a paměťové systémy a databáze a... Prostě všechno, co má nějaký vztah ke křesťanství. Podle mne je důvod jasný: blíží se rok 5 761..."

Bože můj, co je to zase za blbost? „Pravděpodobně jste měl na mysli rok 2000 po Kristu, jenž tu bude opravdu coby dup. Pokud ovšem nepřicházíte z daleko vzdálenější budoucnosti.“

„Ale ne, promiňte. Spletl jsem se. No bodejt', dva tisíce..." Na tváři se mu mihl potměšilý úsměv. „Spousta lidí věří, že je Soudný den konečně za dveřmi.“

„I tak se zpozdil o dva tisíce let, jestli dovolíte.“ Nedokázal jsem skrýt určitou trpkost v hlase. Koneckonců, spolu se Svatým a dalšími pravověrnými křesťany jsem musel celý život pořád dokola vysvětlovat, proč na nás Ježíš zatím kašle, když už se ani neobtěžoval nechat nám při odchodu svou příští adresu, o přesném datu návratu ani nemluvě. Zajímalo by mne, jak si příští generace věncích poradily s jeho slibem, že si zase brzy udělá výlet na stará známá místa.

„Fáze, následující po proklamovaném zmrtvýchvstání, byla pro celý náš tým obrovským zklamáním.“

„Jako Žid si myslím o zmrtvýchvstání svoje,“ odtušil Marvin upjatě.

„Modlíme se za tebe, synu,“ opáčil jsem zcela automaticky. Nezapírám -na rozdíl od Svatého jsem tolerancí k jeho někdejšími spoluvěrcům neoplýval.

„Vždyť já vím, že se modlíte,“ rozzářil se Marvin. Nechápu, proč nevyužije dobrodiní lékařské vědy, které mu televizní věk skýtá. Dovednost dentistů byla také to jediné, co má drahá Atalanta, sužovaná po celý život úpornými bolestmi zubů, na tom neutěšeném světě budoucnosti obdivovala. Mně většinu zubů vytrhal Petroniův otrok-zubař v Římě.

„Ať tak nebo tak,“ prohodil Marvin a přitom cosi kutil na zadní části přístroje. „Každopádně byste měl vědět, že pronásleduji Padoucha. Pracuji pro firmu General Electric, která vlastní americkou televizní síť NBC čili *Nuclear Broadcasting Company* a řadu dalších společností, které vyrábějí atomové zbraně pro Pentagon a domácí spotřebiče pro běžné občany.

Tupě jsem na něj civěl. „Nezlobte se, ale nemáte v tom nějaký zmatek...?“

„Chet Claypoole si to myslí také. Ostatně není divu, na tom případě pracuji teprve od té chvíle, co se na databázi svatého Jana připlétl Joshi...!“

„Co anebo kdo je to Joshi?“

Marvin se tvářil odmítavě, ale posléze zřejmě zvítězilo zanícené srdce odborníka - computerového analyzátor, jenž se vydal po stopách Padouchových, virologa, který hodlá zasadit smrtelný úder dosud neznámému řádu smrtelně nebezpečných virů. Něco jako Louis Pasteur, muž zcela oddaný vědě. „Existuje deset základních skupin virů, které napadají nejcitlivější místo počítačového systému, jež nazýváme software. Hodně virů lze označit spíše za neškodné hračky, které mají na svědomí v podstatě laskaví taškáři. Padouši - dobříci.“

„Ti vaši padouši jsou zřejmě nějaké božstvo s vlastním kultem. Něco jako mithraismus?“

Marvin kývl na znamení souhlasu. Pak zmáčkl tlačítko dálkového ovládání. Prý italský program, sdělil mi, ačkoliv se nijak nelišil od těch, které jsem už znal. Snad až na malý bílý míček, který neustále poskakoval na obrazovce.

„Tohle vymyslel padouch zvaný Talián. Pingpongový míček už z televizního programu nikdo neodstraní. Kdyby virus napadl, řekněme, počítačový systém nějaké ženevské banky, bude jim tam pingpongový míček běhat přes seznamy vkladů.“

Z pingpongového míčku, hopsajícího na misce s artyčoky v reklamě na kořalku Cynar, jsem měl za chvíli žaludek jako na vodě. „Skutečně, neškodný šprým...“, souhlasil jsem.

Marvin vypnul televizi. „Už došlo k případům, že se pár chlapů z toho míčku zcvoklo. Ženy většinou nešílí. U nich zase hrozí, že pokud jsou delší dobu vystaveny italskému pingpongu, protáhne se jim o týden až deset dnů menstruační cyklus, což vede ke stresům a nervozitě jak doma, tak na pracovišti.“

„Co přesně míníte výrazem *software*?“

„Programové vybavení počítače s plastickým diskem či disketou, které nesou veškerá data. Jelikož je však disk nesmírně citlivé a zranitelné médium, byli jsme nuceni hledat - a stále hledáme - nové, spolehlivější a dokonalejší způsoby záznamu informací jako kupříkladu mikročipy. Jenže v případě evangelií si Padouch - důvodně se domníváme, že jde o jedinou

osobu - najde pokaždé cestičku, jak naši obranu obelstít a posvátné texty přeorat, zašmodrchat anebo zničit. Nedokážeme před ním uchránit ani hard disky, ani diskety. V poslední době přišel s novou verzí svého viru. Říkáme mu Štika č. 6...“

„Ryba je svatým symbolem nás křesťanů.“

„Jo, myslím, že ano. Průser je, že tahle rybička znamená úplnou katastrofu. Proplouvá počítačovými systémy, aniž by po sobě zanechala stopu, a vymaže úplně všechno. Evangelia, seznamy, tabulky, evidenci, prostě všechno, co tam máte. Nejnakazlivější viry pocházejí z Bulharska. Co jiného také očekávat od země, která své politické protivníky propichuje deštníky napuštěnými jedem? Bulharsko má možná své důvody, pro které by rádo s křesťanstvím zatočilo, což zase nedá podle mého ryze košer židovského názoru tolik práce. Jeden padouch působí ve Vídni, říkáme mu Vídeňák. Je to chlap, ženská anebo snad robot, kdo ví, a už dlouho po něm paseme. Vídeňák vymazal spoustu důležitých souborů. Jindy se zase prvního dubna na monitorech milionů počítačů objevily nechutné aprílové žertíky jako například oznámení, že papež podstoupil v Bulharsku již druhou operaci, při níž mu bylo změněno pohlaví. Padouchovi, který to zavinil, říkáme Jeruzaléman.“

„Bulharsko je, tuším, nějaký stát. Vyznávají Bulhaři křesťanství?“

Marvin pokrčil rameny. „Cožpak lze dneska vůbec něco tvrdit s určitostí?“

Přepnul znovu na hokejový zápas, ovšem zvuk nechal ztlumený. Tuhle náročnou operaci jsem doposud nezvládl. „Ale dovolte, abych konečně přistoupil k věci,“ pronesl. „Neexistuje způsob, kterým by mohl Padouch vniknout do této nahrávky. Protivirový program doktora Cutlera je geniálním dílem a bude trvat celé roky, ne-li staletí, než se nějakému člověku či počítači podaří odhalit jeho princip. Soubor Svatý Timothej, verze druhá, jak jsme jej pojmenovali, je perfektně chráněn proti narušení.“

„Co se stalo s první verzí?“

„Verze první není a nikdy nebyla. Tím jsme jen chtěli zmást Padoucha. Takže podoba toho, co nyní napíšete, zůstane zachována až do doby, kdy bude vaše evangelium nalezeno ve vykopávkách katedrály v prvním roce pátého... vlastně druhého tisíciletí po narození vašeho Krista.“

„Našeho...? Vašeho ne?“

Marvin zařehotal jako kůň. Hrozný zvuk! „Pokud se dá věřit vašemu No-

vému Zákonu, jenž se ovšem nedávno celý ztratil s výjimkou toho, co napíšete vy, pak my Židé přestoupíme na křesťanství, teprve až se Ježíš vrátí jako Hospodin zástupů. Rozhodně ne dřív!“

Místo toho, abych se v problému začínal orientovat, chaos v mé hlavě vzrůstal. „Jestli tomu rozumím, úroveň vašich... znalostí umožňuje, abyste pořídili záznamy našich životů. Jenže i kdyby tyto nahrávky zničila jakási Štika č. 7 ...“

„Štika č. 6 , prosím. Štika č. 7 už bude Mesiášem všech padouchů.“

„Na tom vůbec nezáleží... Ale na světě přece musí existovat miliony knih a výtisků, ve kterých se o Kristovi píše a které tedy šíří křesťanství a evangelium dál a dál. Existuje určitě řada zbožných lidí, kteří si všechno pamatují a jsou vůči viru resistantní...“

Marvin namířil na televizor dálkovým ovladačem. Na obrazovce naskočil program *Ježíš - spasitel naší doby*. Kněz, obklopený půlkruhem sboristů v bílých hábitech, předčítal tlumeným hlasem z Nového Zákona: „I otázal se Pilát Pontský Ježíše, zda on jest oním králem židovským. A Ježíš odpověděl: ‚Ty jsi řekl. Nepřišel‘ jsem, abych pokoj uvedl, ale meč. A tím mečem vyženu ze země zaslíbené všechny pohany a místo království římského císaře tu nastolím království boží a pohané se tu konečně přestanou rozťahovat.“

Nevěřil jsem vlastním uším. Jen jsem vyděšeně zíral a otíral si zpoceně čelo. Honem jsem televizi vypnul. „To je šílenství!“

„Šílenství nebo ne, na každý pád se o to zasloužil Padouch.“

„Jak je možné takhle zpotvořit výsledky dvou tisíciletí usilovné práce?“

Marvin se zatvářil ustaraně: „Prostě to takhle funguje. Vymažete-li nahrávku svatého Jana, vymažete tím i jeho evangelium.“

„To se přičí mému chápání! Řekněme, že svatého Jana někdo vymaže třeba v roce 1992 našeho letopočtu. Jenže jeho evangelium bylo vydáváno po celých dva tisíce let před vymazáním. Cožpak lze kupříkladu změnit text všech kopií bible, kterými gideonisté zasvinili hotelové pokoje?“ Z televize jsem se dozvěděl spoustu zajímavostí.

„Svatý Timotheji, ze správných předpokladů činíte nesprávné závěry. Jakýkoliv zásah do nahrávky svatého Marka, k němuž dojde příkladně roku 1992, ovlivní vše, co kdy napsal či nenapsal. Pokud se třeba někomu podaří proniknout do jeho nahrávky právě ve chvíli, kdy v Římě dokončí své evangelium a ještě předtím, než ho stačí komukoliv ukázat, je

s evangeliem amen. Padouch pak může svatého Marka přimět k tomu, aby svou práci pozměnil anebo ji může kompletně zničit...“

Pokoušely se o mne mdloby. „Ale Marek, jenž sepsal Ježíšův příběh, přece opravdu žil... vlastně žije...“

„A víme to jistě?“ Marvinova věta zazněla chladně až zlověstně. „My přece známe jen to, co uchovalo ústní podání. Skutečný Marek mohl žít, ale také nemusel...“

„Skutečný Marek anebo skutečný Timothej...“

„Anebo svatý Pavel. Anebo koneckonců Ježíš Kristus. Známe prostě jen věci, které byly sepsány a dále předávány tradicí. Jestliže tedy můžeme prostřednictvím manipulace s nahrávkami kontrolovat vše, co bude napsáno, pak existuje jen jediná realita - naše, vlastně moje, současnost. A tak nezbyvá než konstatovat, že vše, co víme o Ježíši Kristovi, určuje náš neznámý Padouch.“

Možné důsledky toho, co se tu odehrává - anebo bude odehrávat - na mne dolehly plnou vahou. „Takže všechny ty knihy, ty miliony knih o křesťanství, rázem nabyly jako mávnutím kouzelného proutku jiného smyslu díky jediné operaci s nahrávkami?“

„Nikoliv. Obsah těch knih žádných změn nedoznal, neboť nebyly vůbec nikdy napsány, anebo byly napsány úplně jinak, než je znáte.“

Dohlédl jsem na samé dno propasti. Hledím do chřtánu všeobjímající prázdnoty. Kromě Padoucha všude jen pouhá Nicota. Padouch kraluje nad tím, co bylo, a tím pádem i nad tím, co jest. „Jsi teď pánem světa,“ zašeptal jsem polohlasně. Má slova ovšem nepatřila Marvinovi Wassersteinovi, poslu špatných zpráv, ale Padouchovi, ať je to kdokoli a ať se skrývá kdekoliv.

„Mluvil jste snad o satanovi, jenž pokoušel Krista v zahradě Getseman-ské?“

„Ne, mluvím o satanovi jménem Padouch. Lze učinit jeho řádění nějakým způsobem přítrž?“

„Škodám, které dosud napáchal, již zamezit nelze. V tomto slova smyslu jsme bezbranní. Ale vaše nahrávka je proti němu chráněná. Křesťanství tedy bude vyhlížet tak, jak je vylíčíte.“

„V tom případě prohrál, neboť já vylíčím křesťanství tak, jak je všichni známe.“

„Výborně,“ zajásal Marvin. „Jen si musíte dávat dobrý pozor na své

hosty...“

„Jako jste například vy?“

„Jako jsem já. Přesně tak.“ Navzdory vykotlanému chrupu byl Marvin docela pohledný mládenec. „Jenže já jsem především detektiv. Soukromé očko, nájemný čmuchal...“

„...který pracuje pro General Electric?“

„Ano. A který donášší doktoru Cutlerovi. Ten už se nemůže dočkat, až bude objeveno jediné pravé evangelium, které najdou archeologové ve vykopávkách vaší katedrály příští rok, rozumí se v naší časové dimenzi.“ V tu chvíli Marvin přepnul televizi na kanál Z. Na obrazovce jsem spatřil jakousi laboratoř plnou roztodivných přístrojů a zařízení, v nichž rotovaly jakési disky a odvíjely se nekonečné metry magnetofonových pásků. Marvin pyšně zapíchl prst do obrazovky: „To je mé pracoviště. Tady projíždím všechny nahrávky a pokouším se paralyzovat Padoucha tím, že izoluji jeho vi-ry.“

„Co se stane, přijde-li ke mně někdo po vás?“

„Myslíte teď, až zmizím?“

„Ne. Mám na mysli například příští rok, až bude nalezeno mé evangelium.“

Marvin se zarazil. Pak lehce zavrtěl hlavou, jako by se chtěl zbavit tíhy nepříjemné otázky. „Příští rok? Takové úvahy jsou v mé současnosti bezpředmětné. Tam existuje pouze *nyní*. Žádné *potom*.“

„Ale vždyť stejně by se dalo tvrdit, že *nyní* znamená pouze nyní, pane Wassersteine. A přitom jste nejen tady, ale zároveň i tam, v budoucnosti vzdálené od našeho nyní celá staletí.“

„Pravda. Protože se sem mohu přenést zpětným převíjením.“ Marvin náhle vypadal nějak moc rafinovaně. Nebo se mi to jen zdálo? „Avšak žádné *fast forward* neexistuje.“

Ten člověk lže, napadlo mne. „Co se mi to snažíte namluvit? Jistěže existuje *fast forward*. Pokud je mi známo, váš reálný život probíhá v budoucnosti, od níž mě dělí nějakých dva tisíce let. Proč byste tedy nemohl trošičku předběhnout dobu a zjistit, co bude, až se s mým evangeliem seznámí celý svět?“

Marvin si netrpělivě odkašlal. „To prostě nejde. Až vás tady v minulosti opustím, vrátím se rovnou do budoucnosti. Nemohu však ani o vteřinku překročit časový úsek, v němž skutečně žiji. Nic samozřejmě nebrání to-

mu, aby se ke mně anebo k vám nevypravil někdo z následujících období, stejně jako jsem se vypravil já sem.“

„Anebo jako se doktor Cutler vypravil k doktoru Cutlerovi...“

Marvin najednou posmutněl a já k němu pocítil jakousi lítost. Nechápu proč. Koneckonců on si vesele žije dál, zatímco já jsem jen mlhavým stínem na své vlastní nahrávce, ačkoliv se nedá říct, že bych si nepřipadal reálně. Mé hemeroidy nadále krvácí a ubohou Atalantu stále trápí bolesti zubů.

Raději jsem obrátil list. „Je možné, že po vás už není žádná budoucnost? Po vás - anebo třeba po doktoru Cutlerovi Druhém, jenž vás řekněme o nějakých deset let přežije? Co když Ježíš sestoupil z nebes a Soudný den smetl jednou provždy pána světa čili Padoucha i s jeho zkázonosným dílem z povrchu zemského? Jako bych to viděl...“ dýchal jsem přerývaně v záchvatu vizionářské extáze. „Konečně nastává konec. Království boží bude nejspíš nastoleno za vaší éry a nikoli, jak jsme se mylně domnívali, za naší. Pokoušíte se sice změnit chod věcí příštích, ale co se má stát se také stane.“ Nedokážu vysvětlit, kde se ve mne vzala taková jistota. Asi boží vnuknutí. Všechno do sebe najednou dokonale zapadalo.

„Slitování, jsem jen prachobyčejnej počítačovej fízl. Nechtě mě chvilku vydechnout,“ zaprosil Marvin. V jeho hlase jsem vytušil náznak rozmrzelosti. „Vím jen, že se umíme napíchnout na minulost a ne na budoucnost. A pokud je mi známo, nikdo z našich potomků nás zatím nenavštívil. Jistě, možná pro ně nejsme tak zajímaví jako vy pro nás. Vy se teď máte setkat v Jeruzalémě s bratříčkem vašeho Pána - s Jakubem...“

„Už jsem se s ním setkal. Před třiceti lety...“

„Nerozumíte mi. Vy se s ním setkáte znovu. Prostřednictvím vašeho evangelia. Uvidíte, že se oproti dřívějšímu kardinálně změnil.“

Znovu mě rozbolela hlava. „Ale já na cestu do Jeruzaléma, kterou jsem podnikl se svatým Pavlem, budu jen vzpomínat. Doufám, že se tam nemusím fyzicky vracet?“

„Ne, nebojte se. Jenom, kdyby to bylo vaše výslovné přání. Mohl bych to pochopitelně zařídit.“

„Stejně jako mi zařídíte cestu na Golgotu?“

Marvin na můj dotaz neodpověděl. „V jistém slova smyslu je Jakub klíčem k celému vašemu evangeliu. Přece jen byl, je a bude Ježíšovým příbuzným a jeho přímým dědicem v rámci církve i mimo ni. Zcela chápu, že

se vaše pojetí evangelia nebude příliš lišit od pojetí svatého Pavla, ale prosím vás, abyste ve sporu mezi Pavlem a Jakubem bedlivě naslouchal i druhé straně.“

Marvin zamířil k mému Sonymu, na jehož obrazovce jsme stále sledovali jeho laboratoř v General Electric. Jak káže slušný mrav, musel jsem svého hosta vyprovodit. Vzkročil jednou nohou do laboratoře a bodře mi potřásl rukou. „Šalom,“ rozloučil se. „Ještě se uvidíme. Snad v Římě.“

„Nebo na Golgotě?“

„Tam určitě. Pak se vsoukal do obrazovky. Viděl jsem, jak přistoupil k faxu, z něhož právě vylézal jakýsi potištěný papír. Vypnul jsem televizi.

Stále jsem cítil jeho pevný stisk. Teprve se zpožděním jsem si uvědomil, že Marvin nebyl žádný vzdušný přízrak jako Chet anebo doktoři Cutlerové. Žádný hologram, ale chlap z masa a krve, jenž ke mně přicestoval z daleké budoucnosti. Cutlerův efekt byl doveden k dokonalosti, pravidla hry se mění. Vědecko-technický pokrok se zastavit nedá. Kde tohle všechno skončí? Cítil jsem, jak se potím, přestože je venku chladno a z pouště vane studený severák.

Jsem přesvědčen, že každou chvíli nastane konec světa. V *jejich* časové dimenzi, ne v té naší. Zůstává však otázkou, jestli se o něj přičiní Ježíšův návrat anebo Padouch, pán světa. Vzpálala poslední bitva a já jsem válečné pole.

Zkusil jsem zavolat Chetovi. Byl pryč. Nechal jsem mu vzkaz.

KAPITOLA 11

Nikdy jsem neměl Jeruzalém příliš v lásce. Nejživějším místem ve městě byl pochopitelně chrám. Pořád se ještě dostavuje, trvá to už několik generací - vlastně od chvíle, co Peršané propustili Židy z babylonského zajetí. Jako na potvoru byl chrám dokončen sotva jednu generaci před tím, než jej po válce za nezávislost, která zuřila v šedesátých letech, srovnali se zemí Římané. Tehdejší prohra zatla na dlouhá staletí - vlastně až do věku zvaného televizní - tipec všem sionistům.

Když jsme přibyli se Svatým a jeho osmi maloasijskými konvertity do Jeruzaléma, zaměstnával chrám přes dva tisíce lidí. Většina z nich neměla s náboženstvím společného, ani co by se za nehet vešlo. Chrám totiž sloužil především jako mezinárodní bankovní centrum a obrovské nákupní

středisko s nejrozmanitějším zbožím, prodávaným jak ve velkém, tak i za maloobchodní ceny. Skutečnost, že se Kristovi podařilo z chrámu vypráskat penězoměnce a makléře, svědčí o tom, že za ním musela stát početná armáda, ačkoliv o tom nevím víc, než praví oficiální církevní verze, podle kterého Ho děsně naštvalo, že v příbytku Jediného Boha narazil ke svému velkému zděšení na burzu a snad největší trh s holuby na světě. Tamní voliéry zabíraly plochu průměrné katedrály.

Jakub a ostatní křesťané ze židovství bydleli v jednoposchodovém domku jen pár bloků od chrámu, hned vedle kasáren římské posádky v pevnosti Antonia. Dělili se o jídlo i ošacení a - opět podle oficiální verze - nevlastnili žádný soukromý majetek, i když se jako obyčejně našlo dost osamělých movitých vdoviček, které s velikou radostí sáhly do kapsy, aby si mohli křesťané dovolit ten přepych a nic nedělat a nechat se vydržovat, kterýžto způsob obživy Ježíš nijak zvlášť nepropagoval a zmiňoval se o něm maximálně v souvislosti s přípravou na Boží soud, k němuž se vši pravděpodobností dojde roku 2 001 po jeho narození, ačkoliv dokud to neuzřím na vlastní oči, neuvěřím. V tomto směru má druhdy nezdolná víra poněkud ochabla. Hovoříme-li však o dobročinnosti, tak v tom se vyznám jako nikdo druhý.

Do Jeruzaléma jsme dorazili přesně v čas oběda a tím si zavařili spoustu nepříjemností, jak se dalo ostatně čekat. V jídelně tam totiž měli jen jeden stůl s dvanácti židlemi, na které zpravidla usedalo oněch dvanáct mužů, kteří dělali Ježíšovi společnost a kteří věřili ve vzkříšení, ačkoliv se narodili jako Židé a judaismus měli, marná sláva, zažraný hluboko pod kůží. Považovali ho v podstatě jen za jakéhosi adepta na Mesiáše a zdráhali se uvěřit tomu, zač Ho vydával Svatý, tedy za syna božího. Přesvědčí je prý teprve, až se vrátí a bude soudit živé i mrtvé. Jakubova parta se prostě skládala z pravověrných Židů a já se jen divím, že s ní Svatý vůbec dokázal vyjít tak, jak s ní po celá ta léta vycházel. Jakub Svatého nenáviděl. To jsem poznal hned, jak nás vykážali ke stolu pro sedm, vyhrazenému jen pro nežidovské křesťany.

„Jenže nás není sedm, nýbrž devět,“ zakoulel Svatý očima. „A u stolu pro dvanáct jsou obsazena jen tři místa. Pročpak nám, Jakube, se svými dvěma bratry v Kristu nedovolíš, abychom si k vám přisedli?!“

Jakub byl vytáhlý chlapík s plnovousem a malinkýma očima, které však nikdo nikdy nespatriil, jelikož je neustále mhouřil jako jezevec. Později

jsme se dozvěděli, že již tenkrát pomalu slepnul. Jako rodný bratr Páně si dělal nároky na vedoucí postavení v církvi a občas dokonce vystupoval tak, jako by byl Mesiášem on a nikoliv Ježíš. S touto sourozeneckou rivalitou skoncovalo teprve vzkříšení. Naštěstí.

Jakub odvětil: „Mnoho členů naší kongregace je přítomností pohanů hluboce dotčeno, zvláště když se u této apoštolské tabule jí zásadně košer strava, někdy dokonce výlučně mléčná. Dva různé stoly jsou proto uspokojivým řešením, zajišťujícím bezproblémové soužití všech bratří.“ Jakub s viditelnou nechutí pozoroval mé pampeliškově zlaté kadeře a pomněnkově modrá kukadla, což byly v představách každého pořádného Žida rysy typické pro pohanskou verbež. „Doufám, že ti nevádí má upřímnost,“ dodal Jakub.

„Timothej je obřezán,“ opáčil Svatý, jenž vytušil důvod Jakubova odporu. „Timmy, ukaž bratru Jakubovi svůj...“

„Snad ne tady v jídelně?!“ zesinal Jakub a raději nám pokynul, abychom usedli za stůl pro dvanáct. Zbývající dva členové jeruzalémské obce nás nepokrytě ignorovali. Vcelku chutné košer jídlo podávaly dvě zazobané židovské vdovy, obecně nazývané „jenti“, což je židovský výraz pro dámy v letech, trpělivě očekávající příchod Mesiáše.

„Právě jsem v chrámové bance uložil na váš účet desátek z Malé Asie,“ oznámil Svatý Jakubovi, jenž předstíral nezájem. Nutno přiznat, že coby finančník oplýval Jakub vsutku nevšedními schopnostmi. S penězi dokázal pravé divy. Zatímco Svatý dovedl díky svému estrádnímu umění a výřečnosti peníze obstarat a s pomocí vhodně vedeného účetnictví a drobných podvůdků jich spoustu ušetřil, byl Jakub mistrem burzovních spekulací, jimiž proslul Hospodinův chrám a které tolik pobuřovaly jeho bratra Ježíše, jak se alespoň vykládá.

Historka o tom, kterak Jakub ovládl roku 51 našeho letopočtu trh s datlemi, dosud koluje v odborných kruzích jako příklad jednoho z nejpodařenějších husarských kousků v novodobých dějinách obchodu. Pochopitelně k němu potřeboval notný kus odvahy, šikovnosti i štěstí. Ostatně kdykoliv se Jakub zmíní o těchto výjimečných třech dnech, během nichž mu říkala pane každá datle na západ od Eufratu, neopomene zdůraznit, že trocha štěstí leckdy znamená víc než víra. Tehdy prožíval opravdu opojné období. Později už takovou kliku neměl. Použijeme-li jeho vlastních slov, buď se mu nedostávalo štěstí anebo víry.

Svatý odevzdal Jakubovi potvrzení z banky. Jakub se ze všech sil snažil zakrýt nesmírné vzrušení, které se ho zmocňovalo pokaždé, kdy dostal do ruky prachy. Ani tentokrát se mu však neubránil. Sotva si přečetl sumu, kterou Svátý během svého pět let dlouhého trmácení po těch nejposlednějších výspách shromáždil, roztřásl se mu pazoury. „Kapitál investujeme do obchodních karavan,“ sdělil nám pronikavým hlasem, podobným Ježíšovu, kterého se podle některých názorů pokoušel imitovat, zatímco jiní tvrdí, že Jakub posloužil jako vzor našemu Pánu, jenž v žádném případě nebyl pánem Jakubovým, jestli rozumíte, co tím myslím.

Jakub byl hlavně a především Žid. V sekretariátu velekněze si obstaral výnosný flek - působil tam jako finanční poradce, mohel a příležitostný obřezávač. Jakub a s ním i celá křesťanská obec v Jeruzalémě zastávali stanovisko, že Ježíš byl oním Mesiášem, jenž v Izraeli nastolí mocné království boží a postará se o poslední soud a všechny náležitosti. Nešťastná příhoda na hoře Golgotě za jeruzalémskými hradbami, kde byl Ježíš Římany ukřižován nejen jako sionistický výtržník, ale zároveň jako židovský král, se jim vůbec nehodila do krámu. Neladila totiž s židovskou tradicí. Po Ježíšově zmrtvýchvstání se sice každému poněkud ulevilo, ale jeho výlet na nebesa, kde si chtěl údajně podiskutovat se svým Otcem, Jakubovi a ostatním trochu zamotal hlavu, protože proroci o ničem takovém nemluvili. Právě proto lpěl Svátý tolik na našem logu, na kříži, neboť to bylo něco úplně nového, neočekávaného, přímo od Boha. Tak se věci mají, abyste byli v obraze.

„Plané debaty o brzkém návratu mého bratra pokládáme za bezpředmětné a tedy skončené,“ pronesl Jakub. S nelibostí přitom hleděl na prostoduchou, pihami posetou a zrzavými vlasy lemovanou tvář pohanského mládencečka, jehož Svátý sbalil v Efesu a kterého nyní pronásledoval svou přízní. Dotyčného hocha tím zrovna v nadšení neuváděl, jenže jakýkoliv odpor byl marný. Křesťanský kluk, chtěl-li dojít spasení, neměl na vybranou. Svatého nešlo odmítnout. Držel nás v hrsti - obrazně a někdy i doslova, to když nám hrábl mezi nohy.

„Jsem si jistý, že i kdyby ostatní selhali, tvá víra vytrvá,“ pravil konejšivě Svátý. V jeho hlase jsem však zaregistroval jemný osten výčitky či spíše výraz opovržení.

„Bud' bez obav, milý Šavle.“ Kdykoliv chtěl Jakub Svatého vytočit, oslovil jej jeho židovským jménem. „Má víra je neotřesitelná. Avšak to, co

nabízíš nečistým...“ (v tu chvíli probodlo osm Pavlových konvertitů, usazených nad talíři plnými košer jídla, připraveného vdovami ověšenými šperky, Jakuba nenávisným pohledem) „... tedy to, co nabízíš nečistým, je v příkrém rozporu s mou představou Božího království, které, jak sám dobře víš, počítá s vybudováním nezávislého palestinského státu a rozhodně nebude na svém území tolerovat žádný cizinecký mandát anebo dokonce mírové jednotky OSN, protože do chrámového okrsku nesmí vstoupit noha nečistého. Vysoce si, Šavle, ceníme toho, že šíříš po pohanském světě myšlenky judaismu. To jim v žádném případě nemůže uškodit. Nicméně jim zase nesmíme přikládat zbytečně velkou váhu. K životu v Božím království jsme totiž byli vyvoleni my. Mesiáš je jenom náš. Ostatní jím budou pouze souzeni!“

Toto tvrzení bylo sice pravým opakem toho, co hlásal Svatý, jenž si ale netroufal vyvolat hádku v samém srdci židovského náboženství. Slyšel jsem, jak skřípá zubama. Všechno se v něm vařilo. Tušil však, že by případná roztržka skončila tragicky. „Koho Pánbůh miluje, toho křížkem navštěvuje,“ zamumlal.

„Jakého Boha máš na mysli, Šavle?“

„Ježíše Krista. Není jiného Boha.“

„Můj bratr Ježíš - *žádný Kristus*, podotýkám - byl Židem stejně jako já. Nebyl rovněž žádným králem, ačkoliv coby potomek domu Davidova o funkci krále všech Židů velice usiloval. Nepovedlo se... prozatím,“ dodal Jakub nepřítli přesvědčivě. Teprve nyní jsem si uvědomil, jak moc se Svatého učení rozchází s názory bigotních Hebrejců, seskupených kolem chrámu.

Svatý zbrunátněl, avšak stále ještě se obdivuhodně krotil. „Cožpak nejsme všichni křesťany?“

Jakub zařval jako tur: „Nejsme Hebrejci!“

„V pořádku. Jsem Hebrejec? Jsem. Jsem Izraelita? Jsem. Jsem potomek Abrahámův? Jsem. Jsem náměstek Kristův na zemi? Mluvím jako blázen? Ano, a pak jsem i blázen. Jenže já jsem ještě mnohem víc...“

Já jsem víc!“ zapištěl Jakub. „Já jsem dědic Ježíše, jenž byl mým starším bratrem. Já jsem právoplatným králem židovským a jako takový nechci mít nic společného s tou tvou pohanskou cháskou.“

„Až na její peníze.“ Svatý ukázal na bankovní certifikát, který držel Jakub v ruce.

„Já se o nic neprosil. Hloupej, kdo dává, dvakrát hloupější, kdo nebere. Varuji tě, Šavle! Prošetřujeme řadu obvinění, která proti tobě byla vznesena. Jak nám sdělil náš informátor, prohlašuješ, že můj bratr zrušil Mojžíšův zákon a šíříš jakési nové náboženství, nazývané křesťanství, které je údajně určeno všem lidem včetně pohanů. Nechceš mi snad vykládat, že Ježíš byl jakýmsi křesťanem? Pokud vím, Ježíš byl horlivým vyznavačem židovské víry a členem Reformované strany chrámu.“

„Horliví vyznavači židovské víry obvykle nevstávají z mrtvých a nevstupují na nebesa před očima dosud žijících svědků. Svou církev jsem postavil na božské podstatě Jeho pozemského poslání, na Jeho smrti a na jeho vzkříšení...“

„Souhlasíme s tím, že je Mesiášem. Anebo, lépe řečeno, bude Mesiášem, pokud se vrátí. V opačném případě zůstane pouhým předchůdcem, jakým byl například Jan Křtitel. Avšak ať už jako předchůdce Mesiášův či jako možný Vykupitel, každopádně usiloval o svržení nadvlády Římanů a o vytvoření izraelského státu, jenž bude přípravnou fází Božího království. Zvěst, kterou nám přinesl, rozhodně nebyla určena pohanům.“ Jakub při těchto slovech hodil zlostným okem po Svatého průvodcích.

Svatý odpověděl s mazaností sobě vlastní. „Oni jsou zeleným výhonkem na kmeni judaismu. Nikdy jsem samozřejmě nezpochybňoval a vždy jsem ve svých kázáních připomínal, že kořeny tvoří Izrael.“

Jakub se vztyčil. „Nezapomínej, jaký osud postihl Štěpána! Také kázal proti vlastnímu lidu a my ho za to ukamenovali.“

„Jak bych na něco takového mohl zapomenout? Vždyť jsem na něj sám ukázal. Tehdy jsem byl důstojníkem Mossadu.“

„Soud ti to přičte dozajista k dobru.“

Svatý se zatvářil vyděšeně: „Opravdu mě bude soudit sanhedrin jako Štěpána?“

„Ne. Tebe budeme soudit my sami. Ježíšovci, jak nás označují knězi.“

„Jak zní obžaloba?“

„Obecně řečeno, zpronevěření se Tóře. V Efesu jsi kupříkladu naváděl jistého Žida, aby nedával obřezat svého syna. Ze to není nutné, následuje-li Ježíše.“

Svatý se rozesmál: „To není pravda! Naopak, sám jsem trval na tom, aby mí pohanští společníci podstoupili svatý akt obřízky. Timotheji, ukaž mu vocas!“

Jakub vylekaně zašeptal: „Ne před ženskými...“ Pak se rychle otočil a vyběhl z místnosti. Svatý seděl zadumaně dál.

Není pochyb. Ocitli jsme se v týlu nepřitele.

Před třiceti lety působil Jeruzalém velice skličujícím dojmem. Sionistické bandy snily o tom, že vyženou ze země Římany, kterým se však v Palestině zjevně líbilo a ani v nejmenším nemysleli na odchod. Minimálně jednou za měsíc se objevil nový Mesiáš. Všichni skončili stejně - Římané je uvěznili a popravili. Jako vlastizrádce je zpravidla čekala smrt na kříži. Tato skutečnost mohla v pozdějších letech způsobit pěkný zmatek, kdybychom se ovšem my autoři evangelií a Svatý nepostarali, aby do posvátných textů nepronikla jediná zmínka o ostatních tak zvaných Mesiáších.

Uvědomuji si, že je nejvyšší čas, abych přistoupil k vyličení svých vzpomínek na Ježíše. Nepopírám, že je mám z druhé ruky. Nebýt Markovy skvělé práce, musel bych se mnohem víc spoléhat na svou paměť. Potkám ho na své pouti z Jeruzaléma do Říma...

Zažívám zvláštní pocit. Jako by se nic z toho, co píši, ve skutečnosti neodehrálo, ale jako by naopak mé vyprávění určovalo běh věcí minulých i budoucích, přestože mi pouze plynou před očima věci, které jsem měl uloženy v paměti čtyřicet let, jak alespoň doufám. Popisuji Jeruzalém roku 53 léta Páně, kdy jsem do něj poprvé po boku Svatého vkročil. O dva roky později jsme již šlapali dlažbu Říma, kde žil Marek i Petr...

Nyní se pokusím vyprávět o tom, jak jsem se poprvé seznámil s Markovým dílem. Marek bydlel na kraji Martova pole vedle obelisku, jehož stín padl na Augustovo mauzoleum vždy v den imperátorových narozenin. Markův byt měl jediné okénko, jímž jste se dívali rovnou na Tiber a na protilehlý, zelení porostlý břeh, nad kterým se tyčil pahorek Janiculum.

Ach, jako bych tam stál včera... Bože můj, ještě dnes mě v nose šimrá vůně rybí omáčky, do níž Marek namáčí chleba, kupovaný ve stánku na konci ulice. Marek je jen o něco starší než já, ale hlavu má jako koleno. Jeho práce leží na stole. Pobídl mne, abych do ní nahlédl. Poslechl jsem ho. Zahazuje úryvkem z Izaiáše. Jak jen ta citace zněla...? Paměť mi už neslouží. V duchu obracím stránky, ale nevybavuji si z nich ani slovo. Totální výpadek! Hlava mi třestí. Že by Padouch? Jestli našel způsob, jak proniknout do mého vědomí, pak já musím najít způsob, jak ho zase vystrnadit. Jak? Třeba tím, že se usilovně soustředím a představím si Marka - a já to dokážu! -v tom jeho pokojíku s haldou koberců v koutě. Marek totiž ko-

berce nejen prodával, ale přivydělával si i jako odhadce pro velkoobchodníky. O kobercích toho věděl spoustu, jelikož jeho matka byla Peršanka...

Před třiceti lety působil Jeruzalém velice vzrušujícím dojmem. Osvobozené síly se sjednotily, aby společnými silami vyhnaly ze země římské kolonizátory. Hlavou hnutí byl Jakub, přestože jsme o tom tenkrát neměli ani ponětí...

Odpočíval jsem v lázních U nové hvězdy. Pouze tam má migréna obvykle povolila. V páře jsem div nevrazil do Cheta.

„Přijel jste z Westportu?“

„Ne, využil jsem služeb *Časové cestovní kanceláře nového věku*. V General Electric o tom nikdo neví.“

„Není vám v těch šatech horko?“

„Nezapomínejte, že jsem hologram.“ Natáhl paži. Sáhl jsem po ní, ale má ruka prošla jen chuchvalcem páry. „Hovořil jsem s doktorem Cutlerem. Jeho podání se shoduje s vaším. Přisahal rovněž, že by ho nic na světě nepřimělo k tomu, aby pracoval pro Gulf + Eastern a přijal učitelské místo na City College.“

„Jak ale víme, něco ho k tomu nakonec přimělo.“

Chet si odchrchlal. „Právě proto musíme jednat rychle. Přípravy k přesunu televizního štábu na Golgotu se chýlí ke konci.“

„Přiklepnete mi toho komentátora?“

„Naše právní oddělení již navrhlo znění smlouvy...“

„Požaduji vlastní obytný přívěs a maskéra!“ O manýrách filmových hvězd mě poučil program *Hollywood Minute* na CNN.

„Nebojte, NBC na vás šetřit nebude. A teď k věci. Chtěl jste se mě zeptat na Marvina Wassersteina.“

„Kdy jste ho zaměstnal?“

„Já ho nezaměstnal. Místo mu nabídl Cutler. Když se objevil Padouch.“

„Znáte ho dobře?“

„Já ho neznám skoro vůbec.“

„Vždyť jste oba u General Electric...“

Chet se zasmál. „Já přece dělám v NBC a on se roční v té své laboratoři. Naše zájmy jsou na hony vzdáleny. Televize je mocnou zbraní. My se zabýváme zábavou, tedy reklamou. Anebo spíše kombinací obojího. Dou-

fám, že si má slova nevykládáte mylně. Každý den namícháme ze zpráv ten správný koktejl, aby se obyčejný občanek, natažený na gauči, vůbec nedozvěděl, co se vlastně v nejsvobodnějším státě světa děje. Ani netušíte, jak je svoboda závislá na know-how firmy General Electric.“

Pozvedl jsem svou biskupskou dlaň, abych zarazil proud Chetovy výmluvnosti. „Marvin dychtí po tom, abych své evangelium přizpůsobil židovskému pojetí.“

„Tuze špatná zpráva pro křesťanství! A to říkám zcela otevřeně jako mormon.“ Chet opět zachrčel. „Pročpak mu na tom tolik záleží? Jeho obořem je přece počítačová analýza a pracuje jen na zakázku.“ Chet se posadil na mramorové sedátko. Předpokládám, že se teď posadil všude tam, kam vyslal svůj hologram. V tmavém koutu sauny páchala omladina své ohavnosti. Musel jsem se tvářit, že nevidím a neslyším, protože tohle byly jediné lázně v dosahu katedrály i mého příbytku.

V parnu lázní vypadal Chet ve svém třídičném obleku poněkud nezvykle, ne-li extravagantně. Klobouk dolů, tenhle hologram je perfektní vynález. Vyhlížel naprosto reálně a trojrozměrně. Je obtížné si představit, že skutečný Chet je v tomto okamžiku vzdálen dva tisíce let a poflakuje se v prostorách NBC v Rockefellerově středisku.

„Marvin Wasserstein...“ Chet vyslovoval Marvinovo jméno pomalu, hlásku po hlásce. „Jak vypadá?“

„Malý. Štíhlý. Silné brýle. Na temeni lysinu. Ortodoxní Žid, řekl bych.“

„U lidí, kteří makají pro Cutlera, člověk nikdy neví...“ Chet ztratil svou dobrou náladu. Už ani nešvitořil jako jindy.

„Co je to zač, ti Cutlerovi lidé?“

„General Electric pro ně zřídila speciální oddělení. Přísně tajné. Cutler ho zřejmě najal, aby...“ Chet pootočil hlavu a lhostejně pozoroval dovádějící mládež. Usilovně přemýšlel. Po chvíli promluvil. „Nedovolte, aby se vám doktor Cutler anebo Wasserstein pletli do řemesla. Aby vás ovlivňovali.“

„Jak by mohli...?“

„Existuje tolik způsobů... Třeba se pokusí proniknout do vašeho podvědomí. Každý ví, že doktor Cutler svatého Pavla zrovna nemiluje. Je přesvědčen, že za svého života překroutil smysl Ježíšova učení a udělal z něj paskvil. Bude se tedy snažit donutit vás, abyste napsal příběh úplně odlišný od toho, který všichni známe či jsme znali. Evangelia nám mizí závratnou

rychlostí. Všechn tenhle zmatek začal před půl rokem, loni o Vánocích. Tehdy se zřejmě Padouch pustil do práce. Přibližně v té době počítačoví odborníci společnosti General Electric zjistili, že kilometry nahrávek byly vymazány, zatímco vytištěné verze se samy od sebe změnily. Padouch se dostal až k autorům jako třeba ke svatému Markovi. Tomu například naku-
kal, že se Ježíš oženil, zplodil dvojčata, holdoval hazardním hrám a tak dále. Doktor Cutler jako první upozornil vedení na hrozící nebezpečí a požá-
dal o pomoc Wassersteina. Bohužel, příliš pozdě. Všechny klíčové nahráv-
ky již byly zničeny, kromě vaší ovšem. Tu se podařilo díky Moronimu do
určité míry zajistit před napadením.“ Na Chetově tváři se zračila únava.

„Domníváte se, že bych mohl být vymazán i já?“

„Nebo upraven. Bojujeme proti počítačovému géniovi, jenž své umění
dovedl k dokonalosti a navíc moc dobře ví, co dělá. Co to tam ti nemravo-
vé provádějí?“ Chet konečně zareagoval na orgie u bazénu.

„Jednáji proti přirozenosti a já se za ně přirozeně modlím.“ Obrátil jsem
list. „Přenesl jste se sem prostřednictvím média, stejně jako doktor Cutler,
jeho druhé já i Shirley MacLaineová, zatímco Mary Eddyová se mi vnutila
do snu. Všichni tito lidé se tu pohybují jako hologramy?“

„Ano, samozřejmě. Většině z nich přezdíváme monstra novověku. Na
druhé straně já sem většinou cestuji ve formě elektronického obrazu.
S výjimkou dneška ovšem. Jim se pouze zdá, že tu jsou, pokud se jim vů-
bec něco zdá.“

„Takže je možné, že sním já, když je tady vidím?“

Chet pohodil rameny. „Milý Timmy, tohle není má disciplína. Snad ano,
snad ne... Každopádně k vám nějak proniknou. Kromě toho, že vám pole-
zou příšerně na nervy a že tu budou šmírovat a špiclovat, jsou docela ne-
škodní. Skutečný průlom nastal, když jsem vám poslal tu televizi. Tomu
říkám epochální čin, výkřik vědy a techniky. Všichni mi tvrdili, že se něco
takového nemůže zdařit, ale svatý Pavel povídal, že komu nechybí víra...“

„Svatý Pavel byl u toho?“

Místo odpovědi se Chet vydal k mramorovému bazénku. Jeden
z pederastů, jakmile ho spatřil, omdlel. Nubijský zřízenec ho okamžitě od-
táhl. Nejspíš mu poskytl masáž. Chet se opět otočil ke mně.

„Na původní nahrávce, která ovšem byla upravena. Jelikož jsme oba
podezírali Cutlera, nastoupil jsem do oddělení zvláštních úkolů společnosti
Gulf + Eastern. Ještě před General Electric jsem totiž pracoval

v Paramountu, kde jsem působil, dokud neodešel Barry Diller. A jelikož je Paramount dceřinou společností firmy Gulf + Eastern, mám v tamních laboratořích spoustu dobrých přátel, takže...”

„STOP! Žádná obchodní tajemství, prosím! Stačí mi Grant Perry na CNN, i tak toho mám plné zuby. Rozumím-li tomu dobře, v Gulf + Eastern pro vás vyvinuli patřičný technologický postup a poslali mi místo přístroje z produkce GE Sony. Jenže doposud nevyslali žádného člověka.“

„Ne. Funkce *fast forward* totiž vyžaduje...”

„Cutlerův efekt. Já vím.“

„Aha, starý Cutler se vyťahoval... Ano, Cutlerův efekt. Tak je alespoň nazýván postup, při němž se pomocí svazku ultraradiových vln přesune objekt z jednoho místa v dané časové dimenzi na místo v jiné časové dimenzi. K dnešnímu dni dokážeme přenést jakýkoliv neživý předmět - jako například váš Sony. Při této operaci je však předmět rozložen na molekuly a existuje nebezpečí, že by se lidskou bytost nepodařilo poskládat znovu dohromady.“

Vtom se mi rozsvítilo! Slavnostním hlasem jsem pronesl: „Možná vás potěší - a možná taky ne - informace, že v průběhu několika uplynulých týdnů došlo ve vaší časové rovině k dalšímu vědeckému pokroku. Právě proto jsem vás tak naléhavě sháněl. S využitím Cutlerova efektu již cestují i živí lidé. Potrásal jsem si totiž rukou s Marvinem Wassersteinem.“

Chet mě zprvu nepochopil. „Jistě, setkal jste se s ním. Stejně jako se mnou...”

„Ne. Ne jako s vámi. Vy jste jenom hologram, čímž vás ovšem nemíním nějak kritizovat, Řídím se zásadně heslem ‚Žít a nechat žít‘ neboli ‚Kdož jsi bez hříchu, hod’ první kamenem‘. Jenže pan Wasserstein není žádný hologram. Objevil se v mé kanceláři *nerozložený*. Z masa a krve.“

„Ježíši Kriste!“ Chet se zapotácel.

„Zdá se, že Cutlerovo oddělení v General Electric předstihlo Gulf + Eastern. Dokáží k nám poslat celého člověka a dokáží rovněž poslat člověka od nás zpátky na Golgotu, což chtějí udělat se mnou, ať se mi to líbí nebo ne. Viděl jsem svou fotografii, pořízenou při ukřižování. Jsem na ní s Mary Bakerovou-Eddyovou.“

Chet se dal na úprk. Než by se člověk nadál, nezbyl po něm ani pšouk. Doktor Cutler se mu vymkl z ruky a to znamená, že mé vlastní evangelium je vážně ohroženo, pokud Chet nelhal a doktor Cutler skutečně hodlá vy-

mýtit skrze mne z křesťanství paulinské prvky.

Všude kolem jsem najednou tušil samé demony, viditelné i neviditelné. Pán světa je fenoménem mnohem hmatatelnějším a zákeřnějším než kdykoliv předtím. Musím zmobilizovat paměť a odhalit celou pravdu anebo alespoň to, co za pravdu pokládáme. Je nejvyšší čas procitnout ze spánku. Dne ubývá a blíží se hluboká noc - zapomnění, vymazání. Odložme proto šat ze světla utkaný a navlékněmež pancíř temnoty, jak řekl Ježíš svým učedníkům v domě Carola Leviho, který pořádal party po úspěšné dobročinné akci v ateliérech Cinecittá.

KAPITOLA 12

Před třiceti lety působil Jeruzalém velice neklidným dojmem. Všem bylo jasné, že povstání proti římským okupantům vypukne každou chvílí. Všem bylo rovněž jasné, že nás Římané utlučou čepicemi, nevloží-li se do toho Hospodin a nepodá nám pomocnou ruku. Tehdy se na scéně objevil Ježíš. Kázal v souladu s reformovaným rabínským učením, tehdy nesmírně populárním, a nakonec se vypravil do Jeruzaléma. Tím dal sionistům signál k tomu, aby se vypořádali s Římany a jejich posluhovači - židovskými kolaboranty, rekrutujícími se z vrstev spjatých s chrámem, především pak z finančních kruhů. Jen ty čítaly na dvacet tisíc duší.

Ozbrojená rebelie vyvrcholila obsazením chrámu. Ježíš z něj vyhnal ekonomy a bankovní úředníky a pak *snížil úrokovou míru*. Tímto jediným krokem si pod sebou podřízl větev a zpečetil svůj osud.

Prefekt Pilát Pontský patřil k excelentním ekonomům. Bohaté praktické i teoretické zkušenosti získal především v Římské národní bance, kde pracoval před svým jmenováním místodržitelem v Palestině. Do této funkce ho vynesla zejména podpora zastánců protiinflační politiky z ministerstva financí císaře Tiberia, jenž sám prosazoval všemi prostředky vysokou úrokovou míru ve snaze zvládnout inflační spirálu, a to i za cenu rostoucí nezaměstnanosti ve svobodném - rozuměj neotrockém - sektoru.

Pilát, stejně jako Ježíš, sázel spíše na plnou zaměstnanost a kontrolu rozpočtu, takže v soukromí Ježíšově peněžní politice fandil a ze srdce rád by mu svěřil funkci krále všech Židů, kterou před ním vykonával Herodes, pokud by ovšem uznal římskou nadvládu.

Ježíšova čistka v chrámu však krutě postihla i Jakuba, který zásadně ne-

souhlasil s populistickou politikou svého bratra a moc rád by se připojil k jeho protivníkům. Měl však vidění, silně zavánějící mesianistickým myttem, jenž v židovském prostředí snad nikdy nevyhyne. V něm se Jakubovi dostalo pokynu, že musí svého bratra Ježíše ve všem poslouchat. Proto se ukájel nadějí, že si Ježíš plácne s Pilátem a bude zavalen starostmi s přípravou posledního soudu a budováním prvního židovského státu v historii, čímž sice ušetří s tou grandiózní show Hospodinovi spoustu práce, ale nezbyde mu čas na ostatní věci. Jakub pak zase potichoučku polehoučku zvedne úrokovou míru.

Nakonec však ministerstvo Pilátovi přikázalo, aby Ježíše odstranil, postavil vedení chrámové banky do latě a banku samotnou podřídil přímé kontrole místodržitele, i kdyby to mělo znamenat vpád do chrámového okrsku, což by zcela jistě vyústilo v občanskou válku. A tak prokurátor Pilát Pontský s těžkým srdcem přikázal ukřižovat tohoto monetaristu-vyznavače nízké úrokové míry, prvního od dob krále Davida, rovněž oddaného zastánce levného úvěru.

Jistě chápete, že skutečné důvody ukřižování taktně zamlčujeme a že se raději uchylujeme ke krycí legendě, přestože byl Ježíš skutečně židovským králem, jenž ohrožoval moc Říma i výsadní postavení chrámového rabinátu, který zase prostřednictvím své banky určoval finanční politiku nejen na celém Středním východě, ale i v Řecku a v Egyptě. Mezi finančníky tehdy koloval výstižný vtíp: „Sní-li Jeruzalém zkaženou ústřici, Alexandrie zvrací.“

Dnes je ovšem chrám v troskách, díky sionistickému útoku na římská kasárna a následnou intifadu, která trvala od roku 66 do roku 70 L.P. Po jejím skončení se rozplynuly i poslední naděje na samostatný židovský stát. Většina Židů dokonce přestala věřit, že by některý z přibližně dvou tuctů Mesiášů, kteří v té době byli v Palestině souzeni, mohl být ten pravý. Jen křesťanští gójové neztráceli jistotu, že ten jejich Mesiáš je opravdový a že se zase brzy vrátí.

Jenže Ježíš si dává na čas. Neráčil se ukázat ani roku 54, kdy jsem pobýval se Svatým v Římě, marně na Něj čekáme i dnes, roku 96, a nedočkali se ho ani v devadesátých letech 20. století, jak jsem se dozvěděl od doktora Cutlera Druhého, jenž hovořil o židovském státu věku televizního a o tom, že se Kristus vrátí roku 2 001. Do té doby ale ještě dojde k mnoha falešným poplachům. Cutler Prvý se mě snažil přesvědčit, že Ježíš byl prostě

obyčejný politik s mnoha demagogickými a poněkud směšnými názory na finanční politiku. Jenže já mu nenaletím. Nikdo - ani Moroni - mi nepovede ruku!

Před třiceti lety působil Jeruzalém velice rozporuplným dojmem. Všichni doufali, že Římané konečně prohlédnou a odtáhnou domů a Izrael se znovu zvedne z prachu a poroby. Na druhou stranu tu však byla příšerná nuda. Mírně řečeno, město postrádalo jakéhokoliv půvabu. Na rozdíl od Efesu anebo Antiochie tu chčíp pes, i když neříkám, že bych měl zrovna já čas na zábavu.

Spor mezi Svatým a Ježíšovým bratrem Jakubem se vyhroutil poté, co byl Svatý obviněn z protižidovské činnosti. Nedokážu pochopit, proč jsme se s touhle sebrankou už dávno nerozešli. Nevím, kdo dneska potřebuje Židy, když se nám podařilo obrátit skoro celý svět. Jenže jakmile přijde na lámání chleba, jak se říká v Korintu, probudí se ve Svatém pokaždé Žid, a tak i tentokrát souhlasil s tím, že všem dokáže své košer židovství. Rozhodl se složit speciální nazorejský slib, což s sebou neslo několik nepříjemných povinností. Předně musel složit nemalý peněžitý dar chrámové pokladně, oholit si hlavu a veřejně si na ni sypat popel. Toto ponížení s ním museli bohužel podstoupit i jeho čtyři přátelé.

Já řekl: „Děkuji, nechci, nemám zájem.“ Židům jsem obětoval svou předkožku a víc snad po mně nikdo nemůže chtít. Pavel tedy vybral ze svých osmi společníků, kteří s ním dorazili do Jeruzaléma, čtyři mládence. Ti se uvolili z lásky ke Svatému tuto nepříjemnou proceduru přetrpět. Jenže to byli maloasijské Řekové jako poleno, co z duše nenáviděli Židy, a Svatý se podle mého názoru v jejich hodnocení pěkně seknul. V mém případě se mu to stát nemohlo, jelikož mě znal jako své boty a já zas jeho. Svatý byl totiž ochoten udělat cokoli, jen když mohl prodat sebe a své učení. Tentokrát však i jeho „cokoli“ bylo málo.

Funkci guvernéra Palestiny vykonával sympatický římský byrokrat jménem Felix. Protože to nebyl žádný blbec trávil většinu času v Cesareji Přímořské, jelikož tam se žilo po římsku. Římsí úředníci se totiž v té době Jeruzalému, kde každou chvíli někoho ukamenovali anebo přinejmenším udali, vyhýbali jako čert kříži. Každý týden se objevil nový Mesiáš. Většinou to o sobě tvrdil blouznivec sám anebo to o něm rozhlašovala jeho matka. V takových případech se posádka z pevnosti Antonia postarala o pořá-

dek a nejvyšší velerada svolala zasedání. Ze všeho nejméně totiž mohl rabínát potřebovat skutečného Spasitele. Nevoněl jim ani ten náš opravdový, a proto s ním pořádně zatočili nebo si to alespoň mysleli. Potom přikázali Jakubovi, Jeho možnému nástupci, aby znovu nastoupil do práce v chrámové bance, kde ho měli hezky pod dohledem.

Felix se ze všech sil snažil nevměšovat do židovských sporů. On dostal za úkol, jak se dušoval, spravovat tuhle provincii a dávat pozor na sionisty, zvláště pak na deset tisíc zélotů neboli sikariů, kteří popichovali Židy proti Římanům a dělali neustále potíže. Myslím, že nikdo z nás tehdy nepředpokládal, že už koncem desetiletí srovná římský generál a pozdější císař Titus chrám se zemí a odveze chrámový poklad do Říma. Tenkrát ještě nebyl Mossad zdaleka tou špičkovou špionážní službou jako dnes. Nicméně Svatý pro něj před svým prozřením pracoval a dokonce se šeptalo, že na výplatní listině figurovalo i Jakubovo jméno. Samozřejmě že agentem Mossadu byl i Jidáš, jenž ukázal na Ježíše.

Jednoho šedivého, mlhavého jitra jsem se vypravil se Svatým a ostatními čtyřmi kajícími do chrámu. Řeknu vám, že měli pěknou ránu. Hlavy bez jediného vlásku, vyholené obočí. Doprovázela je eskorta, složená z Jakuba a několika dalších jeruzalémských ježíšovců. Jakub se neubráníl škodolibé radosti a pod vousy se potutelně usmíval, přestože byl smích v nejsvětějších prostorách chrámu, jenž podle tradice není údajně vůbec žádnou bankou, nýbrž místem, kde lze dosíci očištění, přísně zapovězen.

Uprostřed chrámu je umístěna podlouhlá nádrž, v jejíchž čtyřech rozích hon na obětních oltářích santalová polena, což nazorejské očištné obřady značně prodražuje. Spolu se zbytkem Svatého družiny a několika šťastlivci, kterým se podařilo vyškemrat vstupenky, jsem se usadil na židlích pod schody, vedoucími k bazénku. Odtud jsme zvědavě sledovali rituál, jehož účastníci měli za povinnost hlasitě naříkat, bušit se v prsa a nakonec se úplně nazí pohroužit do lázně v níž smyjí všechny hříchy. Neuniklo mi, že si dva Svatého spolukající, Řekové, nenápadně stáhli předkožku, aby vzbudili dojem, že i na nich zapracoval řezník. Všiml jsem si rovněž Jakuba, který na dálku bedlivě studoval přirození svých budoucích souvěrců. Naštěstí se jim předkožka po celou dobu ceremoniálu neohrnula, protože jinak by je na místě zabili, pokud by nezakroutili krkem nám všem.

Po obřadu nás Jakub pozval na rituální oběd do dvouhvězdičkové restaurace U farizeje nedaleko holubího trhu, v níž mohli rovnou

v chrámovém okrsku posedět pohani spolu s Židy. V jednom rohu si dávali do zobáku prostopášní římsí centurioni, takže jsme se raději klidili do druhého rohu, co nejdále od nich. Kolem třínohého stolu se nás směstnalo asi dvacet a menu tvořila, jak se dalo předpokládat, pouze bezmasá strava.

Jakub a Svatý usedli vedle sebe, já obsadil stoličku hned naproti nim. Svatý se nadšeně rozezpíval o aktu, jenž právě podstoupil, a Jakub ho chválil za kladný přístup, který k obřadu zaujal. Jestli ne Svatému, tak mně přitom bylo nad slunce jasnější, že Jakub nevěří Pavlovi ani slovo.

Svatý si lokl vína a s gustem začal kloktat. Příšerný zvyk. Prý tím jeho témr ziskává na lesku. „Přímo cítím v kostech, jak se ve mně rozlévá čis-tota.“

„Nerozumím...“ opáčil rezervovaně Jakub.

„Čistému vše čisté,“ Svatý upil perlivého moku. „Trošku vínečka mému žaludečku... Kudy teče, tudy léčí.“

„Já jsem abstinent,“ odušil Jakub a zakousl se do sýrové placky.

„Máš nějaké zprávy od Skály?“ Bez vlasů a bez obočí vypadal Svatý jako stažený králík.

„Dozajista myslíš Šimona zvaného Petr?“

„Odevzdal už peníze jako já?“

„Petr nyní pracuje na spasení duší v Římě, jak alespoň tvrdí,“ změnil Jakub téma. „Obávám se ale, že to takhle nemůže dlouho fungovat.“

„Copak?“ Svatý přimhouřil oči. S chybějícím obočím však jeho grimasa vyzněla poněkud komicky.“

„Udělal jsi z mého bratra Ježíše něco, čím vůbec nebyl. Vykládáš pohanům, že je Synem božím, což zavání rouhačstvím. Nyní jsi dosáhl stavu dokonalé čistoty a já ti prikazuji, abys s podobnými nesmysly okamžitě přestal.“

„Ve svých kázáních pouze opakuji, že my všichni jsme služebníci boží, že jsme synové boží, jakým byl i On, jak sám dobře víš.“ Stejně jako s nejrůznějšími předměty, Svatý rád žongloval i se slovy.

„Jenže zprávy mých informátorů nelžou. Prohlašuješ prý: Bůh svého jediného Syna nezachránil, leč obětoval ho za nás za všechny. Tohle snad nepopřeš.“

Svatý se nenechal zaskočit: „To bude otázka překladu. V řečtině, tedy v jazyce, kterým promlouvám ke gójům, znamená *pais* služebník. Jenže další význam výrazu *pais* je dítě. Když říkám, že Ježíš byl *služebníkem bo-*

žím, jímž bezpochyby byl, říkám zároveň, že byl jeho synem. Rekové si prostě má slova vyložili po svém.“

Jelikož Jakub horko těžko lámal latinu a řecky neuměl vůbec, dokázal ho Svatý bez potíží obelstít. „Milý Jakube, je přece jasné jako facka, že náš jediný Bůh je stvořitelem všehomíra a že Jeho služebníkem je Ježíš Mesiáš, jenž se navrátí jako Pán světa, pomazaný vládce království božího jak na zemi, tak i na nebi...“

Jakub čuměl jak tele na nová vrata. Jenže, marná sláva, měl pravdu. Svatý skutečně záměrně měnil scénář. Užíval úmyslně slova *pais* a přesvědčoval řecky hovořící pohany, že Ježíš byl Synem božím, a když ho Židé obvinili z rouhání, přehodil výhybku a vysvětloval, že oním *pais* nemyslí nic jiného než služebníka.

O božské Trojici, tedy jednom Bohu rozděleném na tři kousky, se již tenkrát vášnivě diskutovalo, ačkoliv přesně zformulováno bylo tohle dogma až o nějakých dvě či tři sta let později. Nějakým způsobem se podařilo na náboženství, založené na představě jediného Boha-Stvořitele, pochopitelně židovského původu, naroubovat učení, že jediný Bůh zůstává sice jediným, ale zároveň zplodil Syna-Služebníka, jenž byl ukřižován a přitom dal vzniknout třetímu elementu, Duchu svatému. Upřímně řečeno, tahle za vlasy přitažená teorie vždy přesahovala mé chápání. Avšak podle toho, co jsem slyšel v *Nedělní hodině síly a modliteb*, lidé v budoucnosti si s boží trojjedností vůbec hlavu nelámou, a tak nevidím důvod, proč bych se tím měl trápit zrovna já. Coby výkonný biskup mám ostatně spoustu důležitějších starostí než teologická hloubání. Sehnat peníze, to je ta pravá fuška!

Jakub byl na Svatého argumenty krátký. Zmohl se jen na nesmělou námitku: „Dobrá. Jestliže však můj bratr byl Mesiášem, pak přišel jen kvůli nám Židům, kvůli obnovení Izraele a kvůli tomu, abychom panovali všem...“

„Jakube,“ ztišil Svatý konejšivě hlas. „Jestli je tím, za koho Jej pokládáme, pak přišel kvůli všem. Já pouze vysvětluji, že Mesiášova smrt na kříži byla součástí božského plánu. Jen tak může spasit celé lidstvo, nejen Židy. Tím předcházím možným nesnázím...“

„Ale naše náboženství...“

„Jakube, naše náboženství mluví o Mesiáši, který vybuduje království boží. Naše náboženství se ani slůvkem nezmiňuje o jeho uvěznění a ukřižování, o jeho smrti, pohřbu a vzkříšení. Přesně tohle se ale přihodilo tvé-

mu bratrovi, což znamená, že ať byl čímkoliv, nebyl jen *pouhým* Mesiášem.“

Jakub se pokusil o chabý odpor: „O jeho zmrtvýchvstání hovoříme jen proto, že...“

„...že božský plán, jehož je On součástí, pozemskou aktivní součástí, požadoval, aby trpěl za nás za všechny. Musel zemřít a zvítězit nad smrtí, stát se jedinečnou a absolutní výjimkou. Právě proto je Kristem, a až se vrátí...“

Jakub zavrtěl nakvašeně hlavou: „Židé se nikdy nesmíří s takovou zhořadilostí, jako že by se mohl Mesiáš narodit, potom být zabit, znovu obžít a znovu odejít. My ježíšovci se samozřejmě snažíme o jisté racionální zdůvodnění...“

„Jenže na to jdete z nesprávného konce.“ Svatý se dostával do obrátek. „Pokud patří jediný Bůh jenom Židům, pak není žádným jediným Bohem, ale *pouhým* kmenovým bohem, srovnatelným s božstvy ostatních kmenů...“

„Cože? Vždyť to jsou pohané, nečistí...!“

„Nebylo by snad lepší, kdybychom Kristovým prostřednictvím nabídli skutečně jediného Boha úplně všem?“ Svatý zamával hloučku Efesanů, kteří právě vstoupili do restaurace a usedli k vedlejšímu stolu. „Copak ti řekl Ježíš, když se k tobě dostavil po svém ukřižování a pohřbu?“

Jakub se usmál a odpověděl (nebo si alespoň myslím, že odpověděl, jelikož překřikující se farizejští číšníci dělali hrozný kravál): „Řekl, abych důvěřoval doktoru Cutlerovi.“

Dříve, než jsem se mohl ujistit, že jsem se nepřeslechl, přistoupil k našemu stolu jeden z Efesanů, jistý kovotepec, a oslovil Svatého: „Skoro jsem vás v tom novém sestřihu nepoznal, velebný pane.“

Svatý jej obdařil kyselým úsměvem, jímž jako by říkal: „Bůh ti požehnej, synu, a teď koukej honem rychle mazat!“ Jenže kovotepec byl neodbytný. „To se ale divím, že vás potkávám tady v chrámu. Vždyť jste nám přece v Efesu vykládal, že kříž zrušil i Tóru...“

„Cože jsi jim to vykládal...?“

„Zřejmě jde opět o malé nedorozumění...,“ začal se vytáčet Svatý. Jenže kovotepcova slova zaslechlo několik nepokřtěných Židů. Směrem ke Svatému přilétla odkudsi miska. Svatý ji v letu zachytil, sáhl po další a pustil se do žonglování. Obvykle tím zaujal i ten nejnahněvanější dav,

avšak tentokrát proti sobě poštvál hordu sionistických horlivců, a než bys řekl švec anebo „Svatý Mojžíši!“, strhla se mela, kterou rozehnala až četa římských centurionů. Ti pak na naléhání výše uvedených sionistických pomatenců zabásli Svatého s tím, že se v chrámu rouhal. Nic nepomohlo, že z hospody U farizeje bylo blíž k pevnosti Antonia než k chrámu samotnému. Svatý putoval do báně v řetězech. Jakub se ovšem stačil vypařit ještě během šarvátky.

Následujícího jitra mi dovolili, abych Svatého navštívil v jeho cele.

„Ach, ach, Timotheji, tys jediný mne neopustil!“ Kdykoliv propadl téhle náladě, byl samé achich a samé ouvej.

„Ach, ach, Pavle, já tě neopustil! Musím ti ale říct, že jsi provedl pěknou pitomost, když ses vypravil rovnou mezi tuhle smečku židovských cvoků, jako je Jakub a jemu podobní.“

„Toť můj osud, andílku nejsladší, toť mé poslání. Avšak nic se nestra- chuj, brzy z téhle díry vypadnem. Už jsem poslal pro guvernéra.“

„Ty jsi poslal pro něj?“

„Jo, jo, jo,“ zajódloval Svatý spokojeně. „Jakožto občan římský mám právo na proces v Římě, takže podnikneme výlet do hlavního města. Hezky zdarma, na státní útraty. A tam už mě z toho naši prvotřídní advokáti vysekají...“

V ten okamžik vstoupil do žaláře malý mužiček se zaječím pyskem. Ke svému velkému údivu jsem zjistil, že je to sám Felix.

„Náhodou jsem zavítal do Jeruzaléma na květinovou slavnost. Přišel jsem, hned jak mi sdělili, žeš byl uvězněn. Každý Glauconův přítel je i mým přítelem. Tolik mi o tobě vyprávěl! Zbožňuji jeho hry. Víš, že má příští měsíc v Římě premiéru? V Petroniově divadle.“

Svatý nebyl o nic méně překvapen než já. „Máš na mysli Priscillina přítele Glaucona?“

Felix přikývl: „Patří mezi nejlepší dramatiky v Římě, zvláště pak v této sezóně. Jeho Centuriova žena se hrála celé dva roky! Pokládám ji za nejzdařilejší satyrskou komedii, kterou jsem kdy viděl. Nádherně lechtivá. Odehrává se v průběhu luperkálií. Všude samý umělý falos a ztopořený pták, však to znáš. V jedné scéně se centurion vrací domů - samozřejmě že ho manželka nečeká - a tam...“

Felix začal přehrávat zápletky několika Glauconových her. Netrvalo dlouho, a Svatý se smíchy válel po zemi. Felix byl rozený komediant a je-

ho rozštěp ho vyloženě předurčoval k vyprávění vtipů.

„Priscilla pukne vzteky.“ Svatý si utíral slzy smíchu.

„Zalkne se závistí,“ doplnil jsem. Jestli Priscilla nedokázala něco přenést přes srdce, pak to byl něčí úspěch, ať už se jednalo o jejího milence anebo pouhého známého. „To víte, že nakonec sbalila Glauconovu ženu?“

„Opravdu?“ Felix se posadil na jedinou stoličku, která tvořila zařízení cely. Okno skýtaló výhled přímo na buzerplac pevnosti, kde právě římsí legionáři nacvičovali pořadový krok. „Glaucon se nikdy o manželce nezmínil. Rozvedli se?“

„Kdepak, co vás nemá.“ Přestože to byl guvernér, cítil jsem se v jeho přítomnosti vcelku uvolněně. Ten, kdo má rád satyrské hry, nemůže být přece špatný člověk. „Jenom mu zdrhla s naší kamarádkou z Efesu, oddanou křesťankou Priscillou, která se věnuje modernímu tanci. Hádám, že jsou obě lesbičky, i když u ženské nikdy nevíte na čem jste, není-liž pravda?“

„Svatá pravda, chlapče. Jenže v Římě se mnohé změnilo, to byste se divili. Cizoložství se už u dvora nenosí, přestože Glaucon dělá co může, aby tento starobylý zvyk opět zavedl... Leč zpátky k tvé osobě, Pavle z Tarsu.“ Felix nasadil úřední tón. „Místní občané tě viní z rouhačství, do čehož mi nic není, a z podněcování nepokojů proti Římu, do čehož je mi hodně. Cos to provedl, ty trdlo?“

Svatý mu stručně - jak to umí jenom on - vylíčil, co se přihodilo. Felix chápavě přikyvoval: „No, nevypadá to tak strašně, jak jsem slyšel.“ Potom se pátravě začel do papíru, který držel v ruce. Zřejmě šlo o seznam všech Svatého přestupků. „Píše se tu, žeš pracoval pro Mossad.“

„To už je ale dávno. Pak jsem prozřel!“

„Stejně jim jednou udělíme pořádnou lekci. Jsem přesvědčen, že bychom v dějinách nenašli žádnou jinou říši, která dávala porobeným národům takovou volnost jako Řím. Zaplaťte daně a dělejte si, co chcete. Takže kdykoliv poslouchám tohle separatistické žvanění...“

„Dávejte, co je císařovo, císaři,“ Svatý vypadal najednou nezvykle zbožně. „A co je Božího, Bohu.“

„Nojo, vaše oblíbená písnička,“ ucedil skrze zuby Felix a nemyslel to jako žert. Toto Svatého úsloví sice velice potěšilo římské pohlaváry, nicméně jeho opravdový smysl Římané nikdy nepochopili. Pravověrní sionisté nikdy nepokládali Palestinu na zemi cézarovu, nýbrž za zemi boží,

takže věta, která na první pohled pregnantně vystihovala podstatu odluky církve od státu, sloužila ve skutečnosti jako tajné heslo bojechtivých sionistů. Podle mého názoru ho nevymyslel přímo Svatý, i když právě on za něj slíznul smetanu.

„V pořádku, Pavle. Odvezeme tě tedy k soudu v Cesareji, pryč od těch maniaků. Vyfasuješ pár let, já tě po několika měsících omilostním a ty se zase budeš moci vydat na cesty a prodávat to svoje náboženství. Mimochodem, jak vaří U farizeje?“

Svatý odvětil, že ze všeho nejlepší jsou baklažány dušené na mléce, když už si někdo potrpí na farizejskou kuchyni. Neopomněl ovšem dodat: „Avšak já jsem občanem římským!“

„To já taky,“ opáčil Felix. „Upřímně řečeno, bez zeleniny se klidně obejdu, zvláště bez zapékané...“

„Chci být souzen v Římě, na což mám jako občan a věrný poddaný císařův právo.“ Samozřejmě se Svatému nejednalo o nic jiného než o bezplatný výlet do Říma.

Felix hvízdal mezerou ve svém rozseknutém pysku. „Proč se chceš, ty moulo, trmácet takovou dálku, když ti to můžu zařídit tady?“

„Óóó, Felixi. Osud mi tak káže.“

„Hochu, hochu,“ rozhodil Felix bezmocně ruce. „Neznáš náhodou tu Glauconovu frašku o výběřčím daní? Na název si nemůžu vzpomenout, ale pojednává o tom, jak se onen výběřčí vypraví k jednomu venkovskému hlupáčkovi, který dluží daně, a vymáhá na něm dva oboly. Ten už už sahá do kapsy, ale jeho advokát mu to rozmluví. Odvolej se k soudu, radí mu. Ten prostáček se tedy odvolá. Soud prohraje. Chce zaplatit, ale advokát nemíní tuhle při vzdát. Přiměje ho, aby se odvolal k vyšší instanci. Ten idiot to udělá a soudí se tak dlouho, dokud nepřijde o všechno.“

„Vaše Excelence mi mluví z duše,“ vmísil jsem se do jejich rozhovoru. „Svatý, zaplat' své dva oboly. Tady na místě. Neotálej!“

Svatý zavrtěl hlavou. „Musím jet do Říma! Přímo k samotnému císaři.“

Felix pohodil rameny. „Kopeš si hrob, kamaráde. Nechť historie zaznamená mou větu: Kdyby se tento muž neodvolal k cízarovi, mohl být svoboden. Hezká sentence, že? Ačkoliv se skvosty, které občas vypustil z huby můj předchůdce Pilát Pontský, se to srovnávat nedá.“

KAPITOLA 13

„*VÍTEJTE NA MALTĚ, nádherném klenotu zrozeném perlonosným mořem. Její pozvolna klesající břehy, omývané stříbropěnnými vlnami, lákají duhovou změtí nachu, modře a zeleně, nad níž se vznášejí vesele pokřikující rackové...*“ Tak o takovém slohu si můžeme nechat jenom zdát. Výše uvedené věty jsem si vypůjčil z turistické příručky, kterou mi přinesl Chet. Ve skutečnosti však zrovna zuřila nad Maltou bouře a naše loď skončila na skaliscích. Žádní rackové nás bohužel svým veselým křikem neprovázeli.

Naše ztroskotání mělo sloužit Svatému jako výstraha před poutí do Říma, jenže on měl své plány a nedal se od nich odradit. Jinými slovy, byl naprogramován na to, aby se vydal do Říma a tam naplnil svůj osud, stejně jako já jsem naprogramován na to, abych se zuby nehty bránil doktoru Cutlerovi Prvému. O doktoru Cutlerovi Druhém toho moc nevím. Snad jen to, že je jediným mně známým člověkem z doby po roce 2000 našeho letopočtu, tedy z období, kdy pravděpodobně sestoupil - anebo každou chvílí sestoupí - na svět náš Mesiáš, aby nastolil království boží. Nyní jsem již skálopevně přesvědčen, že mé evangelium, jež bude vykopáno někdy kolem roku 1995, představuje jediné svědectví o působení a učení Chestera W. Claypoola... vlastně, promiňte, Ježíše Krista..., kterého onen perfidní Padouch úplně vymazal z lidské paměti. Ovšem s výjimkou toho, co nyní píší já.

Ted jsem svou práci musel na čas odložit. Počítám, že si v Římě vypůjčím od Marka jeho poznámky, jelikož si sám všechno nepamatuji, a jak jsem si všiml, ani záznamy z tiskové konference, kterou uspořádal náš Pán, anebo opisy Svatého korespondence nejsou zrovna nejjasnější. Tak zvaný Nový Zákon vyjde až po mé smrti, a přestože jsem Cheta několikrát žádal, aby mi jeden výtisk přinesl, pokaždé zapomněl. „Jéje, nechal jsem ho někde na cestě z Westportu,“ zněla jeho nejčastější výmluva. Každopádně ho však musím přinutit, aby přestal kličkovat a jednu ověřenou kopii svatého textu mi přihrál ještě dřív, než Padouch zapracuje rovnou u pramene a pozmění jej na věčné časy. Pak se totiž z Pánovy radostné zvěsti stane zvěst vskutku neradostná.

Řím...!

Prolézal jsem kamrlík pod oltářem své baziliky a hledal nejvhodnější

místo, kam uschovám svůj rukopis, jakmile jej dokončím. Kobka byla plná pavučin, přílišně vlhká a - nebojím se říci - přímo odpuzující.

Zkoumal jsem právě dřevěný kredenc a uvažoval, zda lze vůbec zabezpečit, aby kniha za dva tisíce let v tom mokru nezetlela, když vtom zpoza jedné urny (obsahující, jak se domnívám, popel panen ze Smyrny, což je ohromně vzácná relikvie, za kterou má výstřední Atalanta zaplatila v jakémsi záchvatu šílenství dodavatelské firmě Ostatky & Company strašný prachy) vystoupila jakási žena v černém. Nejdříve jsem se lekl, že mě zase přepadla Mary Bakerová-Eddyová s další přednáškou na téma „Vše závisí na vašem vědomí“.

„Paní Eddyová...?“ Podle doktora Cutlera Druhého mám šedý zákal, který se v mé době nedal ještě léčit. Slíbil mi však, že jakmile to vědecký pokrok umožní, dopraví mě na Manhattanskou oční, ušní, nosní a krční kliniku, ačkoliv se obávám, že bychom si na to stejně nenašli čas, i kdyby se podařilo Cutlerův efekt náhodou zdokonalit.

„Jsem Selma Suydamová,“ představila se dáma.

„Snad ne ta židovská princezna z Bel Air, o které mluvil doktor Cutler Druhý?“

„Až na to, že nejsem žádná Židovka a bydlím na pláži, sedí všechno do puntíku.“

Prohlédl jsem si ji hezky zblízka a zjistil jsem, že je nejenom mladá, ale také mnohem půvabnější než paní Eddyová. Navíc Selma očividně přicházela z pozdějšího období. Na sobě měla *pret-á-porter* kostýmek od Oscara de la Renty, který padl do oka - tedy ten kostýmek - Atalantě, když jsme na CNN sledovali Oscarovu pařížskou módní přehlídku, na níž se tak skvěle zachoval Yves Saint Laurent.

„Bud' vítáno v komoře mé katedrály, dítě,“ udělil jsem jí své požehnání. Přitom se ve mně probudila dávno pohaslá vášeň a já jsem hříšně zatoužil počastovat ji něčím onačejším. Jelikož však byla pouhým hologramem, nedošlo by mezi našimi pohlavními orgány k patřičnému tření, nutnému k dosažení rozkoše.

Hlavou mi bleskla ohavná myšlenka: stane se i můj úd jednou svatým ostatkem? Koneckonců, nebýt mé obřízky, nejslavnější na světě, nepodařilo by se nikdy Svatému sblížit křesťany ze židovství s křesťany z pohanství tak, jak se mu to podařilo. Pokaždé, když začnu myslet na tu hroznou věc, která se přihodila mému pohlaví, strašně se vzruším.

„Svatý Timotheji, zřejmě jsi se zkontaktoval s doktorkou Helenou Schucmanovou, dokud ještě žila?“

„Pokud je mi známo, tak nikoliv. Následuj mne!“ odvětil jsem a zamířil do hlavní lodi katedrály, která byla v tu dobu úplně pustá. Usedli jsme na kamennou lavičku přímo pod skvostnou kazatelnu v předbyzantském slohu, na které jsem se každou neděli předváděl. Návrh na kazatelnu jsem si obkreslil z knihy o byzantském umění, které tuto část světa ovládne po velkých společenských změnách, k nimž dojde o nějakých dvě stě či tři sta let později. Doufám, že má kazatelna archeology příliš nepoplete. Je velice elegantní, podpíraná čtyřmi vinutými sloupy nesenými kamennými lvy. Mozaika po stranách zachycuje dr. Helenu Schucmanovou, tak jak vypadala při psaní svého *Kurzu zážraků*. Levé ucho nastavuje hlasu, jenž jí diktoval pokyny, které pak ona vlastnoručně vtělila do 1 188 stránek. Podle ní to byl sám Ježíš Kristus.

„Ne, určitě jste s doktorkou Schucmanovou musel přijít do styku! Nejsem přece slepá! Vždyť ji mám před očima. Tamhle na vaší kazatelně.“

Překvapeně jsem zamžoural. Tam, kde ještě nedávno shlížel na katedrálu Jonáš, polykající velrybu, jsem skutečně spatřil kuriózně vyhlížející ženu s tužkou v ruce a s našpicovaným uchem, jak naslouchá hlasu, který vychází odněkud z nadoblačných výšin anebo, což by bylo mnohem horší, přímo z ní. „To je doktorka Schucmanová?“

Selma přikývla a přehodila nohu přes nohu. Lidičky, tak dlouhý nohy jste snad ještě neviděli! Touhu přechasto vyvolávají pouhé vizuální dojmy, a tak by možná s tímhle překrásným stvořením stálo za úvahu riskovat i nedostatek výše zmiňované frikce. Selma mi zřejmě četla myšlenky. „Ne, Timotheji. Oba dva jsme svědci zážraku, stejně jako se jeho svědkem stala doktorka Schucmanová, které se podařilo usmířit navzájem rozličná náboženství v knize vydané poprvé roku 1975 a zlevněné o rok později, přičemž se cena v průběhu oněch dvaceti let, které uplynuly od prvního vydání, snižuje neustále.

„Velice rád se s ní samozřejmě seznámím.“

„Ano, můžete se od ní mnohé dozvědět.“

„O Ježíšovi?“ Zvláštní. Lidé, kteří se narodili až po vás, si zpravidla namlouvají, že jsou daleko chytřejší než vy.

„O interdisciplinárním studiu, týkajícím se Ježíše, Konfucia a L. Rona Hubbarda. O vědě, jak milovat druhé a sebe sama. Kupříkladu já skutečně

a opravdově miluji úplně *každého*. Proto mě také jmenovali vedoucí chicagského Střediska nového života. Brzy vás navštíví jedna potvora, Marianne Williamsonová, která vytvořila své vlastní náboženství, založené - stejně jako to moje - na třídílném pojednání doktorky Heleny Schucmanové, jež jí nadiktoval sám Ježíš Kristus...“

Zatočila se mi hlava. „Mám dojem, že jsem o jakési Marianne již cosi slyšel. Není to ta zpěvačka v nočním podniku, o které mluvili na CNN v pořadu *Hollywood Minute*... ?“

„Mějte se před ní na pozoru! Bude se vás snažit přesvědčit, abyste do evangelia, které právě píšete, zapracoval některé její rapové skladby...“

„Pokud ji - anebo doktorku Schucmanovou - vskutku inspiroval při psaní Ježíš, pak se obsah mého evangelia musí přesně shodovat s tím, co zaprotokolovala ve volných chvílkách doktorka Schucmanová, vedená Duchem svatým.“

Selma po mně vrhla pohled plný soucitu: „Ani netušíte, kam až je schopen zajít ďábel, jen aby získal kontrolu nad naším náboženstvím.“

„Myslím, že tuším...“ A opravdu - chápal jsem čím dál víc. Můj život, tato nepatrná součást nekonečného množství nahrávek, se stává bojištěm, na kterém se utká Bůh se Satanem neboli Pánem světa, jak jej také nazýváme. O osudu této lité řezky se vbrzku rozhodne, ať už skončí tak anebo onak. Jazýčkem na váhách se stane mé dílo, které má urovnat Kristovu stezku a připravit podmínky pro jeho návrat v roce 2001 L.P. Toť mé poslání, zjevené mi Svatým ve snu.

Selma si rozepnula blůzičku a odhalila dvě hezoučké kozičky.

„Toto je příbytek boží,“ napomenul jsem ji příškrčeným hlasem. Pak jsem však nad sebou ztratil vládu a - jak už to chodí - natáhl jsem ruku ve snaze polaskat se s jednou z těch alabastrových hruštiček s narůžovělou aureolou. Bohužel se naplnily mé nejhorší obavy - Selma byla pouhým hologramem.

Promluvila tiše a mazlivě: „Pro skutečně boží lásku není ani hologram cecíku žádnou překážkou. Ach, kéž bych se sem mohla přenést v celé své kráse. Ty tvé zlaté vlásy a modré oči...!“ Rázem jsem se vzpamatoval. Předě mnou se prostírá chór mé katedrály...

„Vždyť takhle už dávno nevypadám. Jak jen...?“

„Cestuji do minulosti už dlouhá léta. Viděla jsem vás několikrát v Římě, u Petronia. Víte, to já jsem ho vlastně naučila hrát kontraktní bridž.“ Za-

pnula halenku. „Až dosud jsme neměli důvod k rozmluvě. Nyní jsem vás však přišla varovat před pokušením v podobě slečny Marianny Williamsové, která určitě okamžitě spustí ten svůj rap o Kristovi, jenž je neomezenou esencí lásky, ukryté v každém člověku...“

„Toho já se nebojím, Selmo.“ Srdce mi stále bušilo nezvykle rychle. Ta holka mě doopravdy vyrajcovala, o tom už není pochyb. Do neděle budu muset odříkat mockrát Zdravas, abych to napravil.

„Tím však, jak ji znám, neskončí. Víím, o co jí jde. Chce se stát Mesiášem!“

„Děláte si legraci...“

„Nedovedete si ani představit, jaká je to kariéristka. A nedovedete si taky představit, jaký tlak vyvíjejí feministky ve snaze přesvědčit každého, že Bůh je ženou, která obětovala svou jedinou dceru kvůli hříchům proradného mužského plemene, i když nezapírají, že sem tam zhřešila i nějaká ta křivochcalka, ačkoliv se to prý vůbec nedá srovnat s chlapy, kteří mají sklon k násilí a krutosti zakódován v chromozomech, což také způsobí roku 2001 nukleární katastrofu, pokud ovšem nezachrání svět Mesiáš, jímž nebude žádná Marianne, nýbrž já - Selma, která vykoná nad lidstvem poslední soud, jak předpovídá evangelium podle svatého Timotheje, jež bude záhy nalezeno v komůrce pod ruinami katedrály v Tesalonice. Já jsem Kristem!“

„Nepřipadá v úvahu,“ vyprskl jsem vyděšeně. „Vždyť vy nejste ani Židovka. A bydlíte na pláži!“

„Můj první manžel byl Žid a v současnosti se mi dvorí izraelitský kníže Howard Rosen...“ Selma zmizela a navzdory jejím úchvatným nádrům vůbec nestojím o to spatřit ji ještě jednou. Nejspíš mě to však ještě čeká, až v paměti sestoupím až ke svému pobytu v Římě...

Stále naléhavěji mi dochází, co se tu vlastně děje. Smysl událostí, k nimž během mého života došlo, pozměňuje nejen písemná forma, která pravdu jako takovou nesmírně ohrožuje sama o sobě, neboť slova jsou přinejlepším pouze přibližným vyjádřením toho, co známe anebo co si pamatujeme, ale i kibicové, kterými se to na mé nahrávce jen hemží a kteří zmírání touhou převzít velení.

Dosud jsem spatřil Svatého jen jednou - trváte-li na tom, pak ve snu. Jenže Svatý, o němž píší, není tím Svatým, jehož si, jak myslím, vybavuji. Nevím například s jistotou, zda opravdu utrousil onoho roku 53 našeho le-

topočtu v Jeruzalémě poznámku o doktorovi Cutlerovi. Předpokládám, že ano, a tak jsem to také podle svých vzpomínek - anebo alespoň podle svých domnělých vzpomínek - sepsal. Od nynějška však musím pátrat ve své paměti s nejvyšší obezřetností vzhledem k možnosti, že mé vzpomínky byly pozměněny způsobem, jenž nedokážu odhadnout. Další příklad, který mne napadl při opětovném pročitání mého rukopisu: jak tak koukám, o doktoru Cutlerovi se v oné hlučné restauraci U farizeje zmínil (snad) Jakub a nikoliv Svatý. Proboha, kde je vlastně pravda?

Sotva jsem vyšel ven z katedrály, narazil jsem na Cheta, jenž právě fotografoval mou baziliku. Ačkoliv se před Makedoňany nikterak neskrýval, žádný mu nevěnoval nejmenší pozornost. Podle mého názoru jej pokládali za skytského turistu. Možná je trochu udivil fotoaparát v jeho ruce, nicméně Makedoňané se zpravidla nezajímají o nic a o nikoho jiného než o sebe.

„Načpak ty fotky...?“ vyzvídal jsem.

„Zřejmě ten kostel po objevení vašeho evangelia znovu vystavíme. Rozumíte? Obrovský relikviář na výraz úcty k svatému Timothejovi. A jakpak se vám vede, Time?“

„Chystám se do Říma.“

„Panečku, tam se asi žije! Nero, sex... Hlavně si ale snažte zapamatovat všechny dopisy, které jste pomáhal Pavlovi psát. Samozřejmě včetně těch, které napsal on vám. Schoval jste si je?“

Přikývl jsem. Založil jsem si na Pavlovy listy desky, i když má sbírka není ani zdaleka kompletní. „Neznáte náhodou nějakou Selmu Suydamovou?“

„Bože můj!“ Chet usedl zdrceně na kolo, které se tu utrhlo od vozu při dopravní nehodě před dvěma týdny a od té doby se tu povalovalo, aniž by se někomu uráčilo ho uklidit. Čím vyšší daně platíme městské pokladně, tím horší jsou služby. „Selma Suydamová je ta nejotratnější ženská v naší branži...“

„To ještě neznáte Mary Bakerovou-Eddyovou.“

„Vsadil bych krk na to, že zase nenechala na té chudince Marianně Williamsonové nit suchou.“

Pokynul jsem na znamení souhlasu. „Leze mi sem čím dál víc čumilů...“

„Ne abyste jim něco dovolil!“ Chet si zapálil cigaretu. „Dal jsem si provéřit toho Marvina Wassersteina.“

„Vy jste se s ním ještě nesetkal?“

„General Electric je děsnej kolos a kromě toho je Wasserstein věčně na cestách. To víte, počítačový génius! Dokonce i Japončíci si ho zvou k mimořádně složitým případům. Právě teď je v Tokiu. Nechal jsem u nich vzkaz na záznamníku, že bych se s ním rád sešel, jakmile se vrátí.“

Skupinka malomocných mě zastavila s prosbou o požehnání. Rád jsem jim vyhověl. „Víte už přesně, kdy bude můj rukopis objeven?“ namířil jsem prstem na katedrálu.

„Nemám ani potuchy. Gulf + Eastern prohlašuje, že každým dnem zdokonalí technologii projekce lidských bytostí do budoucnosti, o čemž já osobně poněkud pochybuji. Copak je možné navštívit místo, které *de facto* ještě ani neexistuje?“

„Snad, jednou... Prozatím umíte cestovat jenom zpět, ale za pár let...“

„To je ale něco docela jiného. Vy už jste reálným bytím prošli - anebo vlastně procházíte. To je potom hračka! Ale vypravit se do doby, která ještě nenastala...!“

Položil jsem mu rozhodující otázku: „Už k vám sestoupil někdo z budoucnosti? Třeba po kanále? Setkal jste se již s transportem z nějakého *pozdějšího* Westportu?“

Chet příšerně zčervenál. U hologramu velice neobvyklý jev. „Stále jsem doufal, že se mě na tuto věc nikdy nezeptáte.“

„Takže zatím se u vás nikdo z budoucnosti neukázal...“

„Správně. Je to divné... V General Electric převažuje názor, že nějakým způsobem došlo k zablokování linek.“

„Padouch...?“

„Ne. Ten může ovlivnit podobu a obsah optických nosičů, nikoliv však pohyb na kanálech.“

„Ale optické nosiče zablokoval, že?“

„Ano. Ty, které se týkají Ježíše. Těžko by však mohl upravit úplně všechny, protože jich je nekonečné množství. Kdepak, zřejmě máme co do činění s docela novým druhem zásahů. Jediným návštěvníkem z času, který přijde *po nás*, tedy po mně, Selmě a doktoru Cutlerovi, je doktor Cutler starší, s pořadovým číslem dvě. Už jste ho viděl?“

Přikývl jsem, ale v tom okamžiku jsem musel uskočit před stádem koz, které se prohnalo Chetovým holografickým obrazem, což jen dokazuje, jak byl rozrušen. Za normálních okolností se totiž snaží předstírat, že je hmot-

ný, a dělá, že pije anebo že si sedá a podobně.

„Být na vašem místě, tak ho pořádně proklepnu,“ ušklíbl se Chet. „Ví toho víc než my všichni dohromady. Podle toho, co jste mi sdělil, pochází z doby kolem roku 2000...“

„Každopádně ale z doby před objevem mého evangelia, protože jinak by se do něj tolik nemontoval.“

„Správná úvaha, Time!“ Chet mrkl na hodinky. „Budu muset jít,“ zamumlal. „Jedna věc mi ale dělá starosti. Že se do toho případu zamíchala Selma. To smrdí podvrhem...“

„Jakým podvrhem? Co bude pod vrženo a čím?“

„Mám strach, že se nám nepodaří zabránit tom, aby některý z těch potřeštěných fanatiků nesepsal své vlastní evangelium a nepodstrčil ho do komůrky pod oltářem. Za jeho autora však budou všichni pokládat vás.“

Tahle myšlenka se mi honila hlavou od chvíle, kdy jsem poznal Cheta. „Radioaktivní metoda přece bezpečně odhalí podvod, ne?“

„Pokud použijí místní papyrus, tak nikdo nic nepozná... Time, být na vašem místě, tak mám oči i uši na šťopkách...“

„Mám snad dávat majzla celých příštích čtyři sta let, dokud Gótové nevyplení město?“ S Atalantou jsme shlédli spoustu filmů o pádu říše římské. Některé z nich byly strašně legrační. Líčily tuto událost jako nějakou válečnou katastrofu, zatímco nešlo o nic jiného než o kombinaci deficitního rozpočtu se špatně provedeným pokusem o posílení daňové základny zvyšováním daně z příjmu fyzických osob na teoretických devadesát procent, přičemž právě tehdy Gótové vtrhli na ravenenskou burzu a díky skvěle připravené spekulaci vykoupili všechny cenné papíry a tím podržli pod římskou říší větev. Tak vytvořili situaci ne nepodobnou tomu, co se bude v Chetových časech nazývat *Evropské společenství*.

Tohle všechno jsem se dozvěděl od jednoho biskupa ze šestého století, který mě navštívil těsně před svou smrtí. Byl jsem jeho patronem a údajně se mu zdál jakýsi děsivý sen. Osobně si myslím, že už propadl deliriu, nicméně jsme si velice hezky poklábosili o Ježíšovi a burzovních operacích, a jsem v hloubi duše přesvědčen, že zemřel jako šťastný člověk.

„Vím, je to nepříjemné,“ přitakal Chet. „Po vaší smrti budou mít spoustu času proniknout sem a evangelia vyměnit.“

„Nebojte, schovám svůj rukopis tak dobře, že ho nikdo nevyčmuchá, dokud archeologové nevykopou příští rok, míním tím váš příští rok, celou

katedrálu.“

„Výborně, to bude nejlepší, Time.“ Potom jsme se vrátili do mého biskupského příbytku a Chet pospíchal domů. Je nad slunce jasnější, že první, kdo by se pokusil o podvrh, by byl Chet, kdyby se náhodou mé evangelium neshodovalo s jeho představami, což samozřejmě nehrozí, pokud mi ovšem Svatý a Chet nevěšeli ve snu na nos bulíky. Božíčku, jakou to upředli zrádnou pavučinku! Nyní však musím na své nahrávce čili ve svém textu poskočit kousek dopředu... nebo spíše dozadu... prostě do Říma.

Nejsem snad d'áblem posedlý? Kolikrát se ptám, kdo vůbec jsem. Musím se vzpamatovat, pokud jsem to já, kdo by se měl vzpamatovat. Paměť je to jediné, co nám zbylo. Stačí malinkatá chybička a člověk už není tím, kým býval, ale někým docela jiným. Přerůstá mi to přes hlavu!

KAPITOLA 14

Na svůj první dojem z Říma určitě nikdo do smrti nezapomene. Zvláště když do něj přijíždíte cestou od přístavu v Puteoli. Ze všeho nejdříve spatříte vysokou zeď z narezavělých cihel a kulaté věžičky a celou tu mramorovou nádheru, rozsetou na sedmi pahorcích jako sněhové čepičky. Přiznávám, že toto přirovnání není z nejoriginálnějších, ale na nic příhodnějšího jsem v knihách z budoucnosti, které se mi podařilo shromáždit, nenarazil.

Každého však dozajista ohromí ruch, který ve městě vládne. Jakmile projdete jižní branou, obklopí vás rachot dvoukoláků a zvonění perlíků ze čtvrti kovářů, jež se rozkládá hned za hradbami. Než se proboujete k řece v centru města, jste napůl hluiš. Každý tu huláká, ulice jsou přecpané a kolem sebe necítíte jen důvěrné známý pach rybí omáčky, lidského potu a zvířecího trusu, ale i smrad z rozkládajících se těl, která visí na kůlech snad v každé čtvrti. Mrtvolky mají na krku pověšeny cedulky s nápisem, hlásajícím druh provinění. Například ZLODĚJ. Podobají se cedulce, která zdobila Ježíšův kříž a na které stálo: KRÁL ŽIDOVSKÝ, CHACHACHA!

Se Svatým jsme na všechno zírali s pusou otevřenou jak dva venkovští balíci. Byl horký letní den a já se nemohl dočkat, až zapadnu do lázní, které patří k chloubám Říma. Jenže Svatý chtěl nejprve navštívit svého právního zástupce Zenase. Vmísili jsme se tedy do davu na Foru a málem jsme se tam ztratili. Kdyby se nad ním nevypínaly dva orientační body - vrch

Palatin s císařským palácem a s několika akry administrativních budov, sloupořadí a zahrad na jedné straně a Kapitol s chrámy Jupitera a Junony, usazených nad Forem jako... jako dva chrámy hrozící sesutím na straně druhé - tak byste se odtamtud asi nevymotali, vzhledem k džungli soch a památníků, které zaplňují původně nikterak rozsáhlé prostranství Fora. Po chopitelně hovořím o stavu, který panoval před požárem Říma.

„Zenas bydlí přímo za budovou senátu v ulici Kouzelníků číslo popisné osmdesát dva, Jižní Město, Ostrov devět.“ Svatý se Zenasovu adresu nadřel zpaměti, stejně jako proslov, který hodlal pronést před soudcem a jenž pojednával kromě jiného o vztahu Boha a císaře. Během našeho pobytu na Maltě měl dost času připravit si svou obhajovací řeč. „Uvidíš, Timmy, budou mi zobat z ruky. To budeš čubrnět! Ten ubožáček Petr si myslí, jak uchvátil Řím, ale počkej, až je srazí na kolena moje maličkost!“

Dlužno podotknout, že na rohu ulice Kouzelníků „jeho maličkost“ málem srazil na kolena rozjetý povoz, a nebýt toho, že jsem Svatého na poslední chvíli vytáhl zpod kol, ukončil by nejspíš předčasně svou pozemskou misi, jelikož se kočí řítíl dál, jako by se nechumelilo.

Zenas přebýval v obyčejném činžovním domě o sedmi poschodích, z nichž dvě nejvyšší byla očividně přistavěna načerno, což ovšem nikomu nevadilo, protože když v Římě podmažete stavebního inspektora, můžete si postavit úplně cokoliv, kteréžto anarchie všichni nestydatě využívali, a proto také zpravidla většina baráků vyhořela anebo se zřítíla. Přitom se v centru Říma platila tak vysoká pojistka, že si každý nechal raději zajít chuť.

V přízemí čísla popisného osmdesát dva se nacházela pizzerie, kde prodávali znamenité smažené rybičky. V prvním patře sídlilo několik advokátních kanceláří, mezi nimi i Zenasova. Tvořila ji jediná obrovská místnost s výhledem na dům na protilehlé straně uličky. V koutě za stolem se tyčila laciná busta nového císaře Nerona, na kterou se tu přísahal.

„Vítám vás, vítám vás, vítám vás.“ Ačkoliv malého vzrůstu, vypadal Zenas docela neškodně. Jeho zjev poukazoval na řecký původ - každopádně nás zahrnul přívalem bezchybné řečtiny.

Svatý ho zasvětil do svého případu. Já se mezitím natáhl na lavici a trochu si zdříml. Zdálo se mi o Selmě a jejím hruškovitém poprsí. Svlékala se. Pomalu, svůdně. Přestával jsem se ovládat. Vrhla jsem se na ni. „Dávej si pozor na Mariannu, Timmy,“ špitla mi do ucha.

Náhle jsem se probudil. Svatý mě tahal za ztvrdlé přirození a šeptal: „Vstávej, hošánku, máme návštěvu.“

Posadil jsem se a tunikou zahalil své vzdouvající se mládí. Předě mnou stál robustní muž s prošedivělou bradou. Byl to Skála, zvaný též Prostřáček Šimon Petr. „Nazdar Time! Buď zde vítán.“ Měl hluboký hlas a pevný stisk. „Nezdálo se ti náhodou o Marianně Williamsonové?“ Samozřejmě že nemohl vyslovit tohle jméno, stejně jako já nemohl snít o Selmě, jejíž hologram jsem měl spatřit až za nějakých třicet let. Problém je, že se mi tyhle příznaky vrtají nejenom do snů (ačkoliv i to je průsvih, zvláště když se živíte náboženstvím), ale pronikají do mých myšlenek i za bdělého stavu, třeba když píše své evangelium.

„Nejenže neznám žádnou Mariannu Williamsonovou, ale neznám ani vás,“ pronesl jsem upjatě. Pak jsem však trochu nejistě dodal: „Anebo snad ano?“

„Tomu klukovi to docela pálí.“ Skála mluvil sám proti sobě, ale je možné, že jsem se přeslechl. Svatý však vyhlížel poněkud nervózně. „V každém případě se můžete, mládenci, vyspat přímo tady. Tohle je křesťanský dům, víte?“

Skála si přihnul piva z kameninového džbánu, stojícího v rohu místnosti. „Majitelkou je bohatá vdova Flavia. Křesťané u ní nemusí za ubytování nic platit. Hradíme jen náklady na údržbu.“ Petr se usadil do Zenasova křesla. „Nuže, bratře Zenasi, jak to se Saulem vypadá?“

Svatý vycenil zuby. Nesnášel, když mu někdo říkal Saule nebo Šavle. Petr to moc dobře věděl, a proto ho zásadně jinak neoslovoval. Určitě neprozradím žádné teologické tajemství, když vám prásknu, že se Petr a Pavel měli rádi jak kočka a pes.

„Ten případ máme už předem v kapse,“ odvětil Zenas, otvíraje přitom tlustý fascikl. „S nařčením z rouhačství si poradíme raz dva. Obvinění z podněcování nepokojů je možná o něco závažnější, ale i kdyby se nám ho nepodařilo vyvrátit, trest bude vcelku snesitelný. Jen takové malé klepnutí přes prsty, řečeno slovy římského práva.“

„K procesu nedojde dřív než za rok.“ Svatý se vyklonil z okna a s nelibostí hleděl na přeplněnou ulici. „Doufám, že máš pro mne pokoj s oknem do dvora. Z toho kraválu bych se zbláznil.“

Skála významně zakašlal: „Budeš si muset zvyknout, Šavlíku. Jinak to nejde. Trocha askeze ti neuškodí.“

Zenas se obrátil ke Svatému: „Je třeba, abys soudci nahlásil svůj příjezd. Už jsem připravil žádost o propuštění na kauci. Neměl by to být žádný problém.“

„Chtěl bych být uveden ke dvoru.“

Petr vyprskl smíchy. „S tím se rozluč, Saule.“

„Nezapomínej, že mám římské občanství, Skálo.“

Jakmile zaslechl přezdívku, kterou lidé obvykle vyslovovali jen za jeho zády, zatvářil se Petr znechuceně. „Nero je totiž antisemita. Já bych o tom mohl vykládat! Patřím totiž k několika málo Židům, kteří jsou zváni na Palatin. Ti však představují výjimku, která potvrzuje pravidlo. A to pravidlo je značně restriktivní, ačkoliv Petronius prosazuje systém kvót. Semité a Skythové zatím bodují jen v oblasti textilního průmyslu a stavebnictví.“

„Tak za prvé - já jsem křesťan. A za druhé se mi doneslo, že Nero uvažuje o konverzi...“

„I tak se s tím rozluč, Saule.“ Skála stál neochvějně na svém. Já však věděl, že jestli si Svatý umanol proniknout k Neronovi a mezi dvorské kruhy, tak se tam dříve nebo později na beton dostane.“

V té době křesťanství zaznamenalo v řadách římské společnosti nebývalý úspěch, především díky obstarožním matronám, které neměly nic lepšího na práci. Svůj okruh posluchačů jsme přirozeně našli i mezi otroky, kterým naše učení znělo jako rajská hudba. Jestli zkoušíte jako pes na zemi, užijete si o to víc po smrti, pokud jste ovšem dobrým křesťanem a platíte řádně příspěvky. Avšak Nero, tehdy přibližně stejně starý jako já, si báječně užíval už na světěездеjším a sotva bychom ho podle mého názoru mohli přesvědčit o tom, že se bude mít ještě lépe, až natáhne bačkory.

Přidělili nám pokojík v šestém poschodí přímo nad ulicí. Strop podpíraly trámy, prožrané červotočem, ale naštěstí se během našeho pobytu nezřítil. Propadl se až několik měsíců poté, co jsem se s Flavií coby její duchovní rádce a milenec odstěhoval na Aventin. Svatý pak našel útulek v nedalekém obydlí šlechtických křesťanů.

Navzdory svinstvu a nepořádku, v nichž se Řím před požárem přímo topil, jste se ve městě nenudili, pokud vám ovšem nescházel zvědavý a nebojácný duch. Nuda nehrozila zvláště v případě, že vás postihla ta smůla a vaší kauzy se ujal tak neschopný právník, jakým byl Zenas. Jsem si jistý, že ho Skála vybral schválně. Nakonec Svatého soudili za organizování vzpoury proti Římu a především díky Alexanderovi, bronzáři z Efesu, byl

uznán vinným. Alex vyslyšel ponoukání předsedy senátu a nakydlal na Svatého spoustu špíny, čímž se přičinil o to, aby se ze Svatého stal mučedník, což je název jedné z profesí nás svatých.

Ale ještě předtím, než dostal Zenas příležitost plně předvést svou nekompetentnost, pohyboval se Svatý na svobodě a oblažoval svým kázáním celé město. Římské období bylo doslova vrcholem jeho kariéry. Přitom neztrácel kontakt ani s obcemi věřících v Malé Asii. Nejen že křesťanství vděčilo za svůj vznik jeho vynalézavosti, ale drželo se při životě a sílilo díky jeho nevyčerpatelné energii, mistrné schopnosti prodat naše logo - kříž - a v neposlední řadě jeho dopisům. Postupně se mu povedlo vyšachovat Jakuba a celou jeho jeruzalémskou skyadru, která už neměla pro příště nejmenší šanci a musela sklápnout. Když Římané zplundrovali Jeruzalém a zbořili chrám, ztratili Jakubovi přívrženci veškerý vliv a centrum církve se přesunulo do Antiochie a do Říma, který převzal funkci jakési křesťanské metropole západu navzdory tzv. Neronově pronásledování. Tohle „pronásledování“ berte jako bohapustý výmysl. Neronovi prý nešlo o nic jiného než o to, aby ušil na křesťany boudu a svedl na ně požár Říma, což je ovšem lež jako věž.

V Římě se v době našeho příchodu nemluvílo o ničem jiném než o nové Glauconově hře *Dva klíčky k jednomu zámku*. Za každou cenu jsem ji chtěl vidět. Jeden předobrá křesťan, jenž shodou okolností pracoval v předprodeji vstupenek, nám obstaral dva volňásky. Divadlo bylo malé a hezké. Pontusané se svým *faux gallique* by řekli *bijou*. Nacházelo se v postranním křídle paláce, který patřil Petroniovi, nejelegantnějšímu muži říše římské, jak se alespoň nechával titulovat na plakátech. Náležel k nejlepším přátelům císaře a napsal mnoho nemravných knih, které povětšinou cenzura zakázala, a to i přes mé rozhodné protesty. Mohl jsem si s klidným svědomím dovolit protestovat, protože v mé diecézi nechte nikdo nic, včetně mne a Atalanty, jelikož ani my jsme od chvíle, kdy nám přinesli televizor zn. Sony, nepřelouskali ani řádku.

Divadlo bylo vyprodané do posledního místečka a hra byla nesmírně vtipná, i když druhé dějství poněkud pokulhávalo za prvním. V hledišti jsme zahlédli spoustu místních celebrit a Svatý se neustále chvástal, že ještě než dá sbohem tomuto slzavému údolí, všechny do jednoho obrátí na víru. Aby nám předvedl své umění, ukecal několik bohatých paniček a poté zreorganizoval římskou křesťanskou obec, což ale nebyl takový kumšt,

protože Skála neměl nejmenší smysl pro organizaci a římsí bratři vlastně organizováni vůbec nebyli. Přesto anebo právě proto napětí mezi Svatým a Petrem vzrůstalo a ke konci se to už pomalu nedalo vydržet.

Po představení jsme v korzujícím davu narazili na samotného autora. Glauconovi za ten čas, co jsme se neviděli, narostlo břicho, ale stále byl plný optimismu a dobré nálady. „Těpic, Svatý...! Nazdar, ty bejku!“ Glaucon propadl utkvělé představě, že jsem nějaký nadsamec, což byla ostatně pravda, alespoň tenkrát. Proto se také dneska denně modlím za svou hříšnou duši.

„Vynikající podívaná,“ pochleboval mu Svatý. „Dokonale vypointované, ve druhém jednání se sálem nesly salvy smíchu. Stěží bychom hledali diváka, jenž by nebyl hluboce zasažen autorovým vtípem a především moudrostí, jež celé dílo korunuje a povyšuje ho nad běžný škvár, který mu nesahá ani po paty.“

„Vynikající kritika, kámo. Na markýze se bude skvěle vyjímat. Pojd'te, kluci! Petronius pořádá večírek.“

Tak jsem byl pozván na svou první - a třeba přiznat, že v mnoha ohledech také nejlepší - *party* v Římě. Ačkoliv křesťané v tehdejších dobách s oblibou vpálili každé Římany organizované zábavě cejch bezuzdných orgií, ve skutečnosti tyto společenské akce sexem spíše šetřily, až na obvyklé exhibice mladičkových otroků a otrokyň. Jim podobné však nabízejí noční podniky v každém venkovském hnízdě po celém světě.

Většina Petroniových hostů hrála bridž. Rozlehlá hala byla celá poseta stolečky, za nimiž římská smetánka mastila karty, zatímco se z dále linuly tóny hudby. Další místnost sloužila jako diskusní sál. Lidé, libující si v rétorice, zde cvičili svůj ostrovtip a jeden na druhém zkoušeli nové epigramy a bonmoty. Sem zamířil i Svatý. Táhlo ho to k Petroniovi, malému, vysušenému mužíčkovi, který tu rozpřádal debatu s nejbřitšími jazyky v Římě.

Já se vydal raději do jídelny s bohatě prostřeným švédským stolem. Dokud jsem bydlel v té pitomé ulici Kouzelníků, šilhal jsem bez ustání hladu, protože společná křesťanská vývařovna se mohla směle rovnat hladomorně a místo napařádných vdoviček, které nás obskakovaly v Jeruzalémě, tu ušmudlané cuchty roznášely vařenou kukuřici.

Už už jsem se pustil do lákové kančí pečinky, když vtom mě kdosi zezadu sevřel v mocném objetí. Prudce jsem se otočil. Za mnou stála Priscilla

s rozzářenýma očima. „Vítám tě v Římě, Timíčku.“

„Proboha, co tady děláš?“ Obávám se, že ta věta nezněla příliš srdečně, ale Priscilla stejně neměla pro takové nuance smysl. Měla plnou hlavu toho, co si o mně vymyslet do svého deníčku. V jeho alexandrijském vydání napsala, jak jsem byl pohnut a nadšen, když jsem ji znovu spatřil v paláci císaře Nerona na Palatinu. Upravila fakta podle svého a ze mne tím vlastně udělala blbečka. Tak si ostatně počínala nejen v umění, ale i v životě.

„Provádala jsem se za Glaucona. Musela jsem. Byl by se zabil, kdybych ho nevyslyšela. Dodávám mu vnitřní sílu, které se mu nedostává především díky jeho chladné, vypočítavé matce, pro niž vždycky znamenal obchod s Krétou víc než její syn. Snažím se nahradit nedostatek mateřské lásky tím, že se zcela obětuji jeho kariéře, která dosahuje poslední dobou svého zenitu, takže podléhám pokušení vrátit se sama na jeviště se svou vlastní taneční skupinou...“

„Kde je Aquilla?“

„V Efesu. Takový dobrák...!“

„Rozvedli jste se?“

Priscillin smích zurčel jako horský potůček. „Ty jsi ale staromódní! Nezapomínej, že tady se žije úplně jinak. To víš, římsští zhýralci... Tady se rozvodem nikdo neobtěžuje. Prostě jsem si vzala i Glaucona.“

„Vy jste bigamisti!“

„*Chéri*, ty to ale určitě nikomu neprozradíš, spoléhám na tebe!“

„Dobrá. Ale neříkej to Svatému!“

„Stále ještě spolu provádíte ty ohavnosti, odporující zákonům přírody?“

„Už dávno ne!!! Co si o mně vůbec myslíš? Že jsem nějaká bůža?“ Bóžou v Římě nazývali homosexuála, který se nechal piglovat do zadku a miloval zápasy v boxu, což byla vůbec záležitost teplajzníků, jak ostatně každý ví. Za starých časů se bůžám říkalo spodci a jejich souložníkům svršci. Tuším, že to byl Platon, kdo napsal, že pro každé „dole“ se najde nějaké „nahore“, takže si vlastně každý může pěkně zašoustat.

Naštěstí si na Priscillina nakladatele došlápli ještě před vydáním deníků šikovní právníci. Egypťské zákony na ochranu osobnosti jsou mimořádně přísné, a tak Priscilla musela všechny své nechutné pomlavy, dotýkající se mé a Svatého cti, z knihy vypustit, anebo alespoň zmírnit jejich osten. Přesto si neodpustila pár štiplavých nářeků. Podivila se například nad tím, jak strašně jsem od našeho posledního setkání sešel. Přitom to byla ona,

kdo vypadal jak stará rašple, kdežto já byl ve svých sedmadvaceti letech v rozpuku sil a krásy.

Zatímco jsme si pochutnávali na šťavnaté kanci kýtě, Priscilla se pochlubila: „Teprve po příchodu do Říma jsem zjistila, jak jsem tu populární. Stala se ze mne legenda. Pověst o mých skvělých tanečních a recitačních večerech v Efesu byla rychlejší než já a náš hostitel Petronius tvrdí, že přednáším dokonce lépe než sama Sapfó,“ dodala rychle ve strachu, že prchnu dřív, než mi stačí všechno vysypat.

„Kdepak je Glauconova žena, když už přišla řeč na *les filles*?“ Při rozhovoru s Priscillou jsem pokaždé sklouzl k *faux gallique*.

„Zůstala v Efesu. Se Stephanií. Alespoň se to povídá. Je mi to egál. Shirley MacLaineovou jsem včas varovala a bud si jistý, že ta se v Efesu hned tak neukáže. Ještě že jsme se jich obou s Glauconem zbavili. Pochop, my dva jsme stvoření pro úspěch. Nemám na mysli žádný pomíjivý sukces v divadle. Hovořím o *dějinách*. Vždyť už nás považují za legendy...!“

„Jo, už se o vás mluví na každém rohu. Hotový mýty...“

„Nedělej si z toho srandu!“ Priscilla po mně šlehla zlostným pohledem a přivřela víčka, pokrytá silnou vrstvou purpurových stínů a lemovaná tlustou černou linkou. Rty zvýraznila křiklavě červenou rtěnkou. Zasedlá dáseň zůstávala očím veřejnosti skryta, neboť Priscilla již dbala důsledně na to, aby při smíchu neotvírala ústa.

„S Glauconem jsme se potkali na jednom z Petroniových *soirées* a hned jsme si padli kolem krku. V té době už byl miláčkem celého města, stejně jako já. Došlo k tomu, tuším, po mém třetím recitálu, o kterém jsi již možná slyšel. Jedná se o ten, při němž císařova teta omdlela vzrušením. Timmy, nyní tě prosím o naprostou upřímnost. Zahlédla jsem tě dnes večer v obecenstvu. Pověz mi, co si myslíš o *Dvou klíčcích*? Ale na rovinu!“

Kdykoliv chtěla Priscilla znát váš upřímný názor na práci některého svého přítele, neškodilo dávat si bacha. Proto jsem odpověděl: „V životě jsem se tak nenasmál!“

„Nedívím se, že tě to chytlo za srdce,“ pronesla opovržlivě. „O divadle a pravém umění nemáš ani ponětí. Podle mého mínění je to příšerná komerce. Podbízivý ústupek pokleslému vkusu mas. Banální zápletky, otřepané vtípky. Jistě, diváci laciný humor milují, ale to snad ještě nic neznamená. Publikum je v podstatě nevzdělaná cháska. Ale Glaucon má na víc! Na to já mám nos. Já i celý svět s dychtivostí čekáme na Glauconovu *Mé-*

deu...!“

„S tebou v titulní roli...?“

„*Tiens!*“ Samou radostí nad mým novým nápadem Priscilla vesele zateskala. „*Pourquoi pas?*“

Vtom se k nám připojil sám velký dramatik. „Ahoj Time! Jsem rád, že tě zase vidím. Právě jsem vedle zahlédl Svatého. Jako za starých časů, zase všichni pohromadě v Babylonu na Tiberu. Jakkpak se ti líbila moje hra?“

„Docela legrační,“ odvětil jsem.

„Přesto bychom dokázali napsat ještě lepší, ne?“ prohodila Priscilla a v očích se jí přitom zračila závist na úspěch druhého.

Potom se k nám připojila tmavovlasá dáma. Působila velice elegantním dojmem, který kazil pouze její kobyli chrup, na nějž nás s gustem upozornila Priscilla. Byla to bohatá křesťanská vdova Flavia, do jejíhož honosného domu na Aventinu jsem se o týden později nastěhoval. Ve funkci jejího duchovního poradce a souložníka jsem tam potom setrval několik měsíců. Svatý se zalykal vzteky, nicméně i on musel přiznat, že život v šestém patře barabizny čp. 82 se už dále snášet nedal.

Oddaná křesťanka Flavia mu naznačila, že si u stolu a v loži vystačí pouze s jedním duchovním vůdcem a on že jím rozhodně není, takže se Svatý musel spakovat a ubytovat se u jakési křesťanské rodiny na druhé straně kopce. Třeba dodat, že Svatý kolem našeho domu pořád brousil jako hladový pes, ale ta dobrá duše Flavia ho ke mně nikdy nepustila. Ovšemže ji ani ve snu nenapadlo, že bych mohl mít se Svatým nějaké techtle mechtle. Po pravdě řečeno, Svatého aktivita v tomto směru už poněkud polevila, především díky věku a starostem s prodlužujícím se soudním sporem, a také já se nechal přemluvit k milostným hrátkám, jen když jsme spolu byli sami, k čemuž zase nedocházelo tak často.

Křesťanská komunita v Římě se záhy rozdělila na dva tábory. V jednom stanuli fanoušci Svatého, zatímco ve druhém příznivci tupého Skály. Jako obvykle upoutal větší pozornost Svatý. Římané jsou celí diví do metafyziky a žonglování, a protože je Svatý mistrem obojího, brzy získal před Skálou obrovský náskok. Petr byl totiž pověstný suchar a děsně nudný a úzkoprsý kazatel, takže ho do lepších domů ani nezvali, přestože Ježíš svěřil klíče ke království nebeskému jemu a nikoliv Svatému, který zase ale sršel vtipem, takže se o něj mohli porvat, a tím pádem ten správný klíček vlastnil on.

Vědom si potíží, s nimiž se budu nejspíš potýkat při práci na obnově dnes ztracených evangelií, dopisů a pohlednic, pojednávajících o vzniku křesťanství a Ježíšově životě, strávil jsem drahně času s Markem. Vypsal jsem si spoustu poznámek z jeho textu, který vycházel především z toho, co Markovi navykládal Skála, protože ten byl skoro negramotný a uměl se sotva podepsat.

Marek byl tak laskavý a dovolil mi opisovat ze svého evangelia. Zdráhal se jen uvěřit tomu, že o dva tisíce let později vyjdou naše dnešní snahy málem vniveč. Pokoušel jsem se mu pokud možno srozumitelně vysvětlit, co mi Chet, doktor Cutler a Marvin sdělili o počítačových virech. Marek však nedokázal pochopit ani základní principy. Koneckonců, je tomu již skoro čtyřicet let. K našemu setkání došlo ještě před velkým požárem.

„Říkáš, že se ti to všechno zdálo?“ Marek dřepěl na hromadě koberců, které právě dorazily z Persie. Já se usadil za stolem a opisoval z Markova rukopisu Ježíšův rodokmen.

„Zdálo... to není ten správný výraz. Já si všechno *pamatuji*, rozumíš? Vybavuji si vše do nejmenších podrobností. Jak život v Římě dnes, v roce 64 léta Páně, tak i život v Římě po požáru.“

„Po jakém požáru?“

„Shoří úplně celé město. Tuším, že požár vypukne letos...“

„Neblázni, Time. Snad si nemíníš hrát na proroka? Těch se v Římě potlouká...! Falešných Mesiášů je tu víc než v samotném Jeruzalémě...“

„Kdepak, ten oheň bude naprosto reálný. Stejně jako jsem reálný já... jak alespoň doufám.“

Při psaní těchto řádek mě ruší neustálý šum. Zaplnil každičký kout pracovny v mém biskupském bungalovu. Dnem i nocí mě bombardují radiové vlny různého rozsahu. Asi bych měl přestat, dokud to záření neustane, ale v tom případě bych svou práci asi nikdy nedokončil.

Později jsem si všiml, že hukot začíná, sotva se pustím do vyprávění svatého příběhu. Jakmile vstanu od stolu, halas ustává. Ze by v tom měl prsty doktor Cutler? Navzdory tomuto rušení musím ale pokračovat, zvláště když se mi podařilo navázat spojení s Markem, a to v ten nejlepší možný okamžik a na tom nejlepším možném úseku mé paměti. Docela hezky jsme si podebatovali, přestože jsme tenkrát o významu slova „hologram“ neměli ani ponětí, jelikož já tenkrát zdaleka nevěděl, co vím dnes, a Marek postrádal jakoukoliv představivost.

„Abys tomu rozuměl, Marku. Já to právě teď smolím, i když vlastně ne teď, ale mnohem později.“

„Co mi tu vykládáš! Vždyť tu přímo před mýma očima opisuješ celé stránky z mé knihy,“ zamručel Marek. „Měl bys asi vědět, že Zenas - bídny advokát, ale vynikající odborník na autorské právo - již zaregistroval mé dílo v Tabulariu.“

„Neboj, já to nebudu publikovat dřív než za dva tisíce let. Čestné slovo.“ Potom jsem Markovi stručně vylíčil, pokud byl ovšem vůbec schopen takové informace vsřebat, co se přihodí v daleké budoucnosti.

K mému velkému úžasu vůbec neužasl. „Démoni jsou všude a my hned věděli, že se Ježíšovi v Getsemanské botanické zahradě něco přihodilo. Takže je docela možné, že říkáš pravdu. Jestli je to ale pravda, tak proč bych nemohl schovat své evangelium v jedné z hrodek na Appiově silnici, kde by si ho potom tvoje přítelkyně Selma...“

„Ne Selma, ale Chet...“

„Správně, Chet... Tak ten Chet by si ho tam potom mohl klidně vykopat.“

„Uvědom si, že Markova nahrávka prostě neexistuje, a tím pádem nemůže existovat ani žádný Markův text. Tohle...,“ zapíchl jsem prst do rukopisu, „...tohle zmizelo anebo vlastně zmizí beze stopy, stejně jako zmizí jakákoliv zmínka o tobě a o všech ostatních evangeliích.“

„Kecy! Vždyť ty papíry vidím přímo před sebou. Skutečné jako... jako tenhle koberec.“ Popadl baktrijský koberec a rozprostřel ho před sebou jako rozený obchodník, kterým ostatně také byl.

„Ano, jsou skutečné. Stejně jako ty a stejně jako ta rohožka. Reálné jsou ale jen díky tomu, že jsem reálný já. Vy jste na mé nahrávce. Na jediné nahrávce, která přežila nezablokována.“

Marek praštil koberečkem. „Takže já existuji pouze v tvé paměti?“

„Přesně tak, uhodil jsi hřebíček na hlavičku. Pouze v mé paměti, jejíž obsah se bude pochopitelně od dnešního stavu podstatně lišit. Kupříkladu až se mi překulí šedesátka, tedy v době, kdy mě bude otravovat to příšerné bzučení... Slyšíš to taky?“ Zaslechl jsem náhle onen podivný zvuk. Zdálo se, že vychází přímo z rukopisu na stole.

Marek přikývl a strachy zbledl. Pokoušely se o něj mdloby. „Takže jakmile za tebou zapadnou dveře, já přestanu existovat?“

„Obávám se, že ano. Ale neboj, podle mého názoru nebudeš vůbec nic

cítit. Pokud je mi ale známo, tak opravdový Marek, to jest ty sám, je v roce 96 našeho letopočtu, odkud přicházím a kde si tě právě teď vybavuji ve vzpomínkách, ještě naživu.“

Marek zamhouřil oči. „Vidím lidi v podobě stromů... přicházejí ke mně...“

Honem rychle jsem podle jeho diktátu začal zapisovat. K večeru jsem měl už skoro celý příběh. Chyběl sice Ježíšův únavný rodokmen, zato jsem si poznamenal spoustu nových a nesmírně poutavých informací, které musel nakonec Marek na příkaz svého nakladatele z konečné verze vypustit, jako například velice zajímavou kapitolu 254: „Necht' v mém nitru nezní jiný hlas kromě Božího a žádná sobecká myšlenka necht' od této chvíle neřídí naše kroky.“ To prý Ježíš řekl přímo Heleně Schucmanové.

Svou verzi Markova vyprávění jsem kvůli té bandě čmuchalů uschoval na bezpečné místo, kde ji nikdo nenajde. Mezitím jsem pokračoval v práci na svém evangeliu. Psal jsem o posledních dnech svatého Pavla v Římě i o tom, co jsem na vlastní oči spatřil na Golgotě, kam jsem se nakonec musel vypravit - pravděpodobně prostřednictvím vlaku z Westportu, jelikož v Makedonii žádný podobný spolehlivý dopravní prostředek nemáme.

KAPITOLA 15

Svatý by se třeba na hlavu postavil, jen aby se vlichotil Petroniovi, ale *arbiter elegantiarum*, rozhodčí ve věcech vkusu, jak se Petroniovi říkalo, ho přesto nemohl vystát. Proto jsem se musel sám ujmout úkolu šířit křesťanství na pověstných „Petroniových čtvrtcích“, kterých se účastnil každý, kdo v Římě něco znamenal. Na programu býval zpravidla bridž, kterému Petronia naučila podle jeho vlastního vyjádření Selma Suydamová. K Petroniovi se ovšem díky svému bigamickému svazku s Glauconem, arbitrovým nejoblíbenějším dramatikem, veřela i Priscilla. Já vděčil za pozvání především svým zlatým kadeřím a pomněnkovým očím.

Ano, Petronius mě toužil dostat do postele, ale vězte, že mezi námi k ničemu nedošlo. Jak dnes již vím, zasloužilo se o to pokročilé stadium otravy olovem. Arbitrovi kuchaři totiž připravovali veškerou stravu v olovených hrncích a jídlo servírovali na olovených talířích, takže Petroniovi nakonec vypadaly skoro všechny vlasy, trápil ho ekzém a bolesti hlavy. Byl úplně impotentní a pořád jím lomcovaly záchvaty rozmrzelosti.

Přesto v sobě nezapřel autora *Satyriconu*. Stále ještě kolem sebe trusil vtípky a sarkastické poznámky. „Jelikož je olovo nejdražším kuchyňským kovem, je otrava olovem výsadou skutečných boháčů.“ Tato typická ukázka jeho jízlivosti se stala jednou z nejoblíbenějších vět římských horních deseti tisíc.

„Posaď se, chlapče,“ pobídl mě jednoho večera Petronius. Nacházeli jsme se právě v mramorové síni, určené k hlubokomyslné konverzaci. Kromě nás tam v onu chvíli korzovalo na dva tucty dalších mudrců - výhradně mužů. Petronius zásadně nedovoloval, aby v jeho domě jiskřily duchaplností i ženy - na rozdíl od císaře, jenž se dosud nevymanil z područí své hrůzostrašné matky a sester, které si ze všeho nejvíce libovaly v kartách a kanadských žertících. Vůbec mě nepřekvapilo, když jsem se později dozvěděl, že Nero svou mámu utopil.

Pod arkádami z nažloutlého alabastru posedávali karbaníci, plně zaujati hrou. Povětšinou si něco brumlali a mumlali, pokud zrovna nevykřikovali věty typu „Bože můj, co jsem to zase provedla!“ jako Priscilla, která předstírala, že umí hrát bridž (ona ostatně předstírala úplně všechno) až do doby, kdy jí došlo, že dokud tuto hru perfektně nezvládne, nebude ji Petronius zvát na své diskusní čtvrtky. Chodila tedy na doučování k jednomu syrskému otrokovi. Levantinci jsou vůbec z jakéhosi záhadného důvodu v karetních hrách mistry nad mistry. Mají to podle mého názoru v krvi anebo alespoň v prstech. Každopádně se Priscilla každým dnem zdokonaľovala, takže ji nakonec zvali všichni včetně císaře, i když za to mohla děkovat hlavně Glauconově popularitě. Já sice ke dvoru nikdy nepronikl, nicméně s Neronem jsem se setkal.

Seděl jsem na stoličce vedle Petroniova mramorového trůnu, zatímco mě arbiter vískal ve vlasech. „To je ale pošušňáníčko, to je ale nádhera,“ slintal blahem Petronius. Jeho ledabylou intonaci imitoval celý Palatin.

„Olověné pošušňáníčko, pane?“ zavtipkoval jsem.

„To záleží na tom, jak moc tě naláduju,“ pronesl dvojsmyslně a uchopil jeden pramen. Škulbl s ním tak nešetrně, že mi bolestí vyhrkly do očí slzy. „Pro tuto chvíli jsou pořád ještě zlaté a husté, ale počkej časem...“ Petronius uvolnil stisk. „Teď mi něco pověz o tom nudném Židovi, se kterým jsi přicestoval. O tom, co vypadá jako opičák.“

„No, on je Pavel spíš křesťan...“ Petronius mi naplnil číši vínem. Naběračka, kterou naléval ze džbánu, byla vytepána z čistého zlata a ozdobená

smaragdy. Petroniovi sloužila jako měřítko při posuzování krásy všeho ostatního. Přitiskl ji například k tváři mé přítelkyně a milenky Flavie a povídá: „V porovnání s mou naběračkou jsi sotva třetinová.“ A to si mohla gratulovat, protože takového komplimentu se jen tak někomu nedostalo. Mě postavil sběračce na roven, čímž jsem se zařadil do nejvyšší kategorie.

„Z východu se sem furt hrne spousta nových náboženství a většina z nich má jepičí život. Člověk nikdy neví, které z nich vydrží a které zajde na úbytě. Před dvěma sty padesáti lety, když do města dorazil kult bohyně Kybelé, sotva kdo předpokládal, jaké významné místo zaujme na našem pantheonu. Třeba se Ježíš taky uchytl. Kdo ví? Ostatně, záleží na tom vůbec? Koneckonců, realita je jen sen.“

Svémi slovy mě Petronius takřka šokoval, přesto jsem dál jako uhranutý zíral na jeho orlí nos a svrštělou tvář, z níž visely laloky vyschlé kůže. Připomínal mi Lazara, tak jak ho popisovala Mary Bakerová-Eddyová. „Pokud jsem správně pochopil Pavla, ten váš Ježíš prohlašoval, že se přičiní o konec světa. Tím si ale podle mě dost nešikovně naběhl! V případech, že se podobná předpověď nesplní, hrozí totiž nebezpečí pořádného fiaska.“

„My ale netrváme na žádném přesném datu. Tvrdíme jen, že konec světa jednou nastane a že na něj musíme být připraveni. Tím, že Kristus zemřel za naše hříchy a vstal z mrtvých, Bůh pouze odstartoval závěrečnou fázi.“

Vida, už tenkrát jsem prosazoval novou linii, kterou razil Svatý.

Petronius si dál pohrával s mými lokny. Byl jsem tehdy mladičký, chytrý a k zulíbání. Pošimral mne na krku. Petronia chlapecké šíje nesmírně vzrušovaly.

„Možná víš, že pro nás, opory tohoto společenského zřízení, neexistuje žádný Bůh anebo bozi. Existují jen útržky vzpomínek z předcházejících životů a z jiných světů, třepotající se jako stíny v lidském vědomí. Zmatené útržky vzpomínek na skutečné události anebo spíše na události stvořené fantazií, neboť umění a imaginace je vždy lákavější než realita, čehož je triumfálním důkazem tato naběračka, která zároveň dokládá, že umění je duši mnohem užitečnější než holá realita. Ergo kladívko, bůh je pouhým výtvozem představivosti, což znamená, že sis spolu se svými přáteli vyfantazíroval velice komplikovanou sortu boha, zatímco já se nikdy žádným bohem v myšlenkách nezatěžoval. Neuznávám nic jiného než materii. Sluneční svit, příboj omývající rozeklaná skaliska našeho Velkého Řecka, kro-

tonský přístav hlučící pod poledním sluncem. Pokud o něčem vůbec sním, pak o mladých klucích z dob, kdy jsem já sám byl mladý. Tenkrát mnou zmítala neposednost... Se svou jachtou jsem brázdil mořskou hladinu a neustále hledal něco nového. Leč skaliska na pobřeží zůstávala neměnná a rovněž pestrobarevné chrámy neexistujících, avšak tím více uctívaných božstev byly pořád stejné. Vzpomínám na jinocha, který se kdysi před dávnými lety vrhl z krotonského mola do zelenomodré hlubiny. Chtěl doplavat na mou loď a spočinout v mém objetí. Jenže zelenomodrá hlubina skrývala ostrý útes a on si o něj roztránil lebku. Místo milující náruče brány podsvětí... Jemná pokožka, pot slaný jako mořská voda... Jediné božstvo, které jsem kdy vyznával! Dnes se obejdu i bez něj, jelikož i já se čím dál více hroužím do svého stáří. Ráno jsem si všiml, že mi odumírá malíček. Kdybych nebyl stoik, asi by mě to dost rozladilo. Naštěstí se stále ještě umím radovat z krásy, kochat se pohledem na narůžovělou pokožku a dotýkat se jí, stále ještě dokážu vychutnat nádheru své skvostné naběračky. Bez ohledu na to, jestli máš všechny prsty anebo ne, perfektně provedené umělecké dílo je jediným bohem, kterého se vyplatí uctívat. Samozřejmě kromě boha, jenž nás právě poctil svou návštěvou...“

Navzdory chybějícímu prstu vyskočil Petronius s udivující rychlostí na nohy. Všichni přítomní se postavili do pozoru, aby vzápětí klesli na kolena před božským Augustem Luciem Domitiem Ahenobarbem, známějším ve světě pod jménem Nero.

Nero vyhlížel lépe, než by se dalo usuzovat z jeho portrétu na mincích. Obličej mu roubily slámově plavé vlasy a pyšnil se urostlou postavou. Kdyby ho nehyzdila cejcha, jak v Lystře říkáme vypasenému břichu, byl by docela fešný. Takhle vypadal jako těhotný. Plet' měl stejně nezdravou jako Petronius, za což mohl stejně jako Petronius děkovat otravě olovem.

„Jen povstaňte, povstaňte. Nastavte své loajální tvářičky blahodárné záři boha Slunce!“ Hovořil dokonalou, i když poněkud jevištní řečtinou. Řečtina byla u dvora jazykem číslo jedna, což příšerně rozčilovalo starou patri-cijskou gardu, která kdoví proč pořád zarputile visela na latinské kultuře. I bez toho, co vím dnes, se dalo předpokládat, že ho nečeká dlouhá vláda, nicméně ve své době byl v intelektuálních kruzích náramně populární a řecký svět ho vynášel jako hrdinu, především kvůli jeho veřejným vystoupením, při kterých boxoval, hrál a zpíval písničky o utrpení a úmorné dřině sběračů bavlny na březích Mississippi... vlastně Nilu.

Svatý se dostal do Neronovy blízkosti pouze jedinkrát, a to díky mně. Prozradil jsem totiž Petroniovi, jaký je Svátý výtečný stepař a žonglér. Petronius si jej poslechl a pak ho pozval na sobotní dýchánek na Palatin. Já tam tenkrát zrovna chyběl, ale Glaucon ho viděl a podle jeho slov nebyl Svátý nikdy v lepší formě. Pochopitelně i tady přednášel při stepování a žonglování z evangelia, což Nerona pobavilo tak, že se mohl počurat smíchy. Když začal odříkávat rodokmen, válel se prý císař s hlasitým řehotem po zemi. Historka o zmrtvýchvstání, *crème de la crème* celého příběhu, pak Nerona docela odrovnala.

Svatý však prskal vzteky kvůli tomu, že ho všichni berou jenom jako pouhého baviče a komedianta, ale když ho císař požádal o soukromé hodiny stepování (mimochodem, Nero byl vynikající výrazový tanečník a jednou dokonce zazářil po boku Priscilly v Glauconově verzi známého hitu „The Saints Go Dancing In“), s potěšením přijal. Pak ale vyhořel Řím a Svátý byl zásluhou advokáta Zenase popraven.

Vždycky jsem uvažoval nad tím, kam by asi směřoval historický vývoj, kdyby osud nezasáhl a Svátý mohl s Neronem absolvovat všech dvanáct lekcí stepování s okovanými i neokovanými podrážkami. Vsadím se, že by Svátý dokázal získat císaře pro naši víru. *Křesťan* Nero! Jenže dnes už nemá cenu spekulovat nad tím, co by bylo, kdyby... Znáte to přísloví. Kdyby byly v prdeli ryby, nebyly by třeba rybníky. Co se stalo, nedá se odestát.

Svým mladistvým kouzlem jsem upoutal i samotného císaře. Petronius nám pak zprostředkoval schůzku.

„Půvabný řecký mládeneček, Petronie. Máš na ně nos, arbitre.“ V řečtině ovšem zněla tato věta mnohem pikantněji. Nero mě zatahal rozverně za vlasy. „Nejsi náhodou amatérský boxer, hošánku?“ Tohle byla v oněch časech obvyklá palatinská vějička.

„Nikoliv, božský cézare. Já jsem amatérský zápasník. Zápasím s děvčaty.“

„Je to stoprocentní kluk,“ poznamenal Petronius a zamával svou blyštivou naběračkou nad měsídem.

„Jaká parádní naběračka!“ vzdychl úžasem Nero.

„Odkáži ji Tvé Božské Výsosti ve své poslední vůli. A vzhledem k tomu, že už kousek po kousku uhnívám, nebude dlouho trvat a naběračka záhy najde nový domov v paláci Tvé Božské Výsosti.“

Nero se ohnal, jako by chtěl zaplašit Petroniův uhrančivý pohled. „Mlč!

O takových věcech radši ani nemluv! Smrt je veliké Nic.“ Nero ztišil hlas. „A *propos* smrt... Víte, že bylo odhaleno spiknutí, které mi usilovalo o život?“

„Tvé Božské Výsosti přece usilují o život pořád. Holt Řím už je takový.“

Nero pokýval hlavou. Řekl bych, že docela smutně. „V pozadí stojí Calpurnius Piso. *Tvůj* přítel!“

Petronius se nenechal vyvést z míry. Chladnokrevnost byla ostatně jeho typickou vlastností. Rovněž *tvůj* přítel, Bože! Alespoň se tak tvářil. Možná obelhával i mne. Čas od času jsme si spolu zahráli bridž, nic víc. Teď si vlastně uvědomuji, že jsem ho už neviděl hezkých pár měsíců.“

„Takové pikle, ty asi zaberou spoustu času. Mám dojem, že by neškodila menší krvavá lázeň.“ Z Neronových prsou se znovu vydral povzdech. „To zas bude fuška! Jen ty nekonečné seznamy...!“

„Bohužel, na tvé poddané neplatí nic jiného než pořádná, gruntovní čistka, nic jiného.“

„Ty máš vždycky pravdu, Petronie. Ale zatím si půjdeme trochu zaboxovat, co říkáte?“ Nero se ke mně důvěrně naklonil, já se ustrašeně naklonil k Petroniovi a Petronius se naklonil k otrokovi a pravil: „Uved' Jeho Božskou Výsost do ringu!“

Samými rozpaky jsem zčervenal, jelikož všichni v sále sledovali, jak si Nero odvádí svou další oběť. Ach, ta ostuda! Jiných slov nenacházím.

V tělocvičně ze mne strhl tuniku. Nahý jako novorozeně třásl jsem se jako panna před deflorací a rukou si zakrýval ohanbí. „Docela ucházející“, prohodil pochvalně, prohlížeje si mé dobře stavěné tělo. „Ukaž bicepsy! Teď ze strany... Hm, pěkné. Napni svaly. Nádherná figura. Otoč se! Zakruť prdelkou. No, neboj se. Předved' mi ty své hezoučké pŕlky. Tak, výborně. Postav se na špičky. A teď lýtko... Ach, jak ti vystupují žíly! Ještě jednou se otoč. A co stehna...?“ Mlsně spočinul očima na mém přirození. „Ty jsi Žid?“ Neronův pohled rázem ztvrdl.

„Ne, křesťan“, vyjekl jsem. „Nechal jsem si ji uříznout, protože byla příliš úzká.“

„Fimóza!“ Neronova tvář roztála. „To se může stát každému. Víš, že v Británii rádí epidemie fimózy? Dokonce i mezi boxery. Zajímavé, ne...? Otoč se. Zacvič ještě zadečkem. Paráda! Jako dvě mramorové polokoule. Úchvatné. Roztáhni si díрку...!“

„Ale já nechci, Bože. Nejsem žádný spodek,“ vykřikl jsem. „Já jsem svršek!“

„Byl jsi svršek.“ Nero mě povalil na záda. Nohy mi trčely do vzduchu. Jednou rukou stiskl mé chodidlo, podobně jako já přidržoval chodidla žen, s nimiž jsem souložil.

„To je znásilnění,“ ječel jsem.

„Správně. A teď drž hubu!“ Císař zavřel oči. „Musím se vžít do představy, že jsi krásná dívka, kterou toužím oplodnit.“

A potom do mne s mohutným zaržáním vnikl. Zakvičel jsem - Nero začal přirážet. Vzepjal jsem se - a císař dosáhl vrcholu. Nohy mi klesly na podlahu. Zůstal ležet v mém klíně.

„Kéž bys byl dívkou!“ zašeptal mi do ucha.

„Kéž bych jí opravdu byl! Chci tím naznačit, že by pro mne bylo asi jednodušší, kdybych byl ženská, když už mě mají klátit chlapi. Jak jsem ti už sdělil, tenhle způsob milování zásadně neprovozují.“

„Právě jsi jej provozoval. Až do samého konce, Time. Obskočil jsem tě jak fenku. Říkám tomu tvrdej sex! Řekni mi, jakpak by se ti líbilo, kdybych z tebe udělal holku.“

V životě jsem se již ocitl v mnoha hrůzných situacích, ale tahle byla nejhroznější ze všech. Majetnický svíral v dlani můj úd a lehce hnětl kulky. Vystrašeně jsem zakňučel: „Proč ze mne chceš udělat holku? Vždyť by mi změkly bicepsy, svaly ztvarovatěly a nemohl bych ani boxovat...“

„Už dlouho sním o tom, že se ožením s pěkným, statným klukem, a pak ho proměním na hezkou holku. Tím pádem bych měl všechno pěkně pod jednou střechou, jak se říká.“ Prohrábl mi šourek. Div jsem se nepozvracel. Podobné pocity jsem obvykle zakoušel ve svém tíživém snu o obřízce, i když tentokrát to bylo ještě mnohem horší.

„Proč ale? Krásného kluka tím zprzniš a pořádnou ženskou stejně nezískáš.“

Nero měl všechno dokonale promyšlené. Přistupoval k problému z ryze praktického hlediska. „Za prvé už nechci děti. Alespoň ne od mužoženy, kterou bych miloval. Ale co je nejdůležitější, táhne mě to k chlapům. V někom takovém, jako jsi ty, ve stoprocentním klukovi, jak tě výstižně označuje Petronius, bych mohl najít bezvadného přítele a kamaráda. A po nepatrném zákroku se perfektní kamarád změní v perfektní kamarádku a já budu mít oba v jedné osobě. Víš, jak nám spolu bude dobře? Čekají nás

nádherné chvíle.“

Políbil mě na ústa. Dost odporná záležitost, zvláště když se neradi cíc-máte. Zkuste ale ucuknout římskému císaři! Každopádně však udělám, co bude v mých silách, abych odtud vyvázl kompletní a neporušen.

Nero mi začal vykládat o svém těžkém životě. „Díky svému postavení vlastně nikdy nepoznám, jestli mě lidé nenávidí jako takového anebo kvůli tomu, že jsem císař římský. Mnohem horší ovšem je, že jsem se musel vzdát kariéry muzikanta, po které jsem vždycky toužil. Sníl jsem o cestování, o přízni obdivovatelů, o svých fanklubech.“ Povzdechl si. „Kdybych byl obyčejný člověk, nějaký pan XY, nic by mi nestálo v cestě. Ne, nesměj se... Vím, že pro idealistu, jako jsem já, není v tomto krutém světě místa. Celý můj život i s jeho nerealizovatelnými plány je jen přehlídkou zabitého času.“

„Nevěš hlavu, božský cézare. Ty přece můžeš zabíjet po libosti.“

„Zanech nemístných žertů! Vše, co dělám, je naprosto legální. Mezi řezníkem na jatkách a lovcem je veliký rozdíl.“ Sevřel mě svými mocnými pažemi. „Už jsem se definitivně rozhodl. Ožením se s tebou...“

Nakonec se to semlelo tak, že mě zachránilo jen spiknutí proti Neronovi. Do místnosti vtrhl asi tucet důstojníků, patřících k Pisonově prolatinské, antiřecké skupině. Nero na nic nečekal a jako zkušený kaskadér se vrhl z okna. Jelikož jsme se nacházeli pouze ve druhém poschodí, přistál nezraněn v kapři lůhni.

Popadl jsem šaty a nahý prchal do debatního sálu. Petronius tam stavěl na odív svůj břitký vtíp. „*Quo vadis?*“ otázal se, když mě spatřil. Sál zaševalil stěží potlačovaným smíchem. Věta, kterou Ježíš pronesl k Petrovi (anebo snad naopak?), se zařadila k nejpobulárnějším úslovím a terčům mnoha posměšků v Římě před velkým požárem.

„Přepadli Jeho Božskou Výsost! Právě vyskočila z okna.“ Všem rázem zmrzl úsměv na rtech. Smích v paláci tím na věky odzvonilo. Odzvonilo i skvělému Petroniovi, jenž byl obviněn z účasti na spiknutí a musel spáchat sebevraždu. Otevřel si žíly ve vaně s horkou vodou. Tento způsob patřil v té době mezi římskou smetánkou k nejoblíbenějším.

Ale ještě předtím, než se ponořil do své krvavé lázně, sepsal Petronius krátký Neronův životopis. Vyličil v něm, kterak císař zavraždil svou manželku a matku atd., co vyváděl v posteli a jak nemožně se choval u stolu. Přes nesmírné úsilí cenzury se nikdy nepodařilo knihu stáhnout z oběhu (já

sám sehnal jeden výtisk zrovna minulý týden), takže poslední slovo měl Petronius. Těsně před tím, než vlezl do vany, rozbil Petronius svou smaragdovou naběračku na padrt'.

Na Neronův příkaz museli všichni dvořané držet na památku tohoto klenotu celý měsíc smutek. Poté císař provedl jednomu vojákovi to, co zamýšlel provést mně, a s výsledkem svého pokusu se oženil. Tohle všechno tedy způsobila obyčejná otrava olovem.

KAPITOLA 16

Obávám se, že jsem poněkud odbočil od tématu. Mým úkolem je vyprávět, jak Svatý šířil křesťanskou zvěst, ale nějak se mi do toho nechce, protože se Svatým to vypadalo moc bledě.

Svatý obrátil na pravou víru vdovu Flavii, takže se její dům na Aventinu proměnil v centrum křesťanství. Každou neděli sloužil Svatý ve sklepě mši a podle mého názoru byl ve vynikající formě. V té době rovněž napsal spoustu dopisů farníkům po celém světě, ale čas od času se stalo, že zapomněl dopis odnést na poštu. Uschoval jsem si sice jejich kopie, ale zrak slábne a čtení mi činí čím dál větší potíže. Atalanta si myslí, že za to může věčné koukání na televizi. „Nejsi prostě stavěný na to, abys pořád civěl do toho ostrého světla. To bys mohl čumět celý den rovnou do slunce.“ Jako obvykle přehání, ale možná má pravdu.

Právě mě navštívil doktor Cutler Druhý. Upřímně řečeno, dávám přednost kanálu Z, kterým ke mně přichází Chet anebo Marvin. Cutlerové a Mary Bakerová Eddyová zásadně využívají snu (doufám jen, že svého a nikoliv mého) či média, což se mi značně protiví.

Seděl jsem zrovna nad sklenkou osvěžujícího moku ve vinárně naproti lázním U nové hvězdy, kde jsem strávil hodinku v páře, když vtom kde se vzal, tu se vzal, stál vedle mne doktor Cutler. Naštěstí se toho dne slavila neděle Devítník a všichni ostatní hosté už měli notnou špičku, takže si nikdo druhý Cutlerova - dle mého názoru výstředně vyhlížejícího - hologramu nevšiml.

„Dobrý den, svatý Timotheji.“

„Ach, doktor Cutler.“ Pozdravil jsem ho žoviálním úklonem hlavy. „Posaďte se, prosím. Nabídl bych vám drink, ale vy asi nemůžete pít, že?“

„Nikoliv. Jsem pouhým stínem své vlastní podstaty. Přesněji řečeno

podstaty, která se nyní nachází v laboratořích společnosti Gulf + Eastern na Columbus Circle v New Yorku. Právě dělám na jednom vynikajícím vynálezu. Velmi významném, jak se ukáže v roce 2001 našeho letopočtu. Ale nezmiňujte se o něm před mým mladším druhým já, pokud by se tu náhodou objevilo.“

Přistoupil jsem rovnou k věci: „Který z vás dvou zajišťuje mou exkurzi na Golgotu? Vy anebo on?“

Cutler Druhý si pospíšil s odpovědí, i když vzhledem k jeho povaze ne-
zvykle vyhýbavou: „My vlastně můžeme díky polaroidu pouze tvrdit, že
jste tam byl... nebo že tam budete. Avšak nejsme si jisti, kdo měl tu čest
vás na Golgotu odeslat. Gulf + Eastern? General Electric? To je ve
hvězdách.“

„Vy to nevíte?“

„Vím i nevím... V současné době se potýkáme se dvěma různými scé-
náři. Já pracuji na druhém z nich, který - jak doufám a za což se vroucně
modlím - nahradí ten první, konkurenční, jehož autorem je rovněž má ma-
ličkost. Vznikl ovšem před deseti lety, ještě v General Electric. Mé druhé
já, mladší a pomýlené, vás bude chtít někdy příští týden přesunout na Gol-
gotu, abyste odtamtud komentoval přímý přenos pro NBC.“

„Takže Chet nekecal, když mi řekl, že obchodní oddělení už schválilo
mou smlouvu včetně podílu na hrubém zisku, přestože mě zprvu chtěli od-
být jen pár procenty ze zisku čistého...“

„Proboha, přestaňte žvanit!“ Sprošťák jeden. Takhle nezdvořile mě pře-
rušit. Mne, biskupa, komentátora a budoucího svatého! „Copak si vůbec
neuvědomujete závažnost situace? Asi vám nedochází, jakou hrozbu to
všechno představuje nejen pro vás samotného, ale i pro křesťanství a tím
pádem i pro celé lidstvo?“

„Byl byste tak laskav, pane doktore, a vysvětlil mi, co míníte oním ‚to
všechno‘?“ otázal jsem se mrazivým tónem.

„Před svým prozřením, po němž jsem se rozloučil s General Electric,
jsem patřil k těm nejhorlivějším zastáncům myšlenky sionismu. Ačkoliv
mě rodiče vychovali v křesťanské víře, dospěl jsem postupem času díky
svému bádání na katedře srovnávací teologie na univerzitě Fairleigha Dic-
kinsona a zvláště díky nabytým poznatkům z judaismu k neochvějnému
presvědčení, že Ježíš nejenom nebyl žádným křesťanem, ale dozajista by
mu naskakovala husí kůže z toho, jak svatý Pavel zpotvořil jeho učení, kte-

ré bylo určeno výhradně Židům. Vám nemusím nic vykládat - nečistá strava, vyvolený národ a tak dále... Nakonec ale to nejpodstatnější: Ježíše ukřižovali. Což znamená, že nebyl žádným Mesiášem. Ano, jsem židovský konvertita, i když dlužno podotknout, že ani tato víra mi dlouho nevydržela. Přesněji řečeno, uvěřil jsem znovu, tentokrát v něco mnohem vyššího...

„Snad ne Selmě Suydamové?“

„Neplácejte nesmysly. Mimochodem, víte že chodí s Robertem DeNirem...?“ Poškrábal se na nose, tolik nepodobným raťáku jeho mladšího dvojníka. Napadlo mne, jestli se za Cutlera jenom nevydává anebo jestli, chraňpánbůh, nepodstoupil plastickou operaci. „Avšak nehodlám tu s vámi diskutovat o své náboženské víře. Ostatně by se dalo spíše hovořit o mé *nevíře*. Každopádně začalo mé ohavné mladší já razit názor, že je třeba zachránit židovství před křesťanstvím, čehož lze dosáhnout pouze tak, že se vypraví na Golgotu a zasáhne do děje samotného...”

„Je Cutler Prvý Padouchem?“

„Kdepak, na to je moc líný. Infikovat všechny nahrávky jednu po druhé vyžadovalo spoustu trpělivosti. V každém případě vás však ponoukal k napsání evangelia, které bude nalezeno až v roce 2000, právě on...”

„Už jste mé dílo četl?“

„Ještě ne. Zatím ho mají v prádle archeologové. Zjišťují stáří papyru a podobně. Neviděl ho vlastně ještě nikdo. Možná se ale ukáže, že nemá vůbec takový význam, jaký jsme čekali. Pokud se ovšem my dva nespojíme a nebudeme jednotně postupovat proti mému mladšímu já a jeho kolegům...”

„Chetovi...?“

„Obávám se, že náš ubohý Chet je jen páté kolo u vozu. V podstatě má na starosti jen reklamu a odbyt. Prostě bezvýznamná figurka. Ale Marvin Wasserstein, to je génius! Ve hře jsou bohové a Marvin míchá karty.“

Cutler Druhý otevřel kufřík. „Přinesl jsem vám tuhle videokazetu. Snad vám pomůže pochopit všechny souvislosti.“

„Vždyť nemám video...”

„Ale máte. Je to ta plochá skříňka nahoře na televizoru.“ Podal mi malý balíček. „Přiložil jsem i návod k použití. Docela stručný. V angličtině a japonštině. Uvědomuji si sice, že těmto jazykům ani zbla nerozumíte, ale intuice vám dozajista napoví. Hlavně si prostudujte pasáž věnovanou funk-

cím *fast forward* a *rewind*.“

„Cožpak já se už mohu přesouvat dopředu?“

Cutler Druhý přikývl. „Zdokonalil jsem - vlastně mé druhé já v General Electric zdokonalilo - Cutlerův jednosměrný molekulární efekt těsně před tím, než se pustil do práce Padouch.“

„Existuje tedy spojení?“

„Ano, existuje. Uvidíte to ostatně na kazetě. Svatý Timotheji, tým expertů společnosti Gulf + Eastern by vás rád uvítal ve svých řadách...“

Poručil jsem si láhev egyptského piva. Hostinský sjel hologram, sedící naproti mně, lhostejným pohledem. Zhluboka jsem si lokl. Po mohutném doušku následovalo - ó, hrůzo - ještě mohutnější řihnutí. „Doktore, já...“

Hleděl jsem mu zpříma do očí. Nikdy bych v nich nehledal obrovská kukadla jeho obrýleného dvojčete. Pod kontaktními čočkami vypadají oči užší a chladnější. Věřím mu vůbec? Dá se mu věřit? Působí sice dojmem slušného a sympatického staříka, ale stejně dobře by to mohl být Padouch. Tvrdí, že se změnil. Ale dokáže se člověk totálně změnit? Co když se spřáhl s Cutlerem Prvým a mne jenom tahá za nos? Něco podobného jsem viděl v televizi.

„Velice si nabídky Gulf + Eastern vážím, pokud vaše slova mohu pokládat za nabídku. Nicméně nezapomínejte - už jsem se zavázal společnosti NBC. Slíbil jsem jim, že pro ně budu uvádět připravovaný přímý přenos z Golgoty. Dal jsem Chetovi své biskupské slovo.“

Cutler pokýval uznale hlavou. „Obdivuji vaši vysokou morálku, Svatý Timotheji. My však s vámi plánujeme něco docela jiného. Mimo dosah objektivů kamer. Jen klidně dokončete své evangelium, jen klidně uvádějte přímý přenos z Golgoty. Stejně od nich neuvidíte ani krejcar. Možná ale pocítíte nutnost... zkorigovat průběh událostí podle toho, co momentálně uvidíte...“

„Jak můžu zasáhnout do děje, který už se odehrál?“

„Stejně jako to děláme my - anebo jak bychom to mohli dělat, kdybychom lépe ovládali Cutlerův efekt Cutlera mladšího.“ Povzdechl si. „Cynthia je už unavená. Stárne, chudinka. A Hockneyovi nebyli pojištěni... Ach jo, musím už jít.“ Cutler zprůhledněl.

„Příště sem vyrazím na kanálu X . Rovnou ze svého domu v Paramusu v New Jersey! Paráda, co? Pro případ nouze jsem tam nechal telefonní číslo...“

Zabodl bledý obrys ukazováčku do balíčku na stole a pak se rozplynul. Nikdo v lokále si ničeho nevšiml. Tuhle bandu tupců určitě nevzruší ani konec světa. I když se mi při odchodu zdálo, že jeden z nich říká svému partákovi: „Docela pěkný hologram, že jo?“ Možná jsem se ale přeslechl.

* * *

Zlobí mě video. Obsluha není podle všeho příliš náročná, ale něco se asi pokazilo. Navíc mě tlačí čas. Svě vyprávění jsem ještě ani nedokončil a ono už je - tedy v budoucnosti - zkoumáno a možná i čteno. Ať se s mou knihou stane cokoli, já si těžkou hlavu nedělám. Pořád mám totiž dobře schované evangelium podle svatého Marka, které bohatě stačí k tomu, abych přesně zrekonstruoval podobu svatého zjevení, i kdyby do mého textu infiltroval některý z vetřelců a pokusil se jeho znění změnit. Zdá se, že kdykoliv mě některý z nich navštíví, začnu psát děsné kraviny. Popisují věci, k nimž nikdy nedošlo, a kdyby k nim nakrásně došlo, nechal bych si je rozhodně pro sebe, jako například vyprávění o tom, jak mě Priscilla zaučovala anebo jak mě vopíchal Nero.

Odpočíval jsem na Flaviině loďzi, shlížel na bahnitý Tiber a pozoroval lodě, vlečené proti proudu stovkami burlaků. V duši se mi rozhostil pokoj a mír.

Podobně jako Priscilla dávala i Flavia přednost chlapcům v rozpuku a já si u ní žil jako král. Mé přání bylo jejím rozkazem. Občas k nám zaskočil na čaj o páté Svatý a zpravidla s sebou přivedl i Skálu. Přestože byli oba považováni rovným dílem za zakladatele církve, choval se Petr ke svému věčnému rivalovi jako hulvát. Petr v podstatě představoval trochu mírnější formu zarytého sionisty.

Tehdy bylo léto. Zajímavé... Všechny mé vzpomínky na ten hlučný, smrdutý a velkolepý Řím jsou zasazeny do letní scenerie. Popíjeli jsem víno chlazené alpským ledem a těšili se pohledem na mladičké otrokyně, které Skála obrátil na křesťanství. Zatímco jsme se my muži povalovali ležérně na lehátcích, usadila se Flavia, dáma každým coulem, v křesle ze slonoviny. Skálovi se udělalo ječné zrno, takže vypadal ještě komičtěji než obvykle a Svatého podobenství o „...mrvě v oku bratra tvého“ vyznělo velice trapně a Skálovu bránici ani trochu nepošimralo.

„Co tvůj proces?“ Každý věděl, jak by Skála přivítal, kdyby Římané se

Svatým pořádně zatočili.

„Odvolali jsme se. Fascikl se svými materiály jsem odeslal dokonce i na Palatin. Na císaře se mohu určitě spolehnout.“ Svátý proslul tím, že se strašně rád chlubil svými známostmi, ale tentokrát vytáhl z rukávu pořádné eso. Ohánět se nejmocnější personou nejmocnější říše světa byla přece jen trochu drzost. Zvláště když si člověk musel v té době dávat pozor na jazyk a raději nikoho nejmenovat, protože Nero kolem sebe po nezdařeném spiknutí sekal hlava nehlava a pro sebemenší záminku nechal odpravit spoustu lidí. Co se ale týče společenského života ve městě, zůstalo všechno při starém. Nero dál organizoval koncerty, recitační večery i své proslavené taneční dýchánky při čaji. Ve vestibulu budovy senátu dokonce uspořádal výstavu svých akvarelů. Ti, kteří si mohli dovolit sáhnout hlouběji do kapsy, vykoupili obrázky dřív, než se jim císař stačil podívat na zoubek.

Petr si tiskl na oko hedvábný šátek. „Nenávidí křesťany,“ mručel.

„Židy taky,“ opáčil klidným hlasem Svátý. „Miluje však teologii a Bůh ví, že v téhle oblasti jsme setsakramentsky kovaní. Dostalo se mi příležitosti, i když jen prostřednictvím jednoho jeho přítele, osvětlit císaři svou teorii Nejsvětější Trojice. Víte o čem mluvím...? Bůh Otec, Bůh...“

„Rouhání!“ O Skálovi se rozhodně nedá prohlásit, že by byl trinitář. Já mezi ně dřív také nepatřil, ale dneska už tomu docela věřím. Přestože jsem se já osobně nedožil toho, aby církve toto dogma přijala, jednoho dne k takovému rozhodnutí dospěje, jak jsem se dozvěděl z televize. Ostatně bez mystéria v podobě trojjediného Boha by asi celá ta historka vůbec nedávala smysl, alespoň ne do Kristova návratu v roce 2001, o čemž mi ale doposud nikdo z mých hostů nereferoval, ačkoliv doktor Cutler starší tento rok prožil.

„S rouháním se to holt má stejně jako s mrvou v oku bližního...,“ odvětil klidně Svátý. „V každém případě mě císařův přítel ujistil, že císař okamžitě přispěchá s intervencí, kdyby se snad můj proces nevyvíjel příznivě. Přeloženo do normálního jazyka to znamená milost.“

„Uznali tě vinným z pobuřování proti Římu. Takovou urážku tady zpravidla nepromíjejí.“ Skála se tvářil takřka blaženě.

„Dáte si ještě víno?“ Flavia včas vycítila houstnoucí atmosféru, přestože obvykle rozhovory nás tři svatých vůbec neposlouchala. Není divu. Copak tehdy mohla tušit, že před jejíma očima roste nové světové náboženství, které časem projeví nejen nesmírnou životaschopnost, ale i ohromnou

údernou sílu.

Flavia milovala moderní tanec. Pro nic jiného nehorovala, snad kromě sotva dospělých kluků. Stejně jako Priscilla se i ona mohla utlouct po mladém masíčku. Naštěstí jsem na svých sedmadvacet let nevypadal a každý by mi hádal mnohem méně. Nebýt toho, dala by mi dávno kopačky a já bych se musel poflakovat po ulicích.

„Původní žaloba mě vinila jen z údajné urážky chrámových autorit, což je z hlediska římského práva mnohem menší přestupek. Bohužel, při prvním stání Zenas všechno zpackal.“ Svatý se v legislativní problematice vyznal. Do litery zákona pronikl tak hluboce, že mu často unikala její dvojaká podstata. „Zkomplikovala to vlastně až neuvěřitelně směšná drobnost. Zenasovi došly předepsané formuláře, a tak sáhl po starém formuláři, kterého se používalo za císaře Caliguly v případech urážky majestátu. Jelikož už je tenhle formulář neplatný strašně dlouho, nenapadlo Zenase, že by tím mohl způsobit nějaké nepříjemnosti. Potřeboval prostě papír, nic víc. Avšak soudce tím pádem zhodnotil mé provinění jako velezradu a teď...“

„...a teď ti hrozí trest za urážku hlavy státu.“ Skála stěží potlačoval smích. „Nevěš ale hlavu. Sam dobře víš, že všichni lidé jsou jako tráva, a všechna sláva jako květ trávy...“

„Božíčku...!“ zaúpěl Svatý. Z celé duše nesnášel, když mu kázal nějaký jiný svatý.

Skálu však jen tak někdo nezastavil: „...tráva uschne a její květ opadne...“

Flavia se zlehka dotkla malé lysiny na temeni mé hlavy, neklamného to znamení pomíjející krásy.

„...a poněvadž trávu, kteráž dnes na poli jest, a zítra do peci uvržena bývá...“

„To ví přece každý, že plevel a býlí hyne,“ odsekl Svatý. „Proč ty banality, Skálo? Člověk tvého formátu by si je snad mohl odpustit.“

„Obraceje se k prostým, volím prostá slova. Jak jinak jim přiblížit vizi nového Jeruzaléma?“

„No, nestačil by ten starý...?“ Ke konci života si Svatý rozuměl se Skálou a jeho sionistickými soudruhy čím dál méně, a to i v zásadních otázkách. Nejenom že sionisté postupem času bombardovali císaře samými peticemi s požadavkem, aby nastolil na území Palestiny mandátní správu, ale dokonce začali po městě vylepovat protineronovské pamflety a hanlivé ob-

rázky. Je jasné, že něčím takovým si náklonnost člověka, přiotráveného olovem, nezískali.

„Boží láska vykoupí všechny hříchy...“, pokračoval Skála poněkud ne-souvisle a připojil arogantní úsměv, při kterém se Svatému dozajista otvírala kudla v kapse.

Avšak dříve, než se zmohl na odpověď, ohlásil otrok Priscillu s Glauconem.

„Flavie, *chérie!*“ Flavia si s Priscillou padly do náruče.

„Čau, kluci,“ pozdravil nás Glaucon. Úspěch ho dle mého mínění nikterak nezkazil. I když ve svých hrách řešil nejskrytější záhady všehomíra, nemyslel na nic jiného než na ženský. Kromě toho si ho Nero velice považoval a poté, co Petronius rozlámal svou naběračku a napustil si vanu horkou vodou, byl naším jediným zastáncem u dvora právě Glaucon. Třeba ovšem zdůraznit, že - v rozporu s všeobecně přijímaným názorem - nelze Nerona pokládat za nějak zvlášť zavlého nepřitele křesťanů. Jako každý pořádný římský císař byl prostě jenom antisemitou. Jakmile však došlo na lámání chleba, jak říkáme u nás v Lystře, hodil Židy a křesťany do jednoho pytle.

Priscilla jen zářila. O důvodech se můžete dočíst v alexandrijském vydání jejího deníku. Tenkrát dosáhla svého uměleckého i společenského zenitu. „Pozvali nás do Marcellova divadla! S Glauconovou *Medeou*. Hraju hlavní roli! *Quelle joie avant! Coeur* mi překypuje radostí.“ S rádoby baletní grácií začala poskakovat po lodži.

Musím s lítostí přiznat, že tehdy už na ni nebyl zrovna nejkrásnější pohled, přestože se ocitla na vrcholu své kariéry. Kdysi pikantní, roztomilou bradičku hyzdily laloky scvrklé kůže, spadající až na šlachovitý krk, a našedlá dáseň s odumřelým zubem, ne nepodobným úlomku onyxu, upoutala pozornost, kdykoliv Priscilla otevřela ústa. Flavia ji měla docela ráda, ale Flavia byla vůbec staromilec, jak se říká v Římě.

„No, docela povedený kus...“, připustil Glaucon, když na něj Svatý nepřestával naléhat. Svatý divadlo miloval, přestože neustále brojil proti všem druhům reprodukčního umění s výjimkou žonglování a stepu. „Mohla by mít úspěch...“

„Premiéra je dávno vyprodaná. Neseženete už ani lístky k stání, i kdybyste se stavěli na hlavu.“ Vida, jak se naše nezištná umělkyně Priscilla, kdysi oddaná umění s velkým U, vrhla na showbyznys! „Řím dosud nevi-

děl *Médeu*, jako bude ta moje... tedy naše...!“

Nakonec se to zvrtno tak, že Řím neviděl ani tu Glauconovu s Priscillou v titulní roli.

Svatý poznamenal: „Cítím kouř! Něco hoří.“

„Kdo si dá ještě víno?“ otázala se pohostinná Flavia.

Něco opravdu hořelo, a to Řím. Od té doby se už vyskytla spousta teorií vysvětlujících, co se tenkrát vlastně přihodilo. Podle mne však bylo tohle město k požáru předem odsouzeno. Díky naprosto nevyhovujícím stavebním předpisům, nesvědomitým stavitelům a chamtivým investorům, nemluvě ani o bezohledných vlastnících domů a pozemků v chudinských čtvrtích (k těm nejnenažranějším se například řadil i Petronius), se Řím proměnil v džungli chýší stlučených ze shnilého dřeva, barabizen s opadávající omítkou a chátrajících, skoro sto let starých mramorových paláců, postavených ještě za zlatých časů božského Augusta.

Oheň nezaložili ani sionisté, ani křesťané. A podle mých informací z dvorských kruhů neměl v tom prsty ani Nero, který si naopak rval vlasy, protože právě před nedávném skoupil akcie tří nejvýznamnějších pojišťoven ve městě. Nakonec však na „pročišťovacím požáru“, jak později s oblibou říkával, přece jenom vydělal, protože se okamžitě pustil do stavby nového paláce. „Zlatý dům“, jak císař svůj palác pojmenoval, se rozkládal na několika stech akrech mezi Palatinem a Esquilinem v místech, kam se předtím musela vejít celá obchodní a obytná čtvrť. Hodlal proměnit tvář krajiny, zakládal sady a zahrady a poručil vyhloubit umělé jezero, kterému měla vévodit jeho socha v nadživotní velikosti. Jeho stavební aktivitu nakonec přerušil až palácový převrat, tentokrát úspěšný. Nero musel vzít honem nohy na ramena, a když už to vypadalo, že svým pronásledovatelům neunikne, spáchal v prachu silnice sebevraždu. Vezmeme-li to kolem a kolem, zůstal Nero věrný odkazu svých císařských předchůdců. Nikdy nezkalil žádnou srandu a nikdy se nezpronevěřil hodnotám klasického Řeka.

Při následné razii, zaměřené na známé podvraceče, zatkla policie i Svatého a Skálu. Petra obžalovali ze žhářství a Svatý se musel rozloučit s nadějí, že konečně sežene správný formulář a podá odvolání. Oba byli odsouzeni a řádně popraveni. Traduje se, že vypustili duši ve stejný den, ale já mám dojem, že Svatý vstoupil na nebesa jako první. Sťali ho u Tří studniček, což bylo takové neutěšené místo za branami Říma na levé straně

silnice, vedoucí do Ostie.

Mé poslední setkání se Svatým bylo nesmírně dojemné. Koneckonců přece jen jsme spolu v uplynulých patnácti letech čas od času spávali (ke své velké potěše sděluji, že v poslední době už jen velice zřídka). Dopisy, které mi napsal, tvoří základ učení, které on jako první nazval „křesťanstvím“ a kvůli němuž se ve zlém rozešel nejen s pravověrnými Židy, ale i s Ježíšovými židovskými kámoši v Jeruzalémě. Aniž bychom k tomu potřebovali chytráky z budoucnosti, kteří teď kolem mne krouží jako supi, uvědomovali jsem si oba dva velmi dobře, že představujeme do jisté míry unikát v oblasti náboženství a možná i v dějinách vůbec, a to proto, že se nám - nebo spíše Svatému - podařilo udělat z vyloženého prdu takovou velikou kuličku. Ježíšův příběh by v podstatě neznamenal vůbec nic, nebýt Svatého vyprávění o cestě do Damašku a toho, že spojil obě historky dohromady. Vznikl tak příběh docela nový. Příběh, který se nyní blíží závratnou rychlostí k svému rozuzlení, jelikož víme, že roku 2 001 léta Páně přijde Ježíš (anebo někdo jiný?), aby odsoudil lidstvo k zániku v nukleární výhni.

Svatého přikovali ke stěně v maličké cele, vytesané ve skále pod Státním archivem. Byl v příšerné depresi. Kdo by ostatně nebyl, že?

„Tak, tak, Timmy, brzy už to budu mít za sebou. Má cesta dospěla k závěru,“ zafňukal. Objal jsem ho. Potřeboval by lázeň, blesklo mi hlavou. Vousy mu sahaly až po pás.

„Cesta ke slávě,“ pronesl jsem ve snaze něčím ho utěšit.

„Že bych toužil zrovna po mučednictví...,“ povzdechl si. „Ale co, asi jsem to měl napsané ve hvězdách. Den po dni, včetně toho posledního. Prosím tě, pokus se od soudce získat mou pozůstalost. Písemnosti, poznámky a tak... Nejsvětější adresář máš doufám u sebe...?“

„Neboj, je uschován na bezpečném místě. U Flaviina bazénu.“

„Šikula. A nezapomeň na mé dopisy, jsou velice důležité... Jak dopadl Skála?“

„Rovněž trest smrti.“

„Toho škoda nebude. Doufám jen, že nás nepopraví ve stejný den. Nerad bych se s ním až do soudného dne dělil o svůj svátek.“ Svatý zachrastil tiše řetězem, který mu obepínal kotník. Jeho kobka, či vlastně jeskyňka, měřila maximálně dva metry v průměru a řetěz byl jen o málo kratší. Po kamenných stěnách stékaly krůpěje vody. Z tmavého koutu na nás zvědavě

civěly krysy. Jejich dychtivý, nenasytý pohled mi připomínal čumily z příštích časů. Mám-li být konkrétní, pak tedy Mary Bakerovou-Eddyovou.

„Samozřejmě že tě budu navštěvovat v tvých snech. Jako tenkrát, když jsem tě přemluvil k tomu, abys začal psát evangelium. To bylo tuším někdy v roce 96 našeho letopočtu, pokud mě paměť neklame.“

„Takže ty vlastně nejsi mrtev...?“

„Slyšels přece, co tehdy ve Filippi vykládala Mary Bakerová-Eddyová z Bostonu ve Španělsku: *Smrt je záležitost vědomí*.“ Svatý byl schopen vtipkovat až do samého konce. Zachrastil hlasitěji. Krysy se zmateně rozprchly na všechny strany.

„Nikoliv, jsem mrtev, jak se sluší a patří. Stejně jako budeš brzy mrtvý ty. Na tvé nahrávce je to už napřesrok. Právě teď na mne při psaní svého evangelia vzpomínáš. Rád bych tě však upozornil, že to, co pokládáš za své vzpomínky na Řím, se od skutečných vzpomínek podstatně liší, protože paměť je nástroj nesmírně křehký a paseku v něm může nadělat nejenom Pán světa a ostatní démoni, ale i přílišné sledování CNN. Každým momentem v tvém nitru dochází k sotva postřehnutelným změnám a s každou touto změnou se měním i já, takže si nakonec stvoříš svatého Pavla dle obrazu svého a to bude jediný reálně existující svatý Pavel.“

Při psaní těchto řádků jsem se otrásl hrůzou. Kdo vlastně jsem? A kdo byl on? Upřel jsem myšlenky do jediného bodu, do Pavlovy cely. Ano, vidím ji zcela zřetelně... To přece nemůže být pouhá vzpomínka muže, který sedí za stolem v Tesalonice na jaře roku 96 - anebo snad 97? - po Kristu. Vždyť je tu před mnou na papíře! Vzhlédl jsem od stolu. Svatý stál vedle televizoru.

„Ne, Timmy, neboj. Nepřijel jsem po kanálu Z. Promítají mě sem technici z Gulf + Eastern. Chci tě jen poprosit, abys nevěnoval pozornost tomu, co jsem ti říkal v předvečer své mučednické smrti. Víš, to zjevení na silnici do Damašku jsem si vlastně vycucal z prstu. Zdálo se mi tenkrát, že vidím něco strašně tlustého... Považoval jsem to za hologram, podobný tomu mému. Jenže jsem se tenkrát naladil na úplně jiný program. Řeknu ti pravdu. Na kříži nezemřel skutečný Ježíš, což znamená, že nemohl vstát ani z mrtvých a že je celá naše křesťanská zvěst obrovský podvod. Skutečný Ježíš možná Mesiášem byl, anebo si to alespoň o sobě myslel, ale každopádně byl *štíhlý* a jeho čas dávno vypršel...“

Sáhl jsem po dálkovém ovládání, namířil na přízrak a stiskl tlačítko. Svatý zmizel. Pot se ze mne řinul proudem a srdce mi bušilo až v krku. Kdybych nevěděl, že mě pohanská mafie v Katagogii zamorduje v tamním divadle při orgiích k počtě boha Dionýza až za rok, myslel bych, že umírám. Přelud, s nímž jsem před malou chvílí rozmlouval, pocházel z laboratoří společnosti Gulf + Eastern. Jsem přesvědčen, že právě tam působí Pán světa, Syn úsvitu, Pán much - prostě satan.

Vrátil jsem se do žaláře. Svatý mě znovu objal, dnes již podruhé. „Jsem na tebe pyšný. Tolik, tolik pyšný. Netuším sice, co Gulf + Eastern chystá, ale souhlasím s tebou v tom, že ať už tam upečou cokoliv, bude to dílem ďáblovým. Určitě chtějí, abys mě vyličil ve svém evangeliu v úplně jiném světle, a tím pádem se snaží vymýtit od kořenů celé křesťanství, protože bez ukřižování a vzkříšení ztratí toto náboženství smysl a přestane - vlastně už přestalo - na dva tisíce let existovat. Tvým úkolem je dovést triumf kříže a vnést ho do třetího tisíciletí až k samotnému soudnému dni. Gloria! Aleluja! Nyní se spoj s Ghetem. Tomu se dá věřit. Ať ti vysvětlí, jak se obsluhuje video.“

Tak zněla poslední slova, která ke mně pronesl svatý Pavel, protože potom mě bachař vyhodil. Svatého popravy jsem se nezúčastnil, neboť Flavia trvala na tom, abych dohlížel na přestavbu lodžie. Nic jiného totiž z jejího honosného domu na Aventinu po velkém požáru Říma nezbylo.

KAPITOLA 17

Chetovi jsem se dovolal okamžitě. Hned jsem mu vysypal, co všechno se přihodilo. Během minutky seděl ve vlaku. „Doktor Cutler Prvý právě požádal o předčasný odchod do penze.“

Vím moc dobře, odkud vítr vane. „Hodlá přestoupit ke Gulf + Eastern.“

„Nejspíš ano. Přitom jsem si vždycky myslel, že zachová společnosti General Electric věrnost až do konce...“

„Možná konec právě nastal. Anebo už je dávno po něm,“ odušil jsem.

„Zmínil jste se o tom, že vám dal doktor Cutler nějakou videokazetu...“

Ukázal jsem Chetovi kazetu i videopřehrávač. Jsem starý nemotora a jen jsem s údivem zíral na to, jak se mu míhají prsty. Během vteřinky přístroj fungoval. Na obrazovce se objevilo logo firmy General Electric. Chet protáhl kysele tvář. „Cutler Prvý tu nahrávku pořídil ještě v našich labora-

tořích. Použil neautorizovanou kazetu. Uvidíme, jak se k tomu postaví naše právní oddělení.“

Z technického i uměleckého hlediska se ale jednalo dle mého názoru o dokonalý snímek. Zahájil jej dlouhý záběr lesíku, utápějícího se v záplavě měsíčního světla. Titulek oznamoval: „Getsemanská zahrada pod horou Olivetskou, dva týdny před velikonoční nedělí roku 33 našeho letopočtu“.

„Takové polopatické vysvětlivky nesnáším.“ Chet v sobě nezapřel profesionála. „Divák by měl poznat, kde se film odehrává, pomocí ryze filmových výrazových prostředků.“

„Dovolím si odporovat. Myslím, že jsem toho v televizi za poslední dobu shlédl dost, a domnívám se, že upřesnění časových a geografických údajů pomáhá divákovi lépe se orientovat kupříkladu nejen v nové scéně, ale i v ději samotném. Tohle je asi opravdu Getsemanská zahrada, že?“

Chet pokrčil rameny: „*Quién sabe?* Podle mne to mohli klidně natočit jenom v podobných exteriérech. Jestli ale doktor Cutler mluvil pravdu, pak je možné, že se štáb vypravil s využitím Cutlerova efektu do reálného prostředí... Copak je k čertu zase tohle...?“

Kamera zabírala z dálky muže, ležícího tváří k zemi a s rukama sepnutýma nad hlavou. Naprosto zřetelně jsme slyšeli i jeho slova: „... přenes tento kalich ode mne...“

Zachvátila mě posvátná úcta: „To je Ježíš! Tu noc, kdy byl uvězněn.“

„To nelze tvrdit s určitostí, nevidíme mu do obličeje. Cutler sice možná kouzlí s kamerou, ale s herci si poradit nedokáže, o scénáři už ani nemluvě. Hlavní hrdina se přece nikdy nesmí točit k objektivu zády! A chtělo by to rozhodně velký detail.“

„Třeba prostě detailní záběr nemohl pořídit, pokud jsme opravdu svědky skutečné události,“ opáčil jsem. „Navíc je tam tma. A kromě toho, podobné aranžmá může někdy působit mnohem efektněji. Herec stojí odvrácen od kamery, pak se obrací a kamera sejme na detail obličeje.“

Chet zdráhavě přiznal, že mohu mít pravdu. Jelikož však v té době právě navštěvoval filmovou fakultu Kolumbijské univerzity, neopomněl mě poučit: „V každém případě příští rok dojde k praktickému využití principu třírozměrného záznamu, takže divák bude vtažen přímo do prostoru. Jako když se teď díváte na mne.“

Následoval úšklebek plný opovržení: „Střih taky stojí za starou bačkoru. Místo toho, aby s jeho využitím posílil dramatickou linku, nudí nás autor

pohledem na Ježíšova záda a nutí nás poslouchat, jak pod vousy drmolí modlitbu ke svému Otci, kterej je...“

„Jenž!“ opravil jsem automaticky nesprávný tvar. „Jenž je na nebesích.“

A potom to propuklo. Do zahrady vtrhlo asi deset římských vojáků s tasenými meči. Před nimi běžel rozložitý muž a zakrýval si tvář pláštěm. Kamera se nyní zaměřila na rozpadlý olivový lis, za nímž se bázlivě krčil mladistvě vyhlížející Skála a další učedníci. Vzrostlé kaktusy napovídaly, že film mohli natočit i v Arizoně, přestože jsem pevně přesvědčen, že sledujeme reálnou událost. Apoštol Jidáš dovedl Římany až k Ježíšovi, aby se naplnila slova Páně a Kristus mohl být zatčen, ačkoliv Ježíš učedníka, jenž jej zradí, přímo nejmenoval. Až dosud však průběh odpovídal Markovu podání.

Kamera pozoruje hlouček kolem Petra. Právě jim dochází hrozící nebezpečí a dávají se na zběsilý úprk. Další švenk na zahaleného Jidáše a Římany a potom záběr jakéhosi obelisku, tyčícího se kousek za Ježíšem, který stále leží na zemi. V obelisku se náhle otvírají tajná dvířka a v nich stojí, ozářen měsíčními paprsky, usmívající se doktor Cutler Prvý.

„Ten parchant,“ zašeptal Chet. „Tak on si tu jede na vlastní triko za peníze General Electric!“

„Věřím, že se v něm hne svědomí, až bude pracovat pro Gulf + Eastern.“

Ježíš se pohnul. Naslouchá Římanům a pak se pomalu zvedá, stále zády ke kameře.

Jidáš pouští plášť, ukazuje prstem na Ježíše a říká: „Tent’ jest...“

V tu chvíli se Ježíš otáčí k Jidášovi a líbá ho na rty: „Zdráv buď, Mistře, konečně jsi přišel. Zdráv buď, Ježíši, králi židovský. Tvé království jest nastoleno.“

Jidáš zůstává jako oparený, zatímco Ježíš oslovuje hněvivým hlasem užaslé Římany: „Na kolena, neobřezaní pohanští psi! Klekněte před Mesiášem, jenž bude soudit svět!“

Jidáš lapá po dechu, neschopen slova. Pečlivě připravený komplot se obrací proti němu. Římský centurion přistupuje k Jidášovi. „Co to bylo za habad’uru, ty hajzle!? Vláščí nás sem uprostřed noci a přitom jsi sám tím darebákem, kterého máme zatknout!“

Ježíš ho přerušuje: „Zadrž, setníče! Neškodilo by víc úcty. Hovoříš přece s králem všeho lidského plemene, Židů a gójů bez rozdílu.“

„Tohle povíš prokurátorovi.“ Centurion chytá Ježíše za rameno. „Půjdeš s námi!“

„Lituji, ale zrovna teď se mi to nehodí.“ Ježíš setřásl setníkovou dlaň. „Musím se věnovat obchodním záležitostem. Tatínek mi přikázal...“ Kráčí ke Cutlerovi Prvému: „To je náš dodavatel fíků a datlí...“

Dříve než jej Římané stačí zastavit, rozběhne se Ježíš vstříc černému obelisku a rozesmátému Cutlerovi. Římané, vyvedení z míry nečekaným vývojem situace, jen bezmocně přihlížejí. Navíc jim cestu zatarasil enormně tlustý Jidáš, který tu stojí jako solný sloup.

Náhle větřík rozhání mraky, které před chvílí zakryly měsíc. Na malý okamžik můžeme spatřit Ježíšovu osvětlenou tvář.

„Ježíš Kristus!“ vydechl Chet.

„Nikoliv,“ odvětil jsem překvapeně. Na rozdíl od něj jsem měl jasno: „To je Marvin Wasserstein.“

Závěrečné titulky jsme s Chetem sledovali mlčky a v zamyšlení. Cutler Prvý v nich byl uveden jako producent, režisér a scénárista, přestože se snímek očividně skládal jen z improvizovaných dialogů a z žádného pevného scénáře nevycházel. Dnešní filmaři mají vůbec ve zvyku stíhat úplně všechno a budit dojem, že bez nich by film vůbec nevznikl. Nakonec autor děkoval římskému správci Palestiny za spolupráci, což byl ovšem nesmysl. Vždyť producent vyfoukl Římanům člověka, kterého pokládali za Jidáše a který měl stanout jako korunní svědek v procesu s mužem, jehož budou považovat za Ježíše, avšak který je ve skutečnosti Jidášem.

„No nazdar,“ řekl Chet a přeladil na kanál Z. Na obrazovce se objevila jeho kancelář, v níž právě Chetova pohledná sekretářka zuřivě kroužila pažemi ve snaze posílit prsní svalstvo a zvětšit si tak objem kolem hrudníku.

„Problém, co?“ prohodil jsem.

„Problém? Ne, katastrofa!“ procedil skrze zuby Chet.

„Vy už jste se s Marvinem Wassersteinem setkal, že?“

„Ano, asi před měsícem. Je hrozně těžko k zastižení, sešli jsme se jen na chvíli. V kanceláři doktora Cutlera Prvého. Podle mne to bude pěkný vykuk. Ale počítačový génius. Absolvoval City College, doktorát obhájil na technice v Massachusetts...“

„Stačí!“ okřikl jsem ho. Pomalu mi všechno docházelo. Tady to smrdí zločinem! „Je jasné, že Ježíš vystupuje ve vaší časové dimenzi jako Marvin Wasserstein. Cutler Prvý upravil jeho nahrávku tak, aby se mohl v poslední

dekádě dvacátého století bez obav vydávat za občana Spojených států amerických a za zaměstnance firmy General Electric, *nota bene* s posvěcením Pentagonu. Losangeleský zákoník i další právní normy pokládají nelegální změnu identity a falšování životopisu za těžké provinění.“

Chet příkyvoval: „Jste na stopě něčeho velkého! Jednu záhadu jsme už ale vyřešili, a sice proč k vám Marvin nepřichází v podobě hologramu, ale jako reálná bytost. Vrací se totiž do své původní časové roviny. Je tu vlastně doma.“

„Řekněme spíš *byl*... Od jeho ukřižování uplynulo přece jen nějakých šedesát let.“

„Pokud byl ukřižován.“ Chetovi se chvěl rozrušením hlas. Přiznávám, že i mne nepříjemně zamrazilo. Co když je celé naše náboženství založeno na události, k níž vůbec nikdy nedošlo?

„Pokud nebyl ukřižován on, musel být ukřižován někdo jiný. Kdo asi...? Ještě než jsem dokončil větu, uvědomil jsem si děsivou pravdu. Jidáš! Římané přibili na kříž tlust'ocha Jidáše, protože ho považovali za Ježíše! Cutler Prvý pomohl Ježíšovi uprchnout z Getsemanské zahrady a uvedl ho coby počítačového analytika se zfalšovaným životopisem do General Electric. Hrozná poznání! Obestřely mě mrákoty.“

Chet zřejmě dospěl ke stejnému závěru. Tupě zíral do prázdna. „Z hlediska křesťanství je v podstatě jedno, kdo na tom kříži zemřel. Dokud si lidé myslí, že to byl Ježíš, tak je všechno v pořádku. A oni si to zatím myslí a zřejmě vždycky myslí.“

Náhle se mi před očima vybavila prohnaná tvář apoštola Jakuba. Vždyť on i celá jeho jeruzalémská banda museli dobře vědět, že na kříži netrpěl Ježíš, a přesto drželi hubu. Museli k tomu mít pádný důvod. Určitě se to nějakým způsobem týká vzkříšení, Svatého úprav i samotných základů křesťanství.

„Teď není podstatné, kdo zahynul na kříži, nýbrž kdo vstal po třech dnech z mrtvých,“ uvažoval jsem nahlas.

Chet přitakal. „Jestli to byl Jidáš, pak je Synem božím on. Se vším, co k tomu patří.“

„Jenže tohle už zavání rouháním. Na druhou stranu se tím vysvětluje, proč Svatý na cestě do Damašku spatřil tloušťka Jidáše, kterého ovšem pokládal za Ježíše. Jidáš prostě po celá dvě tisíciletí zaskakoval za Marvina... tedy za skutečného Ježíše. Alespoň na této nahrávce.“

Mormona Cheta však tyto teologické finesy vůbec nezajímal. „Ať to byl kdokoliv, NBC odvysílá nejsledovanější pořad v historii televize. Cutler býval nesmírně loajální zaměstnanec, ale na General Electric se mu asi pár věcí nelíbilo. Nejspíš je i něco pravdy na tom, že se představenstvo General Electric snaží potopit NBC. Akcionáři z těch televizních pořadů rozhodně u vytržení nejsou. Každý akcionář je totiž přízemní dušička a vyšší zájmy jsou mu zcela cizí.

Chet znovu přepnul na kanál Z. „Svolám poradu a pozvu na ni Cutlera Prvého i Wassersteina. Musím tomu přijít na kloub ještě před tím přenosem.“

„Jestli je Marvin opravdu Ježíš, jak se z něj mohl stát takový expert přes počítače?“

„Nejspíš je skutečný Mesiáš. K tomu stačí mít ty správné vlohy,“ odvětil Chet. „Copak vůbec víme, čím se v Cutlerově laboratoři zabýval?“ dodal a celý zachmuřený nasedl na vlak do Westportu.

Právě před chvílí jsem ukryl Markovo evangelium do komůrky v katedrále. Co nejrychleji musím dokončit svoje evangelium, které jednou vrhne nové světlo na činnost svatého Pavla. Bojuji s pokušením vypravit se po kanále Z do budoucnosti a zjistit, jaký poprask způsobí přenos oné historické události. Jako moderátor se však nemohu roztrhnout a být zároveň v éteru i před obrazovkou. Snad bych se mohl podívat na záznam až po odvysílání. Bude stát ale výsledek za to? Najdu v sobě tolik odvahy, abych divákům sdělil, že Ježíš vyvázl bez úhony a místo něj byl ukřižován Jidáš? Tuhle otázku budu muset ještě prokonzultovat s vedením General Electric a NBC.

KAPITOLA 18

Cutler Druhý mě dostihl ve vinárně naproti lázním U nové hvězdy. Potřásl mi rukou a bez vyzvání se posadil. Byl to Cutler z masa a krve. „Vlastně jsem tu poprvé přítomen vyloženě fyzicky, dalo by se říci.“ Pak natáhl nozdrami a uchechtl se: „Konečně také cítím vůni antiky...“

„My už si toho smradu ani nevšímáme. Snad jen v létě, když se popravuje venku a mrtvolý se začnou hned rozkládat. To je pak nepříjemné...“

„Podle mne mnohem hůř páchne rybí omáčka.“

„Na to si časem zvyknete. Stejně jako na olivový olej... Prohlédl jsem

si tu kazetu.“

„Takže už víte, jaký problém mě trápí. Mé mladší já, nenapravitelný sionista a ortodoxní Žid Cutler, odvedlo Ježíše do naší časové roviny a udělalo z něj geniálního počítačového analytika Marvina Wassersteina.“

„Proč jste odešel z General Electric?“ otázal jsem se na rovinu. Proč chodit kolem horké kaše, že?

„Dostal jsem prostě lepší nabídku. Gulf + Eastern je nadnárodní společnost v majetku japonského kartelu a s pobočkami po celém světě. Bez mrknutí oka splnili všechny mé požadavky na vybavení laboratoře.“

Jeho vysvětlení znělo věrohodně. „Jak se po odchodu z GE vyvíjely... vyvíjejí vaše vztahy s Marvinem Wassersteinem?“

„Pochopitelně se změnily. S mým mladším já se cítí v mnoha ohledech svázán. Vyhovuje mu především po duchovní stránce. Ti dva spolu až kongeniálně souzní. Nezapomínejte, že jsem totálně změnil smýšlení. Cutler Druhý usrkl makedonského vína, ale vzápětí se ušklibl: „Tohle jsem tak ještě potřeboval. Jako kdybych nevěděl, že v antice bylo všechno otrávené.“

„Náhodou, tohle víno je výborné a na pultech se ani neohřeje. Tak to alespoň říkají v televizních reklamách. Pravda, všechno ostatní je kontaminováno olovem. Má žena ale kupříkladu vaří na bronz.“

Obdařil jsem ho nacvičeným episkopálním pohledem: „Totální změny smýšlení jsou jevem vzácným jako šafrán. Nyní k vám promlouvám jako biskup a budoucí světec. K jedinému obrácení, pod které bych se mohl s čistým svědomím podepsat, došlo tehdy, když Pavel po svém setkání s Ježíšem na silnici do Damašku opustil Mossad a sionistické hnutí.“

„Z jeho popisu lze ovšem usuzovat, že tenkrát spatřil obézního Jidáše.“

„Z praktického hlediska můžeme ovšem pokládat Jidáše za Ježíše.“ I já dovedu být přízemní. „Na kříži zemřel a z mrtvých vstal ostatně on.“

Cutler Druhý se usmál. Přitom stáhl oči v uzoučké šterbiny a pokrčil nos. „Mé mladší já zdokonalilo Cutlerův efekt a bez potíží propašovalo Ježíše do General Electric. Nikdo si nedovede zatím představit na kříži nikoho jiného než tlustého Jidáše. Ale to se dá změnit...“ připojil významně.

„Ihned jsem si uvědomil dosah Cutlerových slov. „Změnit? Jak?“

„Proč neukřížovat Ježíše místo Jidáše a tak zmařit dílo zkázy mého mladšího já?“

„Domníváte se, že s tím Marvin Wasserstein bude souhlasit?“

Cutler Druhý ohrnul pysk. „To je pochopitelně značně nepravděpodobné. Marvin ale hodlá vyšetřit ze svého nabitého programu chvilku času a vydat se spolu s týmem expertů z General Electric na výlet na Golgotu. Snad by se našla osoba, ochotná na něj třeba... ukázat prstem. Chápete? Nepochybuji, že by v tom případě Římané splnili svůj historický úkol a poslali skutečného Ježíše na onen svět, odkud by se pak mohl v roce 2 001 vrátit a konečně to rozjet se soudným dnem, který ostatně na stejné datum ohlašuje i Marvin.“

Hospodský před nás postavil ošatku s chlebem a sušenými rybami. Cutler Druhý si přitiskl na nos kapesník a držel jej tam, dokud jsem objednané jídlo nespořádal. Chutnalo skvěle! Uvažoval jsem nad tím, jak by asi moje čichové ústrojí reagovalo na vůně televizního světa. Možná si ještě pomyslím, zda se tam vydám *in natura*. Jak je vidět, Cutlera Druhého div neporazí naše kuchyně a Marvin Wasserstein se nejspíš nevyhne smrti na kříži. Hologramy jsou celkem vzato mnohem bezpečnější a praktičtější způsob, jak vysílat posly Hospodinovy. Anebo satanovy.

Před hospodou hned na ulici se objevil Cutler Prvý. Jak tam tak postával, vypadal jeho hologram v ostrém poledním světle docela reálně.

Snad nikdy nepřestanu obdivovat výdobytky moderní chirurgie, ačkoliv sám nikdy neseberu dostatek odvahy, abych se podrobil operaci na Manhattanské oční ušní, nosní a krční klinice a zbavil se tak svého šedého zákalu. Ostatně by to už teď bylo asi zbytečné, protože mám napřesrok při Dionýzově slavnosti zhynout pod pohanskými klacky, jak alespoň tvrdí *Oxfordský slovník světců*, který mi po jistém váhání předal Chet s vysvětlením, že „... přesná znalost termínu smrti může ovlivnit váš výkon“. Informace o svatých, které jsem znal osobně a o nichž se slovník zmiňuje, jsou nicméně tak kusé a zavádějící, že bych se vůbec nedivil, kdybych zemřel kupříkladu... kupříkladu při narkóze na Manhattanské oční, nosní, ušní a krční klinice.

Atalanta mě přemlouvá, abych si vzal příští rok tvůrčí dovolenou. „Měli bychom už konečně vyrazit do Egypta a navštívit Alexandra,“ hučí do mne bez ustání. Náš syn si vede zdatně v obchodu s textilem a právě před nedávným se oženil s jednou dívkou z Pontu, která se naštěstí ani v nejmenším nepodobá Priscille.

Často přemýšlím nad tím, co se asi stalo s Priscillou. Její deníky - či jejich doplněné vydání - naposledy vyšly před více než deseti lety. Glaucon

dál píše hry, ale všichni ho už pokládají za příšerně nemoderního anebo alespoň za „neroniána“, což je výraz, který dnešní mladá intelektuální generace užívá k označení každého, kdo se stejně jako já domnívá, že Nero-nova éra představovala - pomineme-li otázku náboženství - zlatý věk Říma. Petronia už dneska nikdo nečte, snad až na jeho výstižnou charakteristiku Nerona. Zdá se mi až neuvěřitelné, že dílo kdysi tak oblíbeného, uznávaného a vynášeného autora může zmizet beze stopy. Čtenářský vkus je ale vrtkavý a já věřím, že Petronius zase přijde jednoho dne (samozřejmě ještě před tím, než bude rozlomena sedmá pečeť) do módy.

Díky vysoké úrovni plastické chirurgie a kosmetického průmyslu vypadá doktor Cutler Druhý úplně jinak než jeho mladší dvojník, který se stále ještě neobejde bez naslouchátek a silných brýlí. Cutler Prvý byl jako obvykle značně nervózní. Jakmile si Cutler Druhý zapálil cigaretu a labužnický vypustil obláček modravého kouře, došlo Cutlerovi Prvému, že sem Cutler číslo dvě přicestoval ve své hmotné podobě. „Ha, využil jste, jak vidím, mého Cutlerova efektu!“

„Vašeho jako mého, vážený pane,“ pravil Cutler Druhý stroze. V tom momentu jsme museli uhnout před spřežením, které se přiřítlo zpoza rohu. Uskočili jsme do podloubí, pod nímž trhovci nabízeli koše plné luštěnin, bzučely mouchy a povalovali se lelkující Makedoňané, které kromě válčení, sodomie a kroketu nebavilo vůbec nic.

Povoz projel k velkému úleku kočího, který zrovna jakousi náhodou na kozlíku nespál, skrz Cutlera Prvého.

„Strašidlo!“ vykřikl vyděšeně. Nikdo mu ale nevěnoval pozornost, jak je ostatně v Makedonii, kde jsou duchové jevem zcela všedním a naprosto nezajímavým, běžné. Dobrou polovinu své pracovní doby věnuje exorcismu, při kterém posílá duchy a přízraky zpátky do očištnice, jenž má sloužit až do Ježíšova návratu roku 2001 jako jakási přestupná stanice.

„Proč také vy nepoužijete místo té chudinky Cynthie s podlomeným zdravím našeho efektu?“ zeptal se Cutler Druhý.

„V mé časové dimenzi Cynthie zdravím přímo překypuje. Co jste mi to udělal s očima?“

Cutler Druhý povytáhl legračně obočí. „Nic. Jen jsem si nasadil kontaktní čočky.“

„Váš zevnějšek se mi ani trochu nezamlouvá. Kdybych nevěděl, že vy jste já, tipoval bych vás na nějakého hochštaplera...“

„Žádné strachy. V krátku podstoupíte malý oční zákrok a pak budete vypadat jako já, zatímco já budu... Kým vlastně budu k d'asu já...?“ Cutler Druhý působil poněkud zmateným dojmem.

„Vy dva nejspíš splynete v jedinou bytost,“ vmísil jsem se do jejich rozhovoru. Fyzika však nebyla mou silnou stránkou, na rozdíl od metafyziky, kde je všechno jasné - jeden jest dvěma nadvakrát a dva jeden v jediný ráz.

„Ne,“ přerušil mě doktor Cutler Prvý. V jeho hlase jsem zaznamenal jistou dávku trpkosti. „V tomto konkrétním časovém úseku, tvořeném tímto jediným týdnem, bude mít přede mnou již navždycky náskok, zatímco já jej už nikdy nedoženu.“ Obrátil se k doktoru Cutlerovi Druhému, který právě vyňal z koše lusky a podrobně je studoval: „Vy víte, co se stane v roce 2 001, kdežto já vím starou belu.“

„Proč tedy nevyužijete funkce *fast forward* a nespojíte se se svým budoucím já?“ přispěchal jsem s dobře míněnou radou.

„Cutlerův efekt neumožňuje předstihnout vlastní biologický čas. Lze se pouze vracet, a to i do minulosti před vaším narozením. V tom případě však pouze jako turista.“

Cutler Druhý se pod dohledem podezíravé trhovkyně, šeredné babizny z venkova, prohraboval ošatkou s fazolemi. „Do důsledku vzato, kdyby se mé mladší já mohlo přemístit do budoucnosti, což je nejen z fyzického, ale především z metafyzického hlediska holý nesmysl, pak by přestalo být samo sebou a stalo by se nejspíš mnou,“ popichoval Cutler Druhý svého mladšího dvojníka. „Což vám asi moc nevoní, nicméně vás to stejně nemine.“

Cutler Druhý se tvářil ponuře. „Vaše - a koneckonců i moje - budoucnost závisí na vývoji událostí na Golgotě.“ Pak oslovil mne: „Mohl byste nám laskavě ukázat ten kamrlík v katedrále?“

Cutler Druhý na mne potutelně mrkl: „Kdyby jen věděl, co vím já...“

Cutler Prvý se zatvářil ještě pochmurněji: „Kdybych věděl, co víte vy, tak byste pravděpodobně vůbec nebyl...“

„Zélote jeden,“ odsekl Cutler Druhý.

V této denní hodině byla bazilika úplně prázdná. Doprovodil jsem oba Cutlery, jejichž dvojedinost bych přirovnal k trojedinosti našeho pána Boha, do komory plné prachu a pavučin. Kostelník je líný jako veš a katedrála podle toho vypadá. Musím požádat Atalantu, aby se poohlédla po

nějaké spolehlivé úklidové firmě.

Cutler Druhý odsunul náhradní biskupský stolec, který jsem dostal od Flavie, a otevřel kredenc. Trůn mi Flavia darovala při své poslední návštěvě. Dlužno podotknout, že Atalanta měla Flavii ráda jako osinu v zadku, i když jsem nikdy nepochopil proč. Ženy jsou však nevyzpytatelné. Caligula prý říkával, že nevědí, co chtějí, a nedají pokoj, dokud to nedostanou.

„Právě sem pan biskup uloží evangelium podle svatého Timotheje,“ prohlásil Cutler Druhý tak sebevědomě, že se mi rázem rozsvítilo. Vůbec nezáleží na tom, zda sem skutečně uschovám svůj a Markův spisek. I kdybych se rozhodl jinak, někdo druhý to udělá za mne, jen aby mohl být ten správný text objeven koncem druhého tisíciletí po narození Marvinu Wasersteina, jenž právě vkročil do komůrky provázen Selmou Suydamovou.

„Fujtajbl,“ otrásla se Selma odporem a pokusila se odstranit pavučinu z tváře. Jelikož však byla pouhý hologram, vyšla její snaha na prázdno. „Z pavouků se mi dělá zle.“

„Ahoj,“ pozdravil Marvin. Úsměv odhalil jeho zkažené zuby. „Náhodou jdu kolem, a tak jsem si řekl, že za vámi zaskočím. A koho vám nepotkám na ulici! Tuhle krásnou holku, Selmu Suydamovou...“

„Víte, chodili jsme spolu,“ oznámila Selma. „Dokud jsme se neporafali kvůli tomu, že rezervoval u Spaga ten nejhorší stůl...“

„Uznávám, Selmo, byla to má chyba. Ve své hlouposti jsem si neuvědomil, že když už normální člověk do téhle snobácké restaurace zavítá, potřebuje mít výhled na Sunset Boulevard, zatímco já raději sedávám v koutku hned u kuchyně, protože ke Spagovi chodím jenom na pizzu. Každopádně už ti tu hádku nezazlívám, a kdyby Wolfgang...“ Marvin se zadíval na Cutlera Druhého: „My dva se ještě neznáme, že?“

„Ne,“ napřáhl Cutler Druhý pravici. Potřásli si rukama, čímž se ujistili o tom, že ani jeden z nich není hologram jako Cutler Prvý anebo Selma, ale živí lidé jako já. „Jmenuji se doktor Cutler, pocházím z konce dvacátého století. Vlastně už spíše patřím do jedenadvacátého století.“

„Dejte si na něj bacha,“ sykl Cutler Prvý. „Je to pěkný grázlík. Varuji vás, mohl byste tu přijít k úrazu. Myslím, že není zrovna nejbezpečnější vracet se sem v reálné podobě...“

„Inkarnace ducha,“ prohodila Selma. „Tak to nazývá doktorka Schumanová.“

„Je to zde prolezlé chorobami,“ pokračoval Cutler Prvý. „A kdyby jenom chorobami!“ dodal významně.

Rozpomněl jsem se na své povinnosti biskupa a duchovního vůdce. „Navrhuji, abychom nyní opustili tuto komůrku, jež se jednoho dne stane Mekkou dosud nenarozených archeologů a v níž už stejně není k hnutí, a přesunuli se do hlavní lodi mé protorománské katedrály. Protorománské proto, že žiji ve světě, jemuž vládne románská kultura, a románská architektura je tedy jediná, kterou znám.“

Rád bych si promluvil o samotě s Marvinem, leč Cutler Prvý jej odlákal za kazatelnu a něco zřejmě velice důvěrného mu šuškal do ouška. Selmě nějak narostl hřebínek: „Svatý Timotheji, mohu tě oslovovat Time?“

„Nikoliv, mé dítě.“

„Time, přiznej se bez mučení. Už tě navštívila Marianne?“

„Ne. Alespoň si toho nejsem vědom.“

„Marianne je neoblomná. Právě se s ní soudíme. *Nadace pro vnitřní mír* je před rozpadnutím.“

Cutler Druhý si právě strkal do kapsy vyloupenutý kamínek z barevné mozaiky. Nejspíš suvenýr. „To byste asi zakladatelku a autorku tohoto božského díla Helen Schucmanovou nepotěšili.“

„Kéž bych se s ní mohla setkat!“ Selmě se v očích rozhořel plamínek svatého nadšení. „Kéž by mi stála po boku!“

Cutler Druhý se uvelebil na mém mramorovém trůnu, usazeném ve středu prostorné apsidy, obložené zeleným mramorem a zdobené porfyrovými vlasy. „Jestli vás dokáže vaše médium dostat sem, pak by mu nemělo činit problémy dostat vás i do roku 1970, kdy doktorka Schucmanová ještě fungovala.“

Obávám se, že Selma zrovna k nejbystřejším nepatří: „Jejda, to mě nikdy nenapadlo! Dám krk na to, že Marianne se k ní už vetřela a naočkovala ji proti mně.“

„V tom případě musíte udělat totéž.“ Naklonil jsem se ke Cutlerovi Druhému a pohodil jsem hlavou směrem k Marvinovi a Cutlerovi Prvému: „Zajímalo by mé, co ti dva mají za lubem.“

„Rozhodně nic dobrého. Vsadil bych se, že chtějí do té komůrky uložit podvržené evangelium...“

„Myslíte, že jsou - vlastně že byli - takové špatnosti schopni?“

Cutler Druhý pokrčil rameny: „To se brzy ukáže...“

Selma se zahleděla na Marvinu: „Kdo by to byl řekl, že narazím na Marvinu právě tady!“

„Nojo, na kanálech už dneska není k hnutí,“ pravil jsem. „Jak jste se vy dva vlastně seznámili?“

„Marvin je kamarád mého židovského nápadníka. Jednou přijel do Hollywoodu na nějakou konferenci o počítačích a můj přítel jej pozval na dobročinnou akci na pomoc Izraeli, která se konala v hotelu Roosevelt. Mimochodem, Marvin velice sympatizuje s idejemi *Nadace pro vnitřní mír*, přestože se aktivně podílí na činnosti izraelského hnutí Chabad, které se zhlédlo v Jerry Falwellovi a nejraději by utopilo svět v plamenech. Docela mě zviklal... Tvrdí totiž, že vyvolený Mesiáš už brzy přijde, což je ovšem v příkrém rozporu s učením *Nadace*, jež se staví proti všem formám elitářství a věří, že v každém z nás je kousek Mesiáše, stejně jako je v každém z nás kus Boha. Ve svém televizním pořadu to skvěle vystihla Shirley MacLaineová... Viděl jste ji teď někdy?“

Odvětil jsem, že se mi té cti dostalo naposledy tehdy u Stephanie. Selma potom lapila Cutlera Druhého a já se honem přesunul pod kazatelnu k Marvinovi a Cutlerovi Prvému.

„Už se nemůžeme dočkat, až si přečteme vaši knihu,“ přivítal mne Marvin roztouženě.

„Já už taky hořím zvědavostí,“ opáčil jsem. Lehce ironický osten však zůstal nepochopen.

„Svět vás potřebuje, svatý Timotheji. Víc než kdykoliv jindy.“ Z Cutlera Prvého číselá faleš na sto honů.

„Vaše starší já by s vámi rádo prohodilo pár slov. Čeká v apsidě.“

Cutlerovi Prvému bylo zjevně proti srsti nechat mě o samotě s Ježíšem Kristem.

„Upřímně řečeno, nedoufal jsem, že vás někdy spatřím v tomto chrámu, navíc živého...“

„Vy víte, kdo jsem?“ Jeho sametový hlas zněl náhle nezvykle podmanivě. Náhle mi došlo, čím asi na počátku století - totiž toho našeho století, prvního po jeho narození - upoutal tolik lidí.

„Ano, vím, kdo jste. Doktor Cutler starší natočil film o vašem útěku z Getsemanské zahrady.“

Ježíš se rozesmál: „To byl Cutlerův nápad. Chudák tlust'och Jidáš... Nemohl se dočkat, až mě zradí, a já mu takhle vypálil rybník! Pěkně jsem

ho do toho namočil, opravdu pěkně. Nakonec za mne musel zaskočit na kříži on. Měl jste vidět ten jeho vyvalený kukuč! Není to k popukání?“ Marvin zapištěl radostí. „Římská státní správa v Palestině se za Piláta Pontského pomalu přiblížila co do stupidnosti a míry korupce Velké Británii na sklonku dvacátého století po mém narození... Kde že jsem se to vlastně podle vás narodil?“

„V jesličkách ve chlévě. V Betlémě. Na obloze se objevila hvězda a...“

Ježíš sebou trhl. „Jděte k šípku s těmi pohanskými povídkami. Hvězda svítila, když se narodil Mithra. Pětadvacátého prosince. Všechny tyhle žvásty si vypůjčili z mithraismu, aby odloudili jeho vyznavače. Se mnou to ale nemá vůbec nic společného. Já že se narodil ve stáji! Můj otec Josef byl přece následníkem izraelského trůnu a přímý potomek krále Davida! Na celé té vaší křesťanské zvěsti je taky pravdivý jen můj rodokmen, jinak ani slůvko. Snad jen to, že jsme podnikali se dřevem, ve velkém i v malém. Každopádně jsem králem židovským a Mesiášem. Toho ochránce neobřezaných Šavla bych klidně mohl za všechny nehoráznosti, které si o mně navymýšlel, žalovat. První příkázání nebo ne, urážka na cti je urážka na cti a hotovo...“

Marvinovy černé oči se temně leskly. Pomalu jsem začínal chápat pravdu o skutečném Ježíšovi. Byl to - a dosud je - zélota! Fanatik! Revolucionář! Sionista tělem i duší. A chytrý až hrůza! Bez jakéhokoliv vzdělání, nepočítám-li abakus, se vypracoval na počítačového génia. Navíc, pokud lze věřit Selmě, nastrojil tu mazanou léčku se stolem u Spaga. Je úhlavním nepřítelem církve, která stojí a padá s jeho učením, ukřižováním a vzkříšením, neboť jsme samozřejmě ani v nejmenším netušili, že za sebe podstrčil jako obětního beránka někoho úplně jiného a že z mrtvých vstal (vstal-li někdo vůbec z mrtvých) ubohý Jidáš.

Vždyť Jidáš byl tak tlustý, že se stěží udržel na nohou za živa, a nedovedu si představit, jak by vstával z mrtvých. Pochybuji rovněž, že by dokázal odvalit kámen, který zakrýval jeho hrob. Jenže Jakub a ostatní učedníci museli bezpečně vědět, když už to nevěděli ti přitroublí Římané, že Ježíš zahrnul kramle a že byla ukřižována nesprávná osoba. Proč s tím ale, lámu si pořád hlavu, dělali takové tajnosti?

Ježíš se zřejmě vyznal i v telepatii, protože mou nevyslovenou otázku hned zodpověděl: „Můj bratr Jakub a další příslušníci našeho gangu, který našel ve století, do něhož jsem se uchýlil, mnohem úspěšnější následovní-

ky v hnutí Irgun, o mém útěku z Getsemanské zahrady samozřejmě věděli. Dělal jim strašně dobře, že můžou oblafnout Římány. Potom, tři dny po Jidášově smrti, jsem se jim díky doktoru Cutlerovi zjevil v podobě hologramu. Udělil jsem Jakobovi několik cenných rad, týkajících se osvobození Palestiny z římského područí. A teď pracuji na zdokonalení metody posledního soudu. Jakmile budu hotov, rozježu to na plný koule. Protože já jsem Mesiáš, jednou pro vždy.“

Jeho mrazivý hlas mi pronikal až do morku kostí. Automaticky jsem se přezehnal znamením kříže.

Ježíš se rozchechtal: „Za tenhle podfuk vděčíte taky Šavlovi. Ale žádné strachy, s křížem bude brzy amen. Nakonec ho nahradí Davidova hvězda.“

„V roce 2 001 léta Páně?“

„V roce 5 761 léta Mojžíšova, dle mých vlastních výpočtů. Veškeré podklady a záznamy byly přece vymazány, ne?“

„Vy jste Padouch, že ano?“

Ježíš přikývl a skromně dodal: „Bez nezištné pomoci doktora Cutlera bych toho nikdy nedosáhl.“ Potom zamyšleně pronesl: „Je mi jen záhadou, proč odešel z General Electric a nastoupil ke Gulf + Eastern. Vím jen to, že se *můj* spasitel - tedy můj doktor Cutler - dodnes s tímto krokem nevyrovnal.“

„Každým dnem by měli oba Cutlerové splynout v jednoho Cutlera. Pak se snad dočkáte odpovědi na svou otázku,“ chlácholil jsem ho. Ježíš alias Marvin Wasserstein je zavilý maniak a já si dovedu živě představit, jak asi jeho aktivita štvála Piláta Pontského a představitele chrámu, kterým tolik záleželo na vysoké úrokové míře a nízké inflaci.

„Jakmile dojde k poslednímu soudu, nezůstane po Cutlerech ani památka. Konečně bude nastoleno boží království, předpovězené Janem Křtitelem. Přiznávám, že jsem se ve svém odhadu trochu zmýlil, když jsem sliboval nastolení království božího už před dvěma tisíci lety. Na Římány jsem přece jen nestačil. Naštěstí se včas objevil doktor Cutler, nesmiřitelný zastánce věci sionismu a oddaný věřící...“

Ježíš zmlkl. Očima sledoval doktory Cutlery, rozmlouvající spolu v apsidě. „Myslíte, že si to doktor Cutler starší nechal udělat?“

„Nechal udělat co...?“

„Plastickou operaci. Můj doktor Cutler je přesvědčen, že mu změnili oči. Na tom není ale nic divného. Skoro každý, na koho dnes narazíte, má

na ksichtě sem tam nějaký ten steh. Dokonce i já jsem si dal v Los Angeles upravit oční víčka, abych umocnil své hypnotické schopnosti, které jsou člověku k ničemu, když mu přes oko visí klapka. Prý se to jmenuje nordická řasa. Směšné, ne? Já a nordická řasa! O čem jsem to mluvil...?“

„O sionistovi a ortodoxním Židovi Cutlerovi.“

„Aha... V tomto kruciálním momentu, přičemž výraz *kruciální* neberte jako slovní hříčku, zasáhl Cutler do historie. Vytáhl mě z toho srabu právě v čas. Tehdejší doba Mesiášům nepřála. Chci tím říct, že tenkrát bylo nemyslitelné svrhnout římskou krutovládu a obnovit izraelský stát. Dost na tom, že se mi podařilo trochu proluftovat chrám a snížit úrokovou míru...“

„Při tom vždycky hrozí nebezpečí inflace...“

„Ne - pokud roste i produktivita práce a spotřeba, které s sebou nesou laciné peníze. Aby se proroctví naplnilo, bylo třeba vytvořit Izrael. Dva tisíce let po mém prvním příchodu k tomu konečně došlo. Porodní bolesti, o nichž mluvili rabíni, máme zaplat' bůh za sebou. Já navrátím Izrael jeho někdejší slávě. Nepřátelé budou poraženi a království boží se stane skutkem. Slibuji, bude to nádhera! I ta azurově modrá obloha nad Bagdádem samou závisť zbledne. Mezi námi, s Bagdádem, Damaškem, Ammánem i Káhirou to dopadne špatně, neboť Hospodin ohněm mstítí bude, jak se ostatně dočtete v Izaiášovi.“

Vůbec poprvé jsem si uvědomil, že Svatý nebyl jen pouhý světec, ale spasitel, jenž nás chtěl zachránit před tímhle šíleným teroristou. Schválně přepracoval Ježíšovu teorii tvrdé linie a nahradil ji mnohem krásnějším, mnohem vyzrálějším náboženstvím. Jenom jako úlitbu tam nechal obvyklé kecy o konci světa a o tom, jaké zlaté časy čekají všechna boží dítka.

„Omluvte mne,“ usmál se Ježíš a vytáhl z kapsy přenosný telefon. Jeho vlastní vynález, jak se alespoň pochlubil. „Musím zavolat do kanceláře. Právě jsme se pustili do Zjevení svatého Jana.“ Spiklenecky na mne mrkl: „Nejvyšší čas! Už se to chystá, přesně podle mého scénáře. Nejprve plutoniová nálož, pak ohnivá obloha nad Bagdádem... Nazdar Jime, tady Marvin.“ Pak ztišil hlas, takže jsem nic neslyšel.

Vydal jsem se za Cutlery do apsidy, ale ještě dřív mě ze zálohy přepadla Selma. „Víte, že jsem byla v předcházejícím životě Máří Magdalenou?“

„Jak bych to mohl vědět, Selmo?“ Pomalu mi začínala lézt na nervy.

„Máří Magdalena se provdala za Ježíše, ale manželství bylo po ukřižování anulováno, neboť pánové chtěli z Ježíše udělat starého mládence.“

„Byla jste už na Golgotě?“ Zmocnilo se mě podezření. Co když to s Marvinem táhne dál i na sklonku druhého tisíciletí a pomáhá mu v jeho zkázonosném díle? Historka o stolku u Spaga je třeba pouhým podobenstvím, které nám pomůže interpretovat až Tomáš Aquinský anebo Mary Gordonová.

„Ne, hranice schopností mého média jsou zřejmě limitovány. Pokoušeli jsme se o to několikrát, ale nikdy se nám nepodařilo strefit se do správného místa. Jednou jsem se zkusila přenést do Jeruzaléma v den ukřižování, ale ocitla jsem se na koňském trhu v pevnosti Antonia. Docela povedený žertík, protože já si na koníčky potrpím,“ připojila dvojsmyslně a svůdně na mne zamrkala, vědoma si toho, jak nesmírně mě vzrušuje. „Přistála jsem rovnou v boxu Piláta Pontského. Choval se ke mně velice galantně. Pak tam někdo prohodil: ‚Poprava byla vykonána.‘ Kdosi se otázal: ‚Čí poprava?‘ a dotyčný odpověděl: ‚Toho cvoka, co o sobě prohlašoval, že je král židovský.‘ A Pilát Pontský pravil: ‚Možná to je opravdu král židovský. Anebo by byl, kdybychom mu to dovolili, což my mu nedovolíme. Když už ne kvůli ničemu jinému, tak rozhodně kvůli tomu děsnému týdnu, kdy řídil banku. Nedovedu vůbec pochopit, proč někdo usiluje o královskou hodnost. Zrovna tady! Dost na tom dělat tu prokurátora. Ach, Selmo, toužil jsem po funkci guvernéra Bythýnie. Lidé jsou tam milí, krajina jako ve Vailu...“

„Copak je to zač, ten Vail?“ vyzvídál jsem.

Selma se zachichotala: „Třeba jsem to popletla. Většinou si nepamatuji, co lidé říkají, zvláště když nevím, o čem mluví. Informace mi nějak nelezu do palice. Kromě knihy doktorky Helen Schucmanové jsem vlastně nikdy nepřečetla nic jiného. Kdo ostatně její knihu četl, nepotřebuje už číst žádnou jinou.“

Jak zjišťuji, Selma taky umí být pěkně nudná, a to se ještě možná nepředvedla v plné kráse. „Jestlipak se až do hodiny deváté setmělo?“

„Ne, ale právě když jsme si prohlíželi arabské plnokrevníky, tak se spustil déšť. Pilát Pontský poručil služebnictvu, aby nad námi rozprostřelo baldachýn, ale než ho roztáhli, tak zase pršet přestalo. Přesto na mne Pilát zapůsobil mocným dojmem... Jak daleko je to z města na Golgotu?“

„Hned za Východní branou, kousek od Olivetské hory. Nemůžete zabloudit, ten kopec připomíná lebku.“

„Já prostě zabloudila, ale nelituji toho. Koně i Pilát Pontský byli skvělí.

Přemlouval mne, abych s ním strávila víkend na jeho venkovském sídle v Malibu... nebo snad v Cesareji Přímořské...? Jenže mě se to zdálo zbytečné. Co bych z toho měla? Vždyť jsem jenom hologram.“ Sdělil jsem Selmě, že musím projednat s Cutlery nějakou obchodní záležitost, a navrhl jsem jí, aby volný čas využila k bližšímu seznámení s Tesalonikou. „Vyzraze si na prohlídku,“ naléhal jsem.

„Já raději běhám po obchodech,“ opáčila, ale zřejmě pochopila, že ji potřebuji vystrnadit, a vydala se do města. Zamířil jsem do apsidy k doktorům Cutlerům.

Cutler Prvý zrovna lamentoval: „S těma očima vypadáte jak sňatkový podvodník! No, možná vám to ubralo pár let, ale proč jste dovolil, aby tu kůži tolik zabrali? A co jste to provedl s naším nosem?“ Zatímco si mnul zuřivě svůj obrovský frňák, důkladně jsem oba Cutlery porovnal. Měl pravdu. Cutler Druhý si skutečně nechal přemodelovat jejich společný nos. Výsledkem byl titěrný, docela nenápadný knoflíček.

Pokusil jsem se zavtipkovat: „Třeba nejste jeden a ten samý člověk, kterého od sebe dělí pouhá dekáda dvacátého století. Možná jste dva úplně jiní lidé.“

„Ale jo, jsem to já,“ zavrčel Cutler Prvý a přitom nespouštěl oči z Ježíše, jenž stále telefonoval s laboratoří, ve které coby Padouch prováděl své nekalé rejdy a na firemním počítači vymazal anebo pozměnil miliony a miliony nahrávek, aniž by bezpečnostní služba General Electric - neřku-li její vedení a akcionáři - pojala sebemenší podezření.

„Proč nepřiznat, že v tom určitou roli sehrála i má marnivost,“ promluvil Cutler Druhý. „Jakmile jsem se zbavil naslouchátek a brýlí, zatoužil jsem po radikálnější změně. Nová životní etapa si žádala i nového zevnějšku. Nový vzhled pro nový start v Gulf + Eastern!“

Náhle se rozletěla vrata a do katedrály vstoupil Chet. Marvin na něj ve-sele zamával. Chet sebou trhl. Nyní už věřím tomu, že je Chet stejně dobrým křesťanem, jako je dobrým mormonem. Skutečnost, že je Ježíš totožný s Marvinem Wassersteinem, jej nejspíš šokovala mnohem více než mne.

Jeho kroky směřovaly k nám, do apsidy. „Tak jsme se tu nakonec sešli,“ pronesl na uvítanou.

„Porada se nedala dále odkládat,“ oznámil mu Cutler Druhý.

„Tak co, přímý přenos už se může rozjet?“ Cutler Prvý předstíral nenucenost.

„Ano.“ Chet mi podal objemný svazek papírů. „Vaše smlouva, Timotheji. Přikleplí vám toho komentátora.“

„Gratuluji!“ Oba Cutleři promluvili poprvé a také naposledy unisono. Ze všech sil jsem se snažil, aby z mé odpovědi číselna skromnost a pokora. „Jsem vedení společnosti NBC za projevenou důvěru nesmírně vděčný,“ pravil jsem, „a plně si uvědomuji náročnost svěřeného úkolu, který se zapíše do historie televizního zpravodajství a televize vůbec. Ještě jednou všem z celého srdce děkuji za to, že ve mne uvěřili.“

Musel jsem se snad třicetkrát podepsat. Ani jsem se neobtěžoval se čtením drobného, sotva rozeznatelného písma. Když jsem skončil, udělal mi Chet několik organizačních pokynů: „Sejdeme se zítra rovnou na Golgotě. Za rozbřesku, abychom se stačili připravit. Natáčet se začne až po příchodu... Ježíše.“ Doktoři Cutlerové i já jsme si dobře všimli krátké odmlky na konci věty. „Ježíš se dostaví asi v devět hodin ráno středovýchodního času. Kvůli časovému posunu nebudeme vysílat přímo. Způsobilo by to zmatek. Natočíme úplně všechno a záznam možná trochu prostříháme, protože se tam určitě vyskytnou hluchá místa...“

„*Longeurs*, prostojte,“ blýskl se svými znalostmi z oblasti showbyznysu Cutler Prvý.

„Tim bude průběžně s oním mužem rozmlouvat, pokud se mu z něj podaří nějaké odpovědi vydolovat. Interview alespoň oživí děj. Jinak by to byla děsná nuda. Nedovedu si představit, jak dlouho by diváci vydrželi číčet na chlápka, který se jen tak potácí po ulici.“

„Chtělo by to ale jednu kameru, která bude neustále sledovat detail Ježíšova obličej. Pro případ, že by něco blábolil.“ Cutler Prvý určitě strojí nějakou lumpárnu. Zkusím Cheta přemluvit, aby se přenos vysílal živě. Pak mě ale trklo, že by Jidáš na kříži mohl ještě stihnout prozradit, že došlo k omylu. Tím by ale vyřkl nad křesťanstvím ortel. První přímý přenos z Golgoty by se obrátil proti nám. Bude lepší důvěřovat Chetově intuici a jeho nápadu se záznamem a dodatečným sestříháním.

„S produkčními náklady si nedělejte žádné starosti.“ Chet byl najednou nějaký odměřený.

„Jápkak jste vlastně připravili na tuto významnou událost veřejnost?“ vypytał se Cutler Druhý.

„Jako byste to nevěděl!“ odsekl Cutler Prvý, jenž se doposud nevyrovnal s odchodem svého staršího já z General Electric. Navíc ho žralo, že má

před ním Cutler Druhý náskok a mnohem čerstvější informace, protože žije v době těsně předcházející poslednímu soudu.

„Vím i nevím,“ předvedl Cutler Druhý svůj dokonalý chrup. Zuby se mu blyštěly jako drahokamy. Bože můj, jakým zubním lékařstvím se může ono vzdálené století pochlubit! Tak vzdálené vlastně zase není. Vždyť již zakrátko promluví z videopásky ke stamilionům, ba co dím, k miliardám jeho obyvatel.

„Rozpoutali jsme masovou reklamní kampaň, do novin a časopisů jsme zadali celostránkové inzeráty. Především vysvětlujeme podstatu onoho technického zázraku. Současně jsme zaplavili trh množstvím kvalitních publikací o Ježíšovi a soustřeďujeme se zejména na to, aby dalekosáhlý význam chystaného přenosu pochopili jak věřící, tak nevěřící. Podotýkám, že stejnou pozornost budeme věnovat i Mohamedovi. AIPAC prosazuje uvedení dvanáctidílného seriálu o tom, jak Mojžíš a Hospodin přivedli Židy do Palestiny a jednou provždy jim ji udělili v léno. Zároveň plánujeme opětovné odvysílání seriálu *Holocaust*.“

„Velice rozumné,“ přikyvoval spokojeně Cutler, vyhlížející nadmíru židovsky.

„A co Konfucius, Buddha a hindští bozi?“ dotíral šelma Cutler Druhý.

Cheta však do úzkých nepřivedl. „Firma Sony zažádala, o exkluzivní práva na využití všech orientálních božstev, a to na základě speciální dohody mezi zástupci společností Lew Wasserman, Universal a Time Warner, která stanovuje, že si žádný kartel anebo uzavřená skupina nesmí uzurpovat práva na náboženskou tematiku, a ačkoliv stanice NBC vlastní práva na tento výjimečný pořad, ostatní náboženství nesmí přijít zkrátka.“

„Jak se k naší akci staví veřejnost?“ zeptal jsem se. Nerad bych se doslechl o nějakých pochybnostech.

Chet poněkud zaváhal: „Tak jako ke všemu. Arci, mám-li říci pravdu, lidi mnohem víc zajímá třírozměrný obraz, který jim slibujeme už dlouhé roky. Problém spočívá v tom, že veškeré patenty skoupil časopis *Hustler*. Teď vyrábí třírozměrné pornovideokazety, které jdou pochopitelně na dračku, zvláště od té doby, co k nim přidávají i balíček s odpovídajícími pachy.“

Trochu váhavě k nám zamířil Marvin. „Ahoj, Chete. Dobrý den, doktore Cutlere,“ oslovil Cutlera Druhého. „Jste ten, za koho vás pokládám?“

Cutler se mile usmál: „Ano, jsem ten, za koho mne pouze pokládáte.

Zato já o vás vím úplně všechno.“

„Jak jste dokázal natočit můj útěk z Getsemanské zahrady?“

„Ukryl jsem se s kamerou v temném hvozdu, jak by řekl básník.“

„A jak jste mohl vědět, co plánuju?“ Zvědavost Cutlera Prvého zvítězila nad odporem, který vůči svému staršímu já pociťoval.

„Jak bych to mohl nevědět? Koneckonců jsem vaše vtělení z pozdější doby. Disponuji mnohem pokročilejší technikou a hlavně - totálně jsem změnil názor.“

„Takže vy si vzpomínáte i na věci, na které jsem se snažil usilovným tréninkem zapomenout?“

„Co je jednou uloženo v paměti, nikdy nepomine, přestože Padouch může najít cestičku, jak v tom dočasně udělat pořádný guláš.“ Cutler Druhý při těchto slovech probodl Marvinu očima, ale ten nehnul ani brvou.

„Vynikající film,“ rozplýval se. „Možná jen trochu statický. Dobrý střihač by si s ním však poradil. Film je majetkem General Electric, že?“

Cutler Druhý se zašklebil: „No, řekněme, že materiál patří společnosti Gulf + Eastern a otázka autorských práv je doposud nevyřešena.“

„Víte, že budete muset získat můj souhlas k jeho veřejnému uvedení?“ Zprvu jsem se domníval, že Marvin žertuje. Leč nežertoval. „Jsem členem odborové asociace sdružující filmové, televizní a divadelní herce. „Bez řádné smlouvy ten film zůstane navěky v trezoru.“

Cutler Druhý Marvinovu připomínku ignoroval. Místo odpovědi se obrátil na Cheta: „Na Golgotě se k vám připojím.“

„Čím více nás tam bude, tím lépe,“ odvětil Chet. „Spustíme to kolem poledne. Než se dostaví na plac Ježíš, Tim udělá pár rozhovorů s diváky z davu.“

„Chtěl bych se dostat na dražbu koní a pohovořit s Pilátem Pontským. Doufám, že se s námi podělí o své dojmy. Hezky spatra, jak se říká.“

„Určitě přijdete také, Ježíši, že?“ Chet se ovládal, jak jen mohl, ale brada se mu samým rozčilením chvěla. Tréma, to já znám. Trpím tím taky.

Marvin se rozesmál: „Takovou příležitost přece nesmím propást.“

Cutler Prvý by rád také přispěl svou troškou do mlýna a už se nadechoval, když vtom mu vypovědělo naslouchátko službu. Začalo v něm chrastit a chrčet a Cutler se tvářil tak vyděšeně, že jsme všichni vyprskli smíchy. Po této veselé příhodě se všichni kromě Cutlera Druhého odebrali domů.

„Nikdy bych se ani ve snu nenadal toho, že Ježíš navštíví můj svatostá-

nek,“ opakoval jsem nevěřicně.

„Troufám si tvrdit, že sem ten mazaný rabín šel jen s největším sebezapřením. Je to náš nepřítel.“

„Vím, ale radši držme jazyk za zuby.“

Cutler Druhý vyndal přístroj na vyvolání Cutlerova efektu. Malinkatá krabička napájená bateriemi byla vybavena zaměřovačem tak citlivým, že se uživatel mohl přenést na zvolené místo na vteřinku přesně.

Rovněž samotné zmizení bylo mnohem zajímavější než pomalé blednutí hologramů anebo rozostřování osob, které se sem přenesly prostřednictvím média. V tomto případě se tělo nejprve rozpadlo na miliardy molekul, které vytvořily jakýsi narůžovělý opar, a ten se přesunul jinam, kde byl znovu poskládán. Ještě než růžovou mlhu odvál průvan, stačil mi Cutler Druhý zašeptat: „Nic se neboj, Timmy. Marvin není jediný, kdo si připravil plán.“

KAPITOLA 19

Atalanta je proti tomu, abych uváděl přímý přenos z Golgoty, ačkoliv jí donekonečna vysvětluji, že budu první a pravděpodobně i poslední světec, který se kdy objevil na televizní obrazovce, pokud ovšem neprohlásí za svatou tu protivnou ženskou z Indie, o čemž silně pochybuji. Ale i kdyby ji kanonizovali, nelze ji pokládat za autentickou svatou, protože k tomu přišla jak slepý k houslím a nezačala pěkně od píky jako já.

„Jestli mě neposlechněš,“ mlela Atalanta pantem a přitom opékala nad ohněm beraní hlavu, jelikož toho dne si vzal náš kuchař volno, „seberu se a odjedu za Alexem do Egypta.“

„Neblázni,“ konejšil jsem ji. „Vždyť jsem za minutku zpátky. Cutlerův efekt spočívá v tom, že se vracíš skoro do stejného okamžiku, ve kterém jsi odešla. Mohu strávit v minulosti třeba rok, ale tady uplyne pouhá chvilíčka.“

Atalanta však trvala - trvá - neústupně na svém: „Podle mého názoru by lidi měli dřepět doma na zadku. Tohle toulání není vůbec k ničemu dobrý. Dost na tom, že se mi poflakuje po baráku Chet a teď tě ještě začne tahat po všech čertech...“

„Myslel jsem, že máš Cheta ráda.“

„Mně Chet nijak nevadí, zato Selma Suydamová je ta nejvulgárnější ženská, kterou jsem kdy potkala.“

„Selma byla tady?“ vyhrkl jsem překvapeně.

„Zastavila se tu, když jste tlachali v katedrále. Vypτάvala se mě, jak u nás řešíme antikoncepci, a já jí řekla, že se o takové zbytečnosti nestaráme a že když děti nechceme, tak je prostě nemáme.“

Posadil jsem se za stůl a sledoval, jak Atalanta porcuje beraní hlavu. Oči skončily jako obvykle na mém talíři. „Ale Sony, který nám Chet dal, ten se ti líbí, ne?“

„Já mám tak čas čumět na televizi? Na *Movie Channel* stejně bez dekodéru koukat nemůžeme a Chet jen slibuje a slibuje, takže mi ten dokumentární film o Hirohitovi nakonec utekl.“

Při večeři, která probíhala v naprosté tichosti, jsem uvažoval nad tím, co si vzít jako moderátor na sebe. Mám se obléknout jako lidé z dvacátého století anebo zůstat svůj a vystupovat jako prostý světec z prvního století?

Až do půlnoci jsem se v posteli převaloval z boku na bok. Skopová hlava mě tlačila v žaludku. Ne a ne ji strávit. Atalanta spala jako dřevo a ložnicí se neslo její chrápání. Náhle se z tmavého koutu vynořil Svatý.

„Zdáš se mi?“ otázal jsem se polohlasně.

„Jak se to vezme, Timíčku můj nejsladší. Ty jsi sice vzhůru, ale já jsem z technického hlediska pouhá vize, jako byl pouhou vizí ten, jenž se mi zjevil na cestě do Damašku...“

„Aha, tlust'och Jidáš. Žádný Ježíš.“

„Copak jsem to mohl tušit? Chlápek, kterého jsem spatřil, se do puntíku shodoval s tím, jenž byl ukřižován. A toho všichni považovali za Ježíše. Spletl jsem se. Tak mě suď!“ Pavel se pomalu dostával do varu a začal dokonce i stepovat. Jako vždy byl perfektní a není divu, že u něj chtěl Nero brát hodiny. Bohužel to nestihl, protože Svatého popravili dřív, než stačil císaře něco naučit.

„Zítra podstoupíš křest ohněm. Čeká tě velký den! Pamatuješ na ten film *Vysíláme zprávy* s Williamem Hurtem v hlavní roli?“

„Jak to, žes ho viděl?“ Nic jsem nechápal. Svatý přece během svého života nemohl přijít s televizí - natožpak s videem - vůbec do styku!

Zodpověděl můj dotaz dřív, než jsem jej vyslovil. „Nyní se skládám z pouhých elektrických impulzů, stejně jako televizní obraz. Proto mohu vidět úplně všechno a že je toho spousta! Hlavně díky satelitu, na kterém se odbývá mé bytí či vlastně nebytí, abych se vyjádřil přesněji...“

„Takže ty nesedíš na nebesích po pravici Marvina Wassersteina...?“

Svatý se zakabonil: „Ne. To bych se tu asi nemrcasil v téhle laciné podobě. Hele, jestli ukřižují Jidáše, tak můžeme všechno rovnou zabalit.“

„Ale oni ho přece ukřižují... ukřižovali!“

„Jo. Ale jenom proto, že se tomu šílenému sionistovi Cutlerovi podařilo uklidit Ježíše do budoucnosti, pro Izrael mnohem výhodnější.“

„Copak na tom záleží? Všichni, kdo věděli, že nezemřel Ježíš, dělají, jako by to byl on. Pak jsi se pustil do díla ty a vymyslel sis křesťanství včetně jeho loga kříže. A je úplně fuk, kdo na tom kříži visel.“

Svatý zavrtěl hlavou. „Není to tak jednoduché, Time. Nikdo z nás totiž nepředpokládal, že se lidem jednou naskytne šance, aby všechno viděli a slyšeli na vlastní oči a uši. A v tom případě se nám Jidáš vůbec nehodí do krámu...“

„Kvůli své obezitě?“

„Přesně tak!“ zahučel Svátý. „Váží víc než japonský zápasník, dokonce víc než Orson Welles. Cožpak lze takovou horu sádla prohlásit za součást Nejsvětější Trojice, když je širší než celá Trojice dohromady? Představa tlustého Ježíše se prostě rovná katastrofě, zvláště v dnešní době. Ten polský papež obrací na křesťanskou víru jednu rozvojovou zemi za druhou, jenže obyvatelstvo Třetího světa umírá hladu a podvýživou. A my jim nabízíme nejtlustšího boha, který kdy v tyhle branži působil. Vedle něj je i otýlý Buddha štíhlý jako proutek.“

„Já ti rozumím, Svátý.“ Vyzáblý, zarostlý a trochu zženštilý Ježíš si za ta tisíciletí získal značnou popularitu a změna imidže by s sebou asi přinesla obrovské problémy. Jako moderátor bych se ale mohl pokusit divákům něco nabulíkovat. Nahodit udičku, které by se pak mohli chytit ve svých disputacích teologové. Třeba že Ježíš podstoupil léčbu chemoterapií...

„Názorná ukázka dokáže víc než tisíc slov... Asi si vůbec neuvědomuješ, jak příšerně Jidáš vypadá.“

„Letmo jsem jej zahlédl v Cutlerově filmu. Pravda, byla tma...“

„Time,“ skočil mi do řeči Svátý. „Máme jedinou možnost - ukřižovat někoho jiného.“

„Cože?“ Tohle byla silná káva. Kde bere tenhle Židák, co zrušil Mojžíšův zákon a nahradil Tóru křížem, vůbec tu odvahu?

„Existuje jediný způsob, jak zhatit Padouchovy plány, a sice zorganizovat ukřižování, při kterém by tentokrát nedošlo k omylu a které by tedy splnilo svůj účel...“

„Ty víš, kdo je Padouch, že?“

Svatý přikývl: „Vím také, jak napravit zlo, které napáchal. Zítra musí zemřít Padouch...“

„Snad nezabijeme Marvina...?“ zhrozil jsem se.

„Ale kdepak!“ Svatý šibalsky zamžoural. „My ho nezabijeme. Udělají to za nás Římané. Timíčku, zlatičko, ty jen s pomocí doktora Cutlera zařídíš, aby zítra ukázali na Wassersteina, což ostatně navrhuje i doktor Cutler. Tak se naplní božský záměr a NBC dostojí svému slovu, protože divákům slíbila, že se stanou svědky toho, jak zaručeně pravý Ježíš opustí na vrcholku malebné Golgoty toto slzavé údolí a připojí se k svému Otci a kámošovi na nebesích. Chet nám půjde na ruku, sotva mu dojde, jak by pravda o Jidášově ukřižování zavařila stanici NBC. Nejen že by se na ni jako hejno sršánů sesypali všemožní kritici a šťouralové, ale Úřad pro hospodářskou soutěž by ji dokonce mohl obvinít z klamavé reklamy. Netřeba zdůrazňovat, jakou čáru přes rozpočet by to udělalo tomu pšonkovi papežovi.“

Zůstal jsem stát jako omráčen, což byl asi Svatého úmysl. Fikaná hlavička, to nikdo nemůže popřít. „Zajímalo by mě jen, jak dostanu Marvina na kříž?“

„Proč neprásknout Římanům, že je ten, koho hledají?“ Svatý počal blednout. „Ty už něco vykoumáš. Spoléhám na tebe. Zachráníš církev i víru. Nechceš přece, aby ty miliony a miliony lidí, které obětovaly na hranicích života pro věčnou slávu, zemřely zbytečně, ne...?“

* * *

Cutler číslo dvě se dostavil krátce před polednem středomakedonského času. „Trochu jsem si přispíšil, abych sem dorazil dřív než moje druhé já. Pojedeme radši sami, ano?“

„Právě jsem hovořil se svatým Pavlem. Navštívil mě jeho přízrak.“

„Není nad staré dobré metody. Vzpomínáte na Jennifer Jonesovou v *Písni o Bernardettě*? To byl přece vyloženě spirituální a vysoce povznášející výkon.“ Zářivý úsměv provázelo sotva slyšitelné syknutí a několikeré pokývnutí hlavou. „Tak copak vám svatý Pavel poradil?“

„Abychom zabili Ježíše.“

„Je s podivem, že všichni géniové - mezi které, jak věřím a jak alespoň

tvrdí můj krátký životopis vydaný nákladem City College, také náležím - smýšlí stejně. Ano, rovněž já se domnívám, že naše poslání spočívá v tom, aby Ježíš zaujal své místo na kříži, kam bezpochyby patří. Pokud se to povede, Marvin Wasserstein utře nos. Žádný rok 2001, hošánku, žádné atomové peklo, žádné velitelství v Tel Avivu...!“

„Nebude to ale snadné,“ namítl jsem.

„Život není nikdy snadný, Tim-sane, a historie stojí celkem vzato za hovno. Navrhuji nyní, abychom využili Cutlerova efektu a odebrali se do Jeruzaléma. Rád bych předběhl Cheta, sebe i Marvina...“

Cutler Druhý odkudsi vykouzil dva bateriové multidimenzionální molekulární rozptylovače. „Princip televizního přenosu časem je znám již několik let, avšak výhody Cutlerova efektu nic nepřekoná,“ vykládal Cutler, zatímco mačkal jakási tlačítka. „Pouze ten totiž umožňuje navolit pomocí skanerového monitoru podle přání zcela konkrétní čas i místo.“

Svá slova doprovodil názornou ukázkou a ejhle! Na monitoru jsem neomylně rozeznal Jeruzalém brzy ráno na Velký pátek. Cutler Druhý namířil přes město rovnou na Golgotu, kde se již shromáždil hlouček slavnostně naladěných nedočkavců. Pouliční prodáváci halasně nabízeli suvenýry, košer pizzu a sladkosti. Na vrcholku se tyčily dva kříže. „Ježíš“ si ten svůj bude muset donést sám, i když si nedovedu představit, že by něco takového Jidáš zvládl.

„Připraven...?“ pohlédl na mne tázavě Cutler Druhý.

„Ano...“ Včas jsem se však zarazil. „Vlastně ne... Nejprve zaskočíme na koňskou dražbu do pevnosti Antonia. Zkuste, prosím, najít Piláta Pontského. Měl by být někde ve stájích nebo na nádvoří. Já si zatím obléknu tógu. Ve svém biskupském hábitu bych asi příliš důvěry nevzbuzoval, lepší bude vydávat se za příslušníka jezdeckého stavu, zvláště když jdeme na dostihy. Obsad'te místa někde poblíž Pilátovi.“

Cutlera Druhého jsem zřejmě trochu zmátl, avšak necítil jsem nejmenší povinnost cokoliv mu vysvětlovat. Ve svém století je možná géniem, nicméně v mém století bude poslouchat on. Kdo je svatý? Já! Komu připadl úkol spasit naše náboženství? Mně! Navlékl jsem na sebe tógu. Možná jsem zvolil v porovnání s ostatními moderátory až moc formální oděv, ale přece jen se jedná o výjimečnou příležitost. Dost mi také záleželo na tom, abych udělal příznivý dojem na Piláta Pontského.

Cesta časoprostorem trvala tak krátce, že si člověk ani nestačil uvědo-

mit, že se vlastně rozpadl na molekuly. Cutler Druhý vybral výborná místa přímo za prokurátorem. Dva místní hodnostáři se dali na zběsilý úprk, sotva jsme se jim začali zhmotňovat na klíně. Pilát se otočil a přívětivě se na mne usmál.

„Excelence,“ naklonil jsem se k němu. „Děkuji vám za pozvání. Udělal jste mi velikou radost...“

„Potěšení na mé straně...,“ pronesl zadumaně. Nejspíš přemýšlel, kam mě zařadit.

„Jsem přítel Petroniův. Dozajista vám o mně napsal.“ Snažil jsem se hovořit tím nejčistším palatinským akcentem. Piláta, jenž se narodil jako plebejec, jsem si tím rázem získal.

„Ano, ano... Už si na jeho dopis vzpomínám. Jak elegantní člověk, ten Petronius. Musíme si o něm popovídat. Prahnu po novinkách ode dvora. Nepřivezl jste nějaké módní časopisy? Víte, pro manželku... Účesy pro tuto sezónu jsou prý příšerné, lidi už nevědí, co by samýma roupama dělali,“ povzdechl si Pilát a opět se věnoval předváděným koňům.

Usadili jsme se na dřevěné tribuně, opírající se o obvodovou zeď nádvoří, které sloužilo zároveň jako cvičiště římské posádky, takže jsem v obecnstvu zahlédl i řadu důstojníků.

Jak jsem ostatně předpokládal, Selma Suydamová se nikde v blízkosti Piláta Pontského nevyskytovala. Vůbec mě to nepřekvapilo. Neustále se oháněla svými konexemi a slavnými jmény, ale pochybuji, že vůbec zná Shirley MacLaineovou, kromě toho, že se na nějakém pitomém večírku v Los Angeles na půl huby pozdravily.

Nakonec jsem ji však přece jen našel - seděla pod tribunou, na nejlevnějších sedadlech hned za zábradlím. Neustále se otáčela, házela po Pilátovi očkem a natahovala uši, jen aby zachytila alespoň útržky rozhovoru. Její meteorologická předpověď se však vyplnila do písmene. Po chvíli se rozpršelo, ale sotva nad námi otroci roztáhli plachtu, déšť ustal. Ani na okamžik jsem nezapomínal na své svaté poslání.

Jakmile začaly padat první kapky, dal se Pilát se mnou znovu do řeči. Až přehnaně jsem ho chválil za to, jak skvěle se zhostil nesnadného úkolu řídit tuto problémovou provincii. Horlivě přikyvoval: „Doufám jen, že někdo dostatečně ocení, co všechno jsem tu zakusil...“

„Určitě, buďte bez obav. Zrovna nedávno jsem při svém pobytu na Capri zaslechl, jak císař říká Sejanovi, že jste správný muž na správném mís-

tě.“

„Sláva Jupiterovi!“ Pilát byl odbarvený blondýn, jehož ostře řezaná tvář skutečně připomínala Davida Bowieho. Ten ztělesnil Piláta v nedávno natočeném filmu, ve kterém jsme byli vylíčení poněkud... neobvykle. Domnívám se (a jistě nebudu daleko od pravdy), že se na režisérově pojetí značně podepsal Padouch. Film vypráví o tom, jak Ježíš (pozor, nikoliv Jidáš!), zachvácen jakousi vizí, slézá z kříže a začíná normálně žít. Dokonce se ožení, ale pak mu něco přelétne přes nos a raději se vrací na kříž. Musím přiznat, že Marvinovy zásahy a úpravy naše kdysi nádherné a jednoduché náboženství pěkně zkurvily. Jsem pevně rozhodnut, že uvedu věci na pravou míru.

„Chtěl jsem do Býthynie, ale poslali mě sem,“ stýskal si Pilát. Selma ho pravděpodobně slyšela, protože říkal přesně to, co ona říkala, že říkal, přestože spolu osobně nemluvili.

Využil jsem okamžiku, kdy se Pilát nadechoval k dalším nářkům: „Pokud je mi známo, popravíte dnes takzvaného krále židovského.“

„To není žádný *takzvaný* král. On je král doopravdy. Nejen podle genealogů, ale i podle Debrettovy ročenky britské šlechty. Jenže my už nepotřebujeme žádného loutkového krále, zvláště ne po zkušenostech s Herodem. Židovští králové utrácují plnými hrstmi a postrádají smysl pro ekonomiku. Takže sotva o sobě začne někdo roztrubovat, že je král, šup s ním na kříž, aby ostatní přešla chuť.“

Pilát posmutněl: „Naše opatření se však zcela minulo účinkem. Minimálně jednou měsíčně se někdo prohlásí za Mesiáše. Tenhle byl mimo chodem velice populární. Mé ekonomické poradce div neklepla pepka z toho, jak vyčistil chrám a snížil úrokovou míru.“ Zachechtal se. „Osobně bych také dal přednost teorii laciných peněz, a proto jsem mu v koutku duše fandil, ale rozkazy jsou rozkazy, a když Římská národní banka přikázala, abychom si na něj posvítili, tak jsme poslechli.“

Zamračil se a pokračoval: „Při výslechu jsem se ho vyptával na věk, váhu, nejvyšší dokončené vzdělání, stav, povolání. Stále mne ujišťoval, že není žádný židovský král, jelikož jediným doopravdickým králem všech Židů je pouze Bůh a tak dále...“

„Nechci vám oponovat, excellence, ale mluvil pravdu. On není židovský král. Tím je Ježíš.“

„Jistě. Vždyť právě o něm hovořím.“

„Kdepak, milosti. Vy jste mluvil s Jidášem, jeho učedníkem. Omylem jste zatkli jeho, zatímco skutečný Ježíš uprchl.“

„A sakra, to je ale malér!“ Přivolał pobočníka: „Sežeňte mi setníka Moronia.“

Pak se obrátil opět ke mně: „V podstatě je však úplně jedno, koho jsme ukřižovali. Stejně už jsme vydali vyhlášku a místní obyvatelstvo je povinno ji respektovat.“

Přitlačil jsem na pilu: „Ministerský předseda je ale přesvědčen, jak mi sdělil, že Ježíš byl hlavou organizace, která připravovala povstání proti římské nadvládě.“

Pilát se rozběšnil: „Kterej parchant tenhle nesmysl donesl do Říma?“

„To mi Sejanus neráčil prozradit.“

„Tady dochází k úniku informací a to se mi vůbec nelíbí.“

Centurion Moronius byl vysoký, urostlý důstojník původem z Řecka. Rázným krokem přistoupil k Pilátovi a zasalutoval.

Prokurátor vystřelil od boku: „Zatkli jste člověka jménem Ježíš?“

„Ano, excellence. V Getsemanské botanické zahradě. Pokusil se nás obelstít, ale my mu to nezbaštili. Přišel a nabídl se, že nám zradí Ježíše. Souhlasili jsme, a tak nás odvedl do zahrady. Bylo kolem půlnoci a měsíc zakrývaly mraky. Ukázal na chláпка, který tam ležel na zemi, a řekl: ‚Tent' jest.‘ Ten člověk ale vyskočil, pozdravil našeho konfidenta jako skutečného Ježíše, krále židovského, a přikázal nám, abychom se mu poklonili, což jsme pochopitelně neudělali, protože jsme měli plné ruce práce s Ježíšem, který váží snad dva metráky, takže byl proti nám ve výhodě. Nedovedu si vůbec představit, jak takové tlusté prase budeme dneska křižovat.“

Pilát stáhl rozzlobeně obočí: „Co se stalo s mužem, jenž označil onoho otylce za Ježíše?“

„Utekl do lesa a ztratil se nám. Jako by se vypařil. Ježíše jsme pak předali chrámové veleradě, která jej nakonec odsoudila za to, že jedl ústřice, nebo tak nějak...“

„A pak ho přivedli ke mně, abych potvrdil rozsudek smrti. Prý je to revolucionář.“

„Excellence,“ vmísil jsem se do jejich rozhovoru. „Tím uprchlíkem byl Ježíš a onen tloušťík se jmenuje Jidáš. Ukřižujete nesprávného člověka!“

Moronius po mně šlehl očima. Pilát si odkašlal a povídá: „Občas se chybička vloudí. Mrzí mě, že tento politováníhodný omyl způsobili právě

moji lidé, ale nic už s tím nenaděláme. Musíme se s tím holt smířit a přát si, aby se něco takového příště neopakovalo.“

„Příště už může být také pozdě. V sázce je osud celého světa...“ Cutler Druhý do mne šťouchl. Proč zbytečně prozrazovat informace? Ještě by jich mohl někdo zneužít a zkřížit nám cestu.

„V tuto chvíli se skutečný Ježíš nachází v Jeruzalémě.“ Musím sáhnout k municí, která přiměje Piláta k činu. „Shromáždil armádu mnohem větší, než byla ta, s níž dobyl chrám. Na Golgotě se to už teď hemží strašnými duchy a démony, kteří vystoupili z podsvětí...“

„Nezapírám, že jsem jako každý pořádný Říman pověřčivý, ale strašidel jsem se nikdy nebál. Na druhou stranu je pravda, že pokud se na nás chystá partyzánská armáda, smrdí to intifadou a taková komplikace se pak odrazí i na služebním postupu. Nerad bych si vysloužil černej puntík. Není to k vzteku...?“ Nařídil Moronioví, aby vojsko obklíčilo Golgotu. Centurion znovu zasalutoval a odešel.

„Nechápu jen, proč nám lidé, kteří pravého Ježíše znají, neřekli, že jsme odsoudili podvodníka?“ uvažoval nahlas Pilát, ale jedním očkem už pokukoval po vzpínajících se hřebcích.

„Šlo - vlastně jde - o spiknutí. Chtěli, abys pokládal Ježíše za mrtvého, a tím mu poskytl čas na verbování armády proti Římu.“

„Občas se vyskytnou dny, kdy by člověk raději neměl vylézat z postele,“ konstatoval s trpkostí v hlase Pilát Pontský.

Doktor Cutler Druhý nás pak přenesl do domu Jakuba, bratra našeho Pána. Ocitli jsme se před stejným domem, který navštívím o dvacet let později se Svatým. Budova stojí v zastrčené uličce poblíž chrámu a už tenkrát byla příšerně zchátralá. Ještě než se tu znovu objevím se Svatým, přibude díky penězům, které vyloudí Svatý z pohanů, nové křídlo a střecha.

Otevřeli jsme s Cutlerem Druhým vstupní branku. Po dvorku pobíhaly kdákající slepice, zato chyběly vdovy ověšené šperky. Stavení napovídalo, že jeho majitelé patří spíše k chudší vrstvě, přestože sami sebe považovali za dědice krále Davida. Ježíšova rodina však byla svou nafoukaností pověstná. Jakub sám náležel k největším kariéristům v Jeruzalémě... Ze dveří vylezla vyfintěná hospodyně.

Vstoupili jsme s Cutlerem Druhým do domu. U stolu v jídelně seděli Ježíšovi učedníci, samozřejmě bez Jidáše. Zvláštní pocit, vidět Skálu a Jakuba, které jsem pamatoval jenom jako starce, v rozpuku mládí... Ostatní

jsem znal jen z doslechu.

Ježíš právě promlouval ke svým žákům. Až neuvěřitelně silný dojem z této historické scény ještě umocnil fakt, že Marvin Wasserstein vyměnil svůj tvídový oblek za dobový kroj. Vypadal přesně tak, jak si jej většina lidí představuje.

S Cutlerem Druhým jsme se postavili za dřevěný sloup v tmavém rohu místnosti, skryti před zraky přítomných.

„Požádal jsem Boha, aby nám seslal na pomoc své anděly, a on mě vyslyšel. Uvidíte jich celé stovky. Cekají na Golgotě, vyzbrojeni prapodivnými zbraněmi z kovu a skla, označené tajným jménem Boha Abrahamova, a to jméno zní NBC!“

Učedníci strnuli posvátnou úctou. Skála se otázal: „Co tam budou ti andělé dělat?“

„Pořídí záznam ukřižování bonzáka Jidáše. Příští generace si však budou myslet, že jsem na kříži zemřel já...“

„O tom silně pochybuji...“ Hned mi bylo jasné, že promluvil apoštol Tomáš. „Ty jsi přece Mesiáš, náš Mesiáš, jenž přináší Židům boží poselství. Jelikož jsi tedy tím, kým jsi, soudný den se přiblížil. Mohu ocitovat příslušnou pasáž z proroka Izaiáše?“

„Netřeba, všichni přece známe slova, kterými předpověděl můj příchod. Hlas volajícího na poušti a tak dále... Dostavil jsem se přesně podle plánu, abych postavil na nohy Spasitelovo izraelské království, které za tři a půl roku vystřídá Království boží, zrozené v plamenech. Jsem hotov založit požár a předsedat poslednímu soudu třeba hned, jenže království boží není z tohoto času. Bude nastoleno mnohem, mnohem později, až se zeměkoule změní k nepoznání a Hospodin přijme do své kosmické náruče ozářené molekuly těch, které povolám před svou soudcovskou stolicí a kteří projdou ohněm tak silným, že si jej dnes ani nedokážete představit, protože jej svými technickými prostředky stvoří až civilizace, ze které přicházím a k níž se vrátím, jakmile zrádce vypustí pod mým jménem duši na kříži.“

Jakub koukal pěkně vyjeveně, což ostatně docela chápu. „Co ale bude s naší armádou? Co tvůj mistrovský plán na vyhnání Římanů a obnovení Izraele?“

„S tím se musíme prozatím rozloučit. Ale nebojte, již k tomu došlo -v době, v níž pobývám současně s touto. A vy, kdož jste neztratili a neztrácíte víru ve mne, se zařadíte po skonání světa k nebeské elitě.“

Skála se zeptal: „Vrátíš se k nám zpátky?“

„Už jsem se vrátil, právě teď. Duchové a démoni, rojící se nyní na Golgotě, jsou neklamným znamením mého království, které již není z tohoto světa. Po dva tisíce let bylo lidstvo odkázáno na zavádějící interpretaci Pána světa, Syna úsvitu a úhlavního nepřítele Židů Saula z Tarsu.“

Nevěřil jsem vlastním uším! Ježíš označil svatého Pavla za satana! Tím však odhalil pravý Ježíš svou skutečnou podstatu - onoho dne se v Jeruzalémě potvrdilo, že právě on je vtělením Lucifera, ze kterého ale Svatý díky své nezlomné víře a nadání pro marketing udělal trojediného Boha, v němž si každý mohl najít, co chtěl, a nebylo ho proto těžké uctívat. Nedivím se, že Ježíšovi - Marvinovi Wassersteinovi - nezbývalo, než udělat ze sebe Padoucha a pokusit se zničit Svatého olbřímí dílo, založené na ukřižovaném Kristovi.

Zlo zatroubilo k útoku. Den konečného zúčtování se přiblížil. Nyní se ukáže, kdo s koho. Bůh či ďábel? Svatý anebo původní Ježíš? Roztřásl jsem se strachy.

Cutler Druhý zašeptal: „Ted' jsme alespoň připraveni na nejhorší.“

Avšak Ježíš ještě neskončil: „Budete předstírat, že jsem na kříži zahynul já. Všude rozhlašujte, že jsem třetího dne vstal z mrtvých. Říkejte, že se v plné slávě vrátím ještě dřív, než se nachýlí dnové těch, kteří byli svědky mého pozemského působení. Musíte dosáhnout toho, aby lidé uvěřili, že je konec světa na spadnutí. Nedejte jim vydechnout, pořád je duste. K pohanům ale nechod'te, Skálo. Ty ať stráví plameny pekelné. Po Damašku, Bagdádu a Káhiře přijde na řadu Berlín, Varšava, Moskva a Pasadena...“

„Pasadena!“ Cutler Druhý vytřeštil vyděšeně oči.

KAPITOLA 20

Už se to nedalo dál poslouchat. Raději jsme se pakovali a pospíchali zpátky na ulici. Dokonce i jindy kamenný obličej Cutlera Druhého zpopeľavěl hrůzou. „Je rozdíl dívat se na film a sedět s tím magorem v jedné místnosti,“ pronesl tiše.

„Lze-li věřit tomu, co jsme slyšeli, je náš svět zachvácen špatností a zlem,“ dodal jsem. Prodírali jsme se davem směrem k Východní bráně. „Každopádně musí na kříži zemřít skutečný Ježíš,“ uvažoval jsem nahlas.

„Alespoň se o to pokusíme, Tim-sane,“ opáčil Cutler Druhý. „Jsem ale moc rád, žeš konečně viděl sám to, co já vím už dlouho. Ježíšovi houbes záleží na spasení lidstva.“

U brány jsme se zastavili a čekali, až projde kohorta pěšáků. „Proč jste odešel z General Electric?“ zeptal jsem se.

Cutler Druhý pohodil hlavou: „Gulf + Eastern mi prostě nabídli lepší podmínky. Rovněž jsem začal podezírat Marvina. Jak jste si jistě všiml, za mlada jsem jej přímo zbožňoval. Byl jsem horlivý sionista, nejspíš proto, že jsem vyrůstal v presbyteriánském prostředí v New Jersey a díky tomu jsem se cítil osobně zodpovědný za holocaust. Pak jsem se dal do spolku s Cynthií a sem tam si vyrazil do minulosti. Nejdřív jen tak z hecu, ale čím dál víc jsem si uvědomoval, že by se na světě žilo lépe bez křesťanství v podobě, kterou mu vtiskl svatý Pavel. Rovněž jsem toužil z celého srdce po tom, aby se Izrael opět zaskvěl ve své bývalé kráse. Stal jsem se členem několika židovských spolků a také jsem začal číst rubriku deníku *The New York Times* „Mezi řádky“. Nic mne nedokázalo odradit. Přibližně v té době jsem zdokonalil Cutlerův efekt. Naskytla se mi tak příležitost zachránit Ježíše a umožnit mu, aby svůj mesiášský úkol splnil v mé časové rovině, když už se mu to nepovedlo v jeho. Nemusím vám snad vykládat, jak velíkánskou měl radost. Navíc projevil přirozené nadání pro počítače a postupem doby se vypracoval v opravdového génia. Samozřejmě že to mezi námi občas zaskřípalo, nebylo snadné s ním vyjít. Zastával jsem ovšem názor, že si jako Mesiáš může dovolit mít své mouchy. Ani jemu se vůbec nelíbilo, co svatý Pavel provedl s křesťanstvím, a tak se systematicky pustil do nahrávek. Bohužel, s mou pomocí.“

„Kdysi jste se zmínil o svém obrácení. Kdy k němu došlo? A proč?“

Mezitím jsme prošli branou a stanuli na úpatí Olivetské hory. Opačným směrem proudily zástupy rolníků, kteří vezli do města plody své namáhavé práce. Na Velký pátek, v předvečer šábesu, se totiž v Jeruzalémě konal po každé trh. Připomínám, že Kristus byl ukřižován těsně před letním slunovratem.

„Prozřel jsem, to je všechno.“ Cutlerovi Druhému se do tohoto ožehavého tématu zřejmě nechťelo.

„V čem vaše *prozření* spočívalo?“ nevzdával jsem se.

„Asi jsem konečně dostal rozum. Ne, své sionistické minulosti rozhodně nelituji, ale jednoduše se mi rozsvítilo. Dospěl jsem k názoru, že nesmíme

Ježíšovi - či Marvinovi, jak jsem si zvykl ho nazývat - dovolit, aby roku 2001 naši planetu vyhodil do povětří.“

Pocítil jsem jakési nevysvětlitelné rozpolcení. Na jedné straně jsem šťasten, že Ježíš byl skutečným Mesiášem a že se roku 2 001, tedy dávno po mé smrti příštího léta, zrodí z ničivých plamenů království boží. Na druhou stranu mi nebude činit nejmenší potíže dostat Ježíše na kříž, pokud není tím křesťanem, za kterého jej pokládal Svátý, ale pouze dalším z hordy splašených sionistických teroristů.

Cutler Druhý poznal, jaký vnitřní boj sám se sebou svádím.

„Naprosto vám rozumím. Já si prožil něco podobného. Pochopte však, že jestli dnes bude skutečný Ježíš ukřižován, nebudu ho moci zachránit, jak to udělalo mé mladší já minulý týden místního času, a tím pádem nebude žádný Marvin Wasserstein, žádný Padouch, žádné vymazané nahrávky. Zbyde jenom křesťanství, tak jak je známe. Veliké, slavné a vznešené.“

Náhle jsme oba jako jeden muž uskočili za strom u cesty. Před námi se totiž zjevil hologram Selmy Suydamové. Ta tu ještě chyběla! Přistála hned vedle stánku s plackami. Lidem zpravidla při popravách vyhládne.

„Proč jste vašemu mladšímu pomýlenému já jeho plány na záchranu Ježíše nepřekazil?“

„Copak to šlo? Udělal jsem to... udělal to ještě před mým převrácením.“

„Ale film o útěku z Getsemanské zahrady jste přece pro Gulf + Eastern natočil. Proč jste mu v tom nezabránil stejným způsobem, jakým jste mu zabránil podstrčit mi falešné evangelium?“

Cutler Druhý mě zpražil opovrhlivým pohledem a podrážděně sykl: „Zapomínáte stále na časoprostorová specifika. Během krátkých šesti měsíců jsem podstatně zdokonalil Cutlerův efekt, nicméně jsem společnost General Electric neseznámil se všemi podrobnostmi. Pár věcí jsem si chtěl patentovat na své jméno, což se mi také díky osvětlenému vedení Gulf + Eastern podařilo. Tento krok lze považovat za hybný moment mého duchovního převratu.“

Selma koketovala s římským vojákem, který mlsně civěl na její obrovské dudy.

Abych pravdu řekl, čekal jsem mnohem větší nával. Jakuba a jeho partu jsem nikde neviděl. Asi někam zalezli, podělaní strachy.

Dáv se skládal převážně ze starších žen, prahnoucích po nějakém vzru-

šení, a značného počtu římských vojáků. Mary Bakerová-Eddyová právě řečnila před skupinkou žen, v níž jsem rozeznal i Marvinovu - tedy Ježíšovu - matku.

„...to vše se přihodilo během onoho půl roku, kdy ke mně promlouval svatý Pavel...“

Cutler Druhý na mne mrkl a rozesmál se.

„Ale vždyť jste se pak mohl vrátit v hmotném stavu a vytáhnout Ježíše z bryndy pomocí toho... toho...“

„Demolekulizátoru. Trochu těžkopádná mašinka. Nebyl čas ukázat mu, jak ji obsluhovat.“ Posadil se na balvan. „Povím vám, proč jsem musel Ježíše dostat pryč z jeho časové roviny. Není žádným tajemstvím, že je představenstvo General Electric rozčarováno špatnými výsledky stanice NBC. Sledovanost rapidně klesá a hrozí nebezpečí, že je Marvin Davis brzy pohltnut. Přestože už kopu za jinej mančaft, cítím morální povinnost pomoci NBC s přímým přenosem z Golgoty. Koneckonců, ten nápad jsem prodal Chetovi já. Včetně návrhu, abyste dělal moderátora.“

Kdepak, tohle mu nezbaštím. „Pořád to ještě můžete zařídit tak, aby štáb NBC natočil ukřížování Jidáše...“

„Takové špatné obsazení si nemůžeme dovolit. Naším úkolem je přece dodat křesťanství váhu, které se dosud nikdy netěšilo. Dal jsem Marvinovi v jeho řádění volnou ruku, jelikož jsem věděl, že stejně nakonec skončí na kříži a svět se dozví pravdu.“

„Ale vždyť už stačil pozměnit anebo zničit všechny nahrávky...“

„Vše se vrátí do původního stavu, pokud dnes zemře, protože v tom případě se vlastně nemusíme bát žádného Marvina Wassersteina a následně ani žádného Padoucha.“

Náhle jsem spatřil Cheta a pětičlenný štáb televize NBC, ověšený kamerami, mikrofony a spoustou dalších přístrojů a hejblat. „Ahoj,“ zastavil se Chet u balvanu, na kterém seděl Cutler, zatímco zbytek štábu pokračoval v cestě ke dvěma křížům, k nimž brzy přibude třetí.

„Vypadáte skvěle,“ pochválil Chet mou tógu a upravil mi její lem. „Tyhle hadry zbožňuju.“

„Máme menší problém,“ oznámil jsem mu na uvítanou. Osvětlil jsem Chetovi, jak je nutné, aby dnes na kříž přibili Marvina, tak jak předepisuje bible. Jakožto stoprocentní mormon Chet sice souhlasil, nicméně ho nenapadlo, jak tu věc zařídit.

Vedle nás se zhmotnila Shirley MacLaineová. „Už je tu Warren?“ otázala se.

Cutler Drahý odpověděl, že její bratr dosud nedorazil.

„Od té doby, co se stal otcem, na něj není spolehnutí. Pořád chodí pozdě,“ podotkla, avšak žádný osten výčitky jsem v jejím hlase nepostřehl. „Kdybyste ho náhodou potkali, povězte mu, že jsem s Josefy z Arimathie. Jejich jeskyni zná každý.“

„Co váš koncert v Londýně? Vydařil se?“ zeptal se Chet, který v sobě nezapřel kmenového pracovníka NBC.

„Báječně! Miluji anglické obecenstvo...“

„Doufám, že poskytnete stanici NBC vysílací práva. Bude to trhák.“

Shirley ho oblažila svým pověstným úsměvem. „Promluvte si o tom s Mikem Ovitzem,“ řekla a odchvátala na Golgotu, aby jí neutekla ani chvilka z toužebně očekávané podívané.

„Kdy mám začít s komentováním?“ zajímal jsem se.

„Nejlepší bude počkat, až se všichni sejdou. Marie a Máří Magdalena se prý už dostavily, ačkoliv dost dobře nechápu, co tu pohledávají. Obě přece vědí, že odsouzený není Ježíš, ale Jidáš. Nejspíš přišly prostě na čumendu. Tak jako tak s nimi můžete udělat interview, nějakaj pěkněj doják. Třeba jaké to je být matkou Mesiáše. Nebo jestli se nechystá psát paměti. Však vy už si poradíte. Hlavně ať to není moc dlouhé. Z Máří Magdaleny zase vytáhněte názor na dekriminlizaci prostituce. Chtělo by to rozhovor ve stylu Phila Donahuea, diváci po takových věcech šílí.“

Vtom kde se vzal, tu se vzal, ukláněl se před námi jakýsi japonský džentlmen. „Pan Yamamoto jméno mé,“ zašvitořil. Chet se rozzářil. Představil nás. Pan Yamamoto je jedním z viceprezidentů společnosti Gulf + Eastern. „Právě panu Yamamotovi podávám zprávy o všem, co se děje,“ upřesňoval Cutler Druhý.

„Nádherný den,“ rozplýval se pan Yamamoto, jenž byl přímo esencí orientální tajemnosti a mystérie. „Nejvyšší čas vypadnout z kanceláře,“ dodal a rozhlédl se: „Čekal jsem větší návštěvnost.“

Chet ho uklidňoval: „Dá se to natočit tak, aby divák získal dojem, že jsou tu tisíce lidí.“

„Hlavně si dejte pozor, aby se vám do záběrů nepřipletli kibicové,“ připomínal jsem.

„Kibicové...?“ Chet se na mne tázavě podíval.

„Osoby, které jsou v budoucnosti dobře známy. Jako třeba Shirley... Není tamhleto Oral Roberts se svou rodinou?“

Nebyli jsme si jisti, ale onen člověk Robertse silně připomínal. Kibicové se hrnuli na Golgotu ze všech stran.

Cheta to vůbec nerozházelo: „Teď už alespoň vím, že mé rozhodnutí pořídit záznam přímého přenosu z Golgoty bylo naprosto správné. Všechny je pěkně vystříhneme, pokud se tam náhodou objeví. Ostatně kdo ví? Třeba filmový materiál, který používáme, vůbec hologramy nezachytí.“

Na stezku vedoucí na Golgotu vkročil Marvin Wasserstein. „Hle, jeho jméno jest ďábel...!“ ucedil skrze zuby Chet.

„Nazdárek,“ pozdravil nás Marvin žoviálně. „Jápak se vám líbí moje hadry?“ pochlubil se svou tunikou a sandály.

„Velice přesvědčivé,“ pronesl uznale pan Yamamoto. Marvina tím očiividně potěšil.

„Přestože jsem, vážený pane, loajální zaměstnanec společnosti General Electric, nepřestávám obdivovat vynikající výsledky, kterých pod vaším vedením dosahuje Gulf + Eastern. Japonské schopnosti, kombinované s americkou neschopností, jsou dostatečnou zárukou spokojenosti zákazníků.“

„Jste velmi laskav, pane Wassersteine. Vaši kariéru v GE bedlivě sleduji. Možná jednoho dne uzavřeme obchod,“ podotkl poněkud záhadně. Yamamoto byl prototypem typicky nevyzpytatelného orientálce.

„Do prkýnka, už je zase tady,“ zakvílel Cutler Druhý. „Neodbytnej jak štěnice...“

Cutler Prvý nám vysekl zdvořilou poklonu a pak kývl na Marvina: „Potřeboval bych si s vámi promluvit.“

Chet mě doprovodil na vrchol kopce. Kameramane už čekali na pokyn k zahájení natáčení. Bylo hrozné dusno, po zádech mi stékal čůrek potu. Dopolední přeháňka vzduch prosycený vlhkostí vůbec neosvěžila, spíše naopak.

Zvukař mi připevnil na tógu miniaturní mikrofon. Počítal jsem do deseti, aby mohl nastavit hlasitost. „Máte hlas jako Tom Brokaw,“ poznamenal režisér.

„Já vím,“ odpověděl jsem. „To ostatně není žádný kumšt. Hlas jako Tom Brokaw mají úplně všichni.“

Chet přistoupil k Máří Magdaleně. Mládí už měla sice dávno za sebou,

ale stále ještě byla krásná. Mary Bakerová-Eddyová rozprávěla s Marvinovou matkou, která se tvářila k smrti znuděně.

Marvin a Cutler Prvý se ukryli za křovisko mimo dohled kamery. Hledači senzací netrpělivě postávali všude kolem a nemohli se dočkat, až všechno vypukne. Pronesl jsem do kamery krátký úvod, čistě k věci. Oznámil jsem divákům, kde se nacházíme a co už brzy uvidíme. Poděkoval jsem římské správě a chrámovým úředníkům za ochotu a vstřícnou spolupráci. Zároveň jsem si dovolil nenápadnou reklamu výrobci, který pro tuto příležitost poskytl hřeby vynikající kvality. „Nyní následuje krátká přestávka,“ uzavřel jsem svůj první vstup. „Prosím, neodcházejte od svých příjimačů.“

„Perfektní! Jako byste to dělal od narození,“ poklepal mi po ramenou režisér.

„Jsem přece biskup, ne?“

Přímo pod kříží se Cutler Druhý a pan Yamamoto o něčem dohadovali se skupinkou japonských turistů, oděných v tradičních japonských úbo-rech, které jsou sice velice půvabné, ale do Palestiny prvního století příliš nepasovaly. V Japonsku však žije spousta dobrých křesťanů, pokud lze věřit *Nedělní hodince síly a modliteb*. Jedna z Japonek, úžasně krásná dívka, byla oblečena v bohatě zdobené, zlatem vyšíváné kimono. Určitě nějaká filmová hvězda. Držela totiž fotoaparát, jak mají filmové hvězdy ve zvyku. Baví se totiž tím, že fotografují lidi, kteří fotografují je.

Šlachovitý čahoun byl skutečně Oral Roberts. Poznal jsem, že se celý třese na to, abych s ním také udělal interview, ale Chet ho odtáhl stranou a vysvětlil mu, že zpovídání budou jen místní občané a z tohoto pravidla nebudou činěny žádné výjimky, dokonce ani v případě Shirley MacLaineové anebo Warrena, který stejně nakonec zůstal doma, jak se ukázalo.

Během první přestávky mi těsně před rozhovorem s Mán Magdalenou ohlásili, že by se mnou chtěl mluvit centurion Moronius, provázený čtyřmi svalnatými vojáky. Zasalutoval a postavil se do pozoru: „Jeho excelence prokurátor mi rozkázal, abych vás požádal o identifikaci skutečného Ježíše.“

Pokynul jsem maskérovi, aby nás nechal o samotě a pak jsem dospěl k nejvýznamnějšímu rozhodnutí svého života: „Vydám vám jej!“

Dovedl jsem Moronia a jeho vojáky k houštině, ve které se schoval Cutler Prvý a Ježíš.

„Zrádče!“ vyštěkl Cutler, zatímco se dal Marvin na útěk. Vojáci jej však brzy dostihli.

„Kdo jsi?“ zahájil výslech Moronius.

„Jsem ten, kdo jsem,“ pronesl velebným hlasem Marvin, jenž se jako mávnutím kouzelného proutku změnil v Mesiáše mých představ.

Klesl jsem na kolena a políbil lem jeho roucha: „Tot' Ježíš Kristus,“ hlesl jsem.

„Ne!“ vykřikl Cutler Prvý. „Je to pomazaný král židovský!“

„Řekl jsi,“ usmál se Ježíš, vědom si toho, že se jeho osud naplnil a že cesta do budoucnosti, kde by zničil dílo svatého Pavla a rozpoutal nukleární peklo soudného dne, mu nebyla souzena. Prohrál. Zvítězili jsme. Zachránili jsme křesťanství i lidstvo roku 2 001 našeho letopočtu.

KAPITOLA 21

Sedím s Cutlerem Druhým v pracovně svého biskupského příbytku. Snaží se mě přesvědčit, abych přizpůsobil pasáž o vzkříšení v textu svých pamětí tomu, co diváci skutečně viděli v přímém přenosu z Golgoty.

„Stejně nemáš jinou možnost, Tim-sane.“ Usadili jsme se před obrazovkou mého televizoru značky Sony, na které probíhá japonský čajový obřad, který se stal v poslední době jedním z nejsledovanějších televizních pořadů.

„Je mi líto, Cutlere, ale já jsem stále dobrý křesťan a naše zvěst zůstává nezměněna.“

„Ale kdepak! Vaše zvěst prošla proměnou před očima milionů diváků stanice NBC. Nyní už svět zná pravdu. Ostatně, jednou vidět je lepší než stokrát slyšet.“

Teprve teď jsem si všiml, že Cutler Druhý vypadá jako Japonec. Plastická operace, proti které tolik protestovalo jeho mladší já, mu dodala typicky japonského vzhledu. Je zvláštní, že to nikoho z nás nenapadlo už dříve, ale není divu. Kde nic nehledáte, nic nenajdete.

Cutler Druhý vmlouvavě pokračoval: „No tak, Time, požaduji jen docela malou kosmetickou úpravu... Hned na začátku, když představujete Ježíše čtenářům. A pak na konci, kde nabízíte svou verzi toho, kým Ježíš doopravdy byl.“

„Ne, to je vaše verze.“

„Všechna evangelia byla pozměněna tak, aby z nich zcela jednoznačně vyplývalo, že...”

„Proboha, vždyť jsme sehráli s diváky komedii. Vzkříšení jsme zfalšovali. Sám to víte nejlíp, protože to byla vaše práce.“

„Ale lidi nám to spolkli i s navijákem. Ani ve snu by v tom nehledali podfuk.“ Stiskl tlačítko na dálkovém ovládání. Na obrazovce se objevil Ježíš na kříži. Kamera snímala tváře přihlížejících včetně mé. Třeba podotknout, že se Chet nemýlil: hologramy filmový materiál nezachytil. Musím přiznat, že se střih povedl. Střihač Simon Hope-Schwartz za něj ostatně získal prestižní cenu Emmy.

Následoval dlouhý záběr na tři kříže s Ježíšem uprostřed. Slyšel jsem svůj vlastní hlas: „Náš Pán je mrtev!“

Detail Ježíšova obličej - vypadal opravdu mrtev. Náhle kříž zaplavilo ostré světlo. V davu to zašumělo. Jat posvátnou bázní, zašeptal jsem: „Bože můj!“

Nad křížem se vznášelo žhoucí slunce. Tento působivý trik vymyslel s pomocí pana Yamamoty Cutler Druhý, jenž také v tajnosti dopravil již předcházejícího dne na Golgotu nutné technické vybavení.

Objektiv kamery sklouzl z kříže přímo do středu zářícího kotouče, v němž jsme spatřili majestátní postavu Amaterasu, bohyně Slunce, od které odvozují svůj původ božští císařové japonští.

K všeobecnému údivu shromážděného davu bohyně otevřela náruč a objala kříž. Ostré paprsky bodaly nemilosrdně do očí, takže nikdo nezpozoroval, jak bohyně přijala Ježíšovo tělo. Světlo pomalu sláblo. Když jsme se zase rozkoukali, naskytl se našim zrakům pohled na prázdný kříž.

Pak se z hůry ozval hlas, nikoliv můj: „Aj, naplnilo se slovo prorokovo. Jak předpověděl Jan Křtitel, navrátil se Ježíš ke své pramáti, bohyni Slunce a jediné bohyni světa Amaterasu. *Banzai!*“

Nezapírám, že něco tak efektního jsem v životě neviděl. Otázal jsem se Cutlera, v čí hlavě se tenhle trik vylíhl a kdo jej tak dokonale provedl. Zprvu se ošíval a tvrdil, že se skutečně jednalo o bohyni Slunce. Když jsem mu ale řekl, aby si tyhle kecy nechal pro někoho jiného, přiznal, že Gulf + Eastern uzavřela smlouvu s japonsko-hollywoodskou společností MCA Universal, která pak poskytla odborníky na zvláštní efekty. Mimochodem, mnohým z nich vděčí za svou pověst filmového mága a kasovně nejúspěšnějšího režiséra všech dob i Steven Spielberg.

Na závěr dokumentu překrylo obrazovku nové logo křesťanství - kříž uprostřed planoucího slunce.

Vypnul jsem televizor. „V žádném případě! K tomu se nepropůjčím!“

Cutler Druhý nesměle špitl: „Vždyť chci po vás tak málo! Stačí, když potvrdíte, že byl Ježíš synem Bohyně a nikoliv Boha. Pouhá gramatická záležitost, nepatrná změna rodu, navíc vcelku pochopitelná v dnešním světě triumfujícího feminismu.“

Já však neustoupil. Tehdy jsme spolu rozmlouvali naposledy. Sony dál vévodí mé pracovně, ale baterie dávno zeslábly a já ztratil veškerý kontakt s budoucností. Vlák z Westportu s jediným pasažérem na palubě už ke mně nikdy nezavítal.

Své povinnosti jsem však nezanedbal. Tento rukopis již záhy uschovám v komůrce své katedrály, kde již spočívá evangelium podle svatého Marka. Budou-li naše texty nalezeny, podaří se Ježíše odjaponizovat. Marvinu Wassersteina jsme sprovodili ze světa, takže se žádného Padoucha obávat nemusíme. Zvítězili jsme, Svatý! Nakonec jsme přece jen zvítězili.

S Atalantou se konečně podíváme do Egypta. Už jsme si rezervovali místa na výletní lodi do Alexandrie. Dnes večer se chystáme do divadla.

EVANGELIUM PODLE SV. MARKA

Počátek evangelia Ježíše Krista, Syna Božího.

Jakož psáno jest v pro ocích: Aj, já posílám an ěla svého

CASCADE!

CASCADE!

CASCADE!

d x u z
r w k
jlt b l
c e p
i v i s y v n
t g z t g z • t y n
srgodsrg d s k r s
e g e g b
k k c e r
s y i v k
i t g mzu y p n b
tgz srgodcs e ri
sr od e gksyv
eg k k bmuyrn
k b c e s r
c e s y v k p
s y vlty n b s
mty ns c r e
s r s y v qp
w o u zy n
i s r
tgz c p
s r g o d l r
eg n
k d p
P z
sdrs
'kkdfsiv;lskdfjg 1
itbvtydfgfdstmttit;j,p,ojihh n
t g zyhk,hhtit;ou,fgrtdytrsdaaz yigu
s r gfglosdjgsrit,otiistshgbildxbre;dnbcvow

EVANGELIUM PODLE SV. TIMOTHEJE

Tak se počíná evangelium Ježíše Krista, Syna Bohyně Amaterasu.

Jsem Timothej, syn Židovky Eunike a Řeka George. Narodil jsem se v Lystře v Malé Asii, provincii císařství japonského.

hajiメに悪夢ありて、刃物は聖パウロの手に、そして割礼はユダヤのやり方であり、けして僕のやり方ではなかった。

僕はティモテオ、ユダヤ女なる母とギリシア人なる父の息子。僕は十五歳。リストラにある家族の家の台所にいる。木のテーブルに素裸で横たわっている。僕は金色のヒヤシンスのような巻毛で、眼はヤグルマギクの青い色で、ワスレナグサのよう、しかも小アジアのこの界限ではいちばんでかい陰茎をもっている。

悪夢はいつも現実におこったとおりに始まる。父のギリシア人と、「聖人」と呼んでいたタルソのサウロ——彼はローマ市民として生まれたのだが、その世界ではパウロとしてのほうがよく知られている——のほか、まわりはユダヤ人に囲まれている。もちろん「聖人」も最初はユダヤ人だったのだが、終りは当時の二級か三級のキリスト教徒になったのだ。当時とはつまり、「我らが救世主」の生誕後約五十年、つまり、計算好きの向きのために言えば、「救世主」が数日たったら、いや外にはたぶん一週間たったら戻ってくると約束して、十字架にかけられてから十七年後のこと。

というわけで僕は「主」がエルサレム郊外の旧ゴルゴダのてっぺんから最初に昇天して二年ぐらいいして生まれた。父は早くにキリスト教に改宗し、その後僕も改宗した。なんか面白そうだったし、しかもリストラみたいな小さな町では、日曜日ともなればほかにやることもなかったから。

キリスト教徒になり、「聖人」やその仲間たちに会ったとき、自分の体——具体的に言えば僕のオチンチン——が、幼きイエス教会内部で対立していた二つの派の戦場になるだなんて、思いもかけなかった。

「聖人」のひらめきでは、イエスはユダヤ人、非ユダヤ人をとわず万

人のメシアとして降臨した。ユダヤ人のほとんどはいまだにそうは認めていないが、でも僕たちはもちろん彼らのために祈る、朝、昼、夜と。しかしエルサレムのユダヤ人たちもついに——「主」のガキ兄弟だった油ぎったヤコブや、教いがたい頭の鈍さで「岩」と名付けられたペテロと同じように——たしかに非ユダヤ人たちは汚れているが、イエスにまつわる企図は一部族だけでは負いきれないほど大きなものらしいと考え、パウロが彼らのもとへ、言うところの「吉報」を届けるのをよしとした。「聖人」の説得力ある説教と懸命の財源集めに負うところが大きかったのだろう、僕の父のギリシア人のように今か今かと宗旨変えを待ちかねる非ユダヤ人は多かった。

Americký spisovatel Gore Vidal napsal svůj první román WILLIWAW v devatenácti letech, když se zdržoval za mořem v době druhé světové války. Dvě desetiletí se kromě psaní románů, divadelních her, povídek a esejů věnoval také politické dráze.

V roce 1948 vydal snad svůj nejúspěšnější bestseller THE CITY AND THE PILIAR. Pak následovaly romány THE JUDGEMENT OF PARIS a prorocký MESSIAH. V padesátých letech psal hry pro televizi a filmy pro společnost Metro-Goldwyn-Mayer. Přímo pro divadlo byla určena hra THE BEST MAN.

V roce 1960 se Vidal vrátil k literatuře románem JULIAN o odpadlickém římském vládci. Kniha vyšla v mnoha jazycích a vydáních, je vysoce ceněna pro autorovu hlubokou znalost prostředí, charakterů a celé epochy. Od sedmdesátých let píše historii Spojených států očima jedné rodiny. Gabriel García Márquez ji označil jako skvělou sérii historických románů či „zromantizované historie“.

Ve stejné době vyšly z jeho pera satirické komedie - MYRA BREC-KINRIDGE, MYRON, KALKI, DULUTH. Vidal publikoval i několik svazků esejů.

Hluboká znalost historie se skrývá i za jeho PŘÍMÝM PŘENOSEM Z GOLGOTY. Forma zpracování života Kristova a jeho následovníků je poněkud netradiční. Přesto však tento „crazy“ román zaujme čtenáře od prvních stránek.

GORE VIDAL

PŘÍMÝ PŘENOS Z GOLGOTY

Z anglického originálu Live From Golgota,
vydaného nakladatelstvím André Deutsch, Londýn 1992,
přeložil Jaroslav Holba.

Vydání 1., Praha 1995.

Obálku navrhla Larisa Ďáskova.

Vydalo a sazbu zhotovilo Naše vojsko,
nakladatelství a knižní obchod, s. p. v Praze,
jako svou 6370. publikaci, stran 160.

Odpovědná redaktorka Zuzana Staňková.

Výtvarná redaktorka Larisa Ďáskova.

Technický redaktor Matouš Přikryl.

Vytiskly Tiskárny Vimperk, s. r. o.

Digitalizoval Lusiko 2003

28-010-95.

VIDAL, Gore

Přímý přenos z Golgoty / Gore Vidal; Z angl. přel. Jaroslav Holba. -
1. vyd. - Praha: Naše vojsko, 1995 (Vimperk: Tiskárny Vimperk). -
160 s.

Orig.: Live from Golgota

ISBN 80-206-0454-5

820-31 * 23/28 * 929

- Ježíš Kristus - umučení - romány
- Křesťanství - stol. 1. - romány